

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪНЪ

ДЪЛГИЯТ ПЪТ
КЪМ ДОМА

«Состоят и повторя»

ЛИВО

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ДОМА

Превод: Росен Рашков

chitanka.info

Крейг притисна силно Дженифър към себе си и останаха така, докато слънцето позлати прозореца им. Въпреки оптимистичните обещания, които си бяха дали, той знаеше, че ще измине ужасно много време, преди да може отново да я прегърне.

ПЪРВА ГЛАВА

Пожълтялото парче вестник се изплъзна от разтрепераните ръце на Крейг Темпълтън. За момент то остана във въздуха, подхванато от полъха на вятъра, влизащ през отворения прозорец, а после, сякаш натежало от информацията, напечатана върху него, бавно падна при безразборно разхвърляните листове хартия по масивното бюро.

Погледът на Крейг отново се спря на заглавието, написано с големи букви: „Полицията все още издирва изчезналото дете на семейство Мичел“. Въпреки вътрешната борба, която водеше в съзнанието си, той не можеше да откъсне очи от думите, написани преди двадесет и пет години. Вдигна отново изрезката и насила се застави да прочете статията. Но вниманието му привлече снимката на едногодишно дете. Дъхът му замря, в гърдите му се появи пареща болка, зрението му се замъгли. Крейг знаеше, можеше да се закълне, че това е самият той на тази снимка.

Всичко, в което беше вярвал — целият му живот, името му, къщата, която наричаше свой дом, баща му — излизаше, че е било лъжа. Родителите му го бяха убеждавали, че трябва да обича земята на Оклахома, защото е наследник на пето поколение от рода Темпълтън, свързал живота си с този щат.

„По дяволите! Нима се ме лъгали?! Вестниците лъжат, това не може да е истина!“

Търсейки дори и най-малката причина, която да го накара да отхвърли тези мисли, Крейг прочете целия материал, поместен до снимката на детето:

„Лексингтън, щата Кентъки. Служители на ФБР продължават работата си по случая с изчезналото дете Ерик Мичел. Когато Феликс Демпстър — главен следовател, ръководещ издирването — беше попитан разчита ли все още да открият живо детето, след като две

седмици похитителите му не са се обадили, той заяви следното: «Нямаме никакви причини да смятаме, че детето е мъртво. Разчитаме на някаква по-сериозна следа, за да го открием». Запитан какво смята за мотив на престъплението, Демпстър отхвърли твърдението, че детето е било отвлечено, за да бъде продадено на бездетно семейство: «Не, това не е дело на подобни хора. Те избират жертвите си сред друга социално-икономическа група. Не биха рискували да отвлекат детето на заможни фермери, виждате какъв шум се вдигна». Все пак главният следовател отказа да коментира факта, че детето е изчезнало от дома на роднини на семейство Мичел, живеещи в неособено престижен квартал.

Рано тази сутрин стана известно, че родителите на Ерик Мичел са се прибрали в техния дом в Мичел Фарм и няма да дават повече изявления за пресата, освен ако не получат никакви новини от похитителите. Агнес Мичел все още е под грижите на лекарите, след като вчера припадна по време на своето емоционално обръщение към похитителите, излъчено и по националното радио“.

Крейг Темпълтън премести погледа си към снимката на мъж и жена, поместена под тази на детето. Въпреки че лицата им бяха помрачени от скръб, а очите подпухнали от недоспиване и плач, без проблеми можеше да открие приликата с неговите черти — нещо, което никога не бе успял да стори с хората, които до преди ден бе смятал за свои истински родители.

Рязко захвърли изрезката, обърна се и тръгна към прозореца. Отдръпна дантелената завеса и се загледа към хоризонта, който постепенно се обагреше в пурпурно. Днес изгревът му се струваше прекалено банален и фалшив. Без усилие можеше да си представи как „баща“ му ще сложи ръка на рамото му или как ще чуе гласа на „майка“ си от верандата.

„Господи! Те вече са мъртви. Не мога да ги обвиня за ужасното престъпление, което са извършили. Те не могат да ми отговорят, не могат да се защитят... Господи, защо ги е запазила?! Как е могла да го

направи, след като е знаела, че един ден ще ги намеря? Или точно това е искала да стане — да знам, че не ми е майка, но едва след смъртта ѝ.“

Погледът му обходи това, което сега вече беше негова собственост. Хиляди декари прекрасна земя, която беше подходяща за всичко — от отглеждане на телета до разработването на няколкото газови находища. Земя, за която до тази сутрин си мислеше, че ще му осигурява достатъчно средства за нормален, а с малко повече работа и за охолоен живот. Земя, за която никога не беше се замислял, че ще бъде негова, до момента, когато адвокатът на семейството прочете завещанието на „родителите“ му. Те бяха скрили от него колко акции и спестовни влогове са имали, че земята, която са притежавали, се простира далеч и зад хоризонта. „Защо?! Защото живееха толкова скромно и пестяха всеки цент, все едно, че е последен?“

Крейг сви рязко пръстите си и смачка дантелената завеса. „Какво ще постигна, ако сега тръгна да разбулвам миналото? Дори и да открия някакви отговори, те няма да ми послужат за нищо. Аз съм такъв, какъвто са ме направили хората, с които съм живял толкова години, въпреки че имам чертите и ръста на биологичните си родители.“

Бавно се върна обратно при бюрото и грижливо прибра старите вестници и документи. Пъхна ги в големия кафяв плик, в който ги беше открил, сложи ги в задната част на сейфа и когато завърташе комбинацията, за да го заключи, ръката му замръзна. В съзнанието му нахлуха образите на родителите му такива, каквито ги беше видял на снимката — помръкнали от болка и скръб. Изруга тихо. Призраците на миналото тепърва щяха да го преследват.

ВТОРА ГЛАВА

Дните ставаха все по-кратки и студени. Тревата и дърветата в щата Кентъки оповестиха за приближаващата се есен, обагряйки се в жълти, оранжеви, златисти и червеникави нюанси. Конните състезания, продажбите на коне и традиционните за края на сезона събирания постепенно замираха. Собствениците гледаха как породистите им кобили наедряват и тайно се надяваха, че жребците, които носят в утробите си, ще им донесат още повече награди и пари. Повечето хора очакваха с нетърпение есента, защото тя беше сезонът им за почивка, но това не важеше за Дженифър Лангли. Тя мразеше този сезон, защото след пищния „стриптийз“ на природата идваха безкрайните месеци на зимата, идваха снегът и студът, нахлуваха болезнените спомени за минали коледни празници.

Секретарката ѝ Лин беше отишла да пазарува в града и сега Дженифър се чувстваше още по-самотна в тишината на офиса си. Самотата ѝ даваше прекалено много време да мисли за себе си. Беше подпряла лактите си върху купчина застрахователни полици, които трябваше да попълни. Пръстите ѝ докоснаха слепоочието и мястото, където усещаше, че костта ѝ беше удебелена. Вече две години бяха изминали, но дори и без огледало откриваше къде бе счупването и само докосването на слепоочието ѝ беше достатъчно всички болезнени спомени отново да нахлуят в съзнанието ѝ. Когато излезе от болницата, бързо се убеди, че не трябва повече да се поглежда в огледалото. Всичко беше различно от онова лице, което помнеше. Извивката на веждите ѝ, дължината и формата на носа ѝ бяха на друга жена. Хирурзите нямаха вина. Все пак костите ѝ бяха счупени на толкова места, че те ги бяха сглобявали като сложен ребус. Наистина сега носът ѝ не беше същият, бузите ѝ бяха хлътнали, а очите по-раздалечени от преди, но много лекари ѝ казваха, че е истинско чудо, защото отново имаше лице. Много жени вероятно биха желали да изглеждат като нея. Всички твърдяха, че е хубава и дори красива, но

самата тя никога не можа да свикне с новото си лице и често се стряскаше, когато случайно зърнеше отражението си.

След като завърши икономически колеж, работата ѝ като счетоводителка в Мичел Фарм ѝ бе дошла като божи дар. Миналата година допълнително бе работила много часове, докато усвои всички тънкости, но дори и сега професията ѝ продължаваше да изисква максимална концентрация. Имаше просторен офис с приемна и секретарка. Лин внимателно преценяваше кои хора заслужават да се срещнат с нея и така почти цялото работно време на Дженифър преминаваше в изолация. Това всъщност беше добре дошло, защото през лятото фермата гъмжеше от туристи, търговци на коне или просто любопитни хора.

Откакто се премести в едно жилище на фирмата, Дженифър много рядко напускаше имението. Дори и посещенията ѝ в болницата станаха доста редки, след като лекарите я убедиха, че не може нищо друго да се направи за честите ѝ пристъпи на главоболие, освен да се подложи на нова операция — нещо, което тя никога не би искала да изживее отново. Беше едва на двадесет и три, а гледаше на живота си като доживотно осъден затворник, който само брои дните, без нищо особено да му се случи.

Шум на приближаваща кола, която мачкаше нападалите клонки по алеята, я откъсна от мислите ѝ. Дженифър вдигна глава и хвърли поглед към часовника на стената. „Дванадесет и тридесет... прекалено е рано за доставката, която Лин очаква.“ Отвори лявото чекмедже на бюрото си, извади полупразна опаковка аспирин и с почти автоматични движения пъхна три хапчета в устата си, които преглътна с изстиналото кафе.

Изражението ѝ стана още по-мрачно, но и учудено, когато чу колата да паркира над прозореца на офиса ѝ. Скоро входната врата изскърца и от коридора се чуха тихи, отмерени и тежки стъпки на мъж. Тя си представи как посетителят приближава офиса ѝ, прочита табелата: „Вход само за персонал!“, после се обръща, за да си тръгне...

Дженифър примижа от изненада, когато звънецът на приемната оповести, че някой е влязъл. „По дяволите! Лин е забравила да заключи или е мислила, че едва ли по това време ще дойде някой досадник.“

Въздъхна тежко, стана и отвори вратата. В приемната наистина имаше мъж, който стоеше с гръб към нея и изучаваше наградите, спечелени от фермата на различните конни състезания. Бе облечен в нови дънки, спортно сако от туид, носеше ботуши от крокодилска кожа и тази комбинация идеално му подходеше.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Посетителят рязко се обърна, когато чу гласа ѝ, а Дженифър изпита някакво странно безпокойство, защото имаше чувството, че познава този мъж. Въпреки че не го беше виждала преди, чертите на лицето му, черната коса и широката му челюст ѝ напомняха за някой друг мъж, с когото се бе срещала.

— Тук съм за обиколката на фермата — отвърна той с приятен нисък глас.

— Обиколката?! — повтори смутено Дженифър, объркана от усещането, че това вече се е случвало някога преди.

— Да, обиколката на фермата. Казаха ми да дойда около един, но за всеки случай малко подраних.

През лятото движението по алеята беше оживено и голямата метална врата на имението рядко се затваряше. Повечето туристи смятаха това за знак, че са винаги добре дошли.

— Извинете ме, сър, но сигурно е станала грешка. При нас посещенията се съгласуват с ръководството и това става няколко седмици предварително. Обиколки на фермата се правят през лятото, и то само като изключение.

— Точно това ми казаха и по телефона, но когато мис Колсън разбра, че съм в Лексингтън единствено за да посетя Мичел Фарм, тя спомена, че правилото може да има и изключения. Вижте, притежавам няколко много добри кобили, но за пролетта ще са ми необходими и породисти жребци.

— Днес ли сте се обадил до телефона? — Дженифър се надяваше от отговора му да разбере колко са сериозни намеренията му. Много собственици планираха оплождането месеци предварително и ако този мъж наистина се интересуваше от подходящи жребци, ще трябваше да потърси някой специалист, който да го придружи из фермата.

— Да, съжالياвам. Знам, че трябваше първо да ви напиша писмо, но купих три кобили от една съседна ферма и на път за къщи реших

да мина оттук.

Крейг внимателно я изучаваше, питайки се дали бе повярвала на обясненията му, и мислено кроеше нови лъжи, които можеха да се окажат необходими.

Дженифър замислено разтри челото си с ръка. „Лин наистина може да е организирала обиколка на фермата за този мъж, но защо не ми е казала?“

— Сигурен ли сте, че днес е денят за посещението ви?

Без да дочака отговора му, тя отиде до бюрото на секретарката си и разгърна бележника ѝ. На страницата имаше отбелязано с червен молив: „Крейг Темпълтън — един часа, обиколка“.

— Вие сте мистър Крейг Темпълтън?

— Същият, от плът и кръв.

— Сега разбирам. Секретарката ми е ужасно разсеяна и е забравила да ми каже.

Крейг кимна и Дженифър трескаво започна да търси телефонните номера на хората, които биха се съгласили да покажат фермата на неочаквания посетител. Знаеше, че няма да е лесно да открие подходящ човек, защото повечето от тях през есента и зимата работеха в други сектори на фермата.

— Ще потърся някой от по-старите коняри, който ще отговори на всичките ви въпроси.

— Много съм ви задължен.

След осмото позвъняване Дженифър отчаяно затвори апарата.

— Съжалявам, но по това време на годината почти никой не посещава Мичел Фарм.

Аспиринът изобщо не беше намалил главоболието ѝ, а само бе накарал стомаха ѝ да се чувства така, все едно че е глътнала таралеж. Денят ѝ щеше да бъде безвъзвратно провален, ако не намереше начин да облекчи болката.

— Нямам представа защо секретарката ми ви е уредила обиколка, затова ще ви предложи да дойдете утре по същото време. Тогава всичко ще бъде уредено и ще има със сигурност човек, който да ви покаже фермата.

Дженифър очакваше, че мъжът ще се съгласи с предложението ѝ, и се насили да му се усмихне за довиждане.

— Доколкото разбирам, на вас ви е безразлично. В такъв случай ще изчакам навън и ще помоля някой друг да ми покаже фермата.

Тя му хвърли презрителен поглед, едва сдържайки нервите си.

— Аз пък не разбирам защо толкова държите да посетите имението точно днес!

Грубостта ѝ за момент учуди Крейг, но той ѝ се усмихна иронично.

— Нека да кажем, че съм продукт на съвременното общество. Търпението не е едно от силните ми качества.

Дженифър мислено изруга.

— Добре, изчакайте да си взема пуловера. Ще ви заведа до най-близката конюшня. Надявам се там да намерим някого, който да ви разведе наоколо.

— Би било чудесно.

Дженифър се обърна, за да влезе в офиса си, но болката я връхлетя на големи, черни вълни и я заслепи. Изгуби равновесие, залитна и се опря на бюрото. Крейг бързо се пресегна и я хвана.

— Какво става, добре ли сте?

— След малко... ще бъда — опита се да усмихне тя. — Мисля, че се обърнах прекалено рязко.

Болката разцепваше главата ѝ като с хиляди хирургически скалпели. Ръката ѝ импулсивно се плъзна по мястото, където се усещаше подутината от зарасналата кост.

Крейг бързо заобиколи бюрото и взе стола на Лин.

— Ето, седнете — коленичи и потърси погледа ѝ. — Лъжете, това не е само от рязкото обръщане.

— Да, имам ужасно главоболие. Но това е нещо нормално, случва ми се всеки ден и скоро ще се оправя.

— Имате ли аспирин?

Стомахът ѝ се сви конвулсивно.

— Вече взех три таблетки.

— Кога?

— Преди петнадесет минути.

Крейг се изправи рязко, застана зад нея и започна да масажира раменете ѝ.

— По-добре съм, няма нужда от това... — Дженифър направи колеблив опит да се изправи.

— Моля ви, нищо няма да ви сторя. Само ще се почувствате по-добре.

— Лесно ви е да го кажете, вас не ви докосва напълно непознат мъж.

— Не се тревожете, не съм дошъл дотук с намерение да ви направя нещо лошо, дори не знаех, че ще ви срещна.

Бавно и методично пръстите му се движеха по мускулите на раменете ѝ. Крейг сведе очи към ръцете си. Те изглеждаха големи и груби на фона на фината материя, от която беше изработена блузата ѝ.

Вече няколко месеца в душата му кипеше лава, след като намери стария вестник и разбра, че хората, които го бяха отгледали, не са истинските му родители. Най-накрая реши да замине за Кентъки, за да узнае нещо за истинските си майка и баща. Още не бе решил обаче дали си заслужава изобщо да им казва, че е жив или завинаги да си остане в Оклахома.

В началото по план всичко му изглеждаше съвсем просто и лесноосъществимо. Но когато пристигна в Лексингтън, установи, че е по-лесно да научи всичко за конете, които се отглеждаха в Мичел Фарм, отколкото за самите собственици. Около Франк и Агнес Мичел, странно защо, имаше непреодолима информационна завеса. Хората в града знаеха малко неща за тях, а любопитството му можеше да започне да бие на очи. Най-сетне, след като почти седмица не успя да научи нищо ново, реши да рискува и сам да отиде във фермата.

— Не мога да повярвам, че ви позволявам да правите това... — измърмори Дженифър, но не отблъсна ръцете му.

Думите ѝ го отклониха от мислите му.

— Искате да кажете, че това не влиза в обиколката, нали?

Тя се засмя тихо.

— Не знам, може би трябва да го включим. Вече съм много по-добре.

Пръстите на Крейг се движеха по шията ѝ, а после започнаха да описват малки кръгчета по корените на косата ѝ. Когато се приближиха до слепоочията ѝ, Дженифър рязко хвана китката му.

— Моля ви, не докосвайте лицето ми! — В думите ѝ имаше и молба, и заповед.

Крейг изненадан се отдръпна.

— Разбира се, както желаете.

Дженифър Лангли се изправи и прокара ръка през късата си кестенява коса.

— Вече съм наистина по-добре. — В гласа ѝ нямаше и следа от предишната паника. — Благодаря ви — усмихна се, когато срещна скептичния му поглед. — Честно ви казвам, боли ме, но вече съвсем малко.

— Това означава ли, че ще ми покажете фермата? — Крейг си припомни, че точно за това беше дошъл, а не за да масажира тази госпожица.

— Разбира се. След като ме излекувахте, как бих могла да ви откажа.

Дженифър влезе в офиса и след малко се върна, облечена в яркочервен пуловер, който подхождаше на кафеникавата ѝ вълнена пола.

— Изглеждате чудесно — посрещна я Крейг с думи, които учудиха дори самия него.

Тя поруменя леко. Отдавна не беше получавала комплименти.

— Благодаря ви... Е, готов ли сте?

Крейг кимна и Дженифър го поведе към конюшната с най-добрите жребци. Вървяха мълчливо, заслушани в шепота на листата, които все още бяха окапали от дърветата, и в пукота на съчките, които настъпваха. Въздухът беше кристалночист, а обедното слънце леко затопляше лицата им.

Въпреки че беше нетърпелив да узнае това, за което беше дошъл, Крейг Темпълтън внимателно изчакваше подходящия момент. Той сподели със спътничката си, че за първи път е в Кентъки и че намира природата за прекрасна, дори и през есента. Дженифър му отвърна, че някакъв посетител на фермата ѝ бил казал, че тук всичко изглеждало перфектно като на пощенска картичка.

— И какво му отговорихте?

Погледът на Крейг беше привлечен от златистите отблясъци, които слънцето хвърляше в косите ѝ.

— Отговорих му, че никога не съм напускала Кентъки и това е причината да смятам, че целият свят изглежда така.

Крейг се усмихна и предпочете да смени темата, за да не се отклоняват от това, което го интересуваше.

— Сигурно тук имате много работници. Само за да се боядиса тази ограда, ще са необходими няколко месеца.

Дженифър си пое дъх и изрецитира:

— Във фермата има сто четиридесет и седем постоянни и тридесет временни работници. Фермата е на площ от три хиляди и деветстотин акра, в имението има тридесет и осем къщи и още дванадесет долу в града — всички те са за постоянния персонал. Оградата, която виждате, опасва фермата и е дълга деветдесет мили, асфалтовият път е тридесет и две мили.

Тя наклони глава и се усмихна широко.

— Не мислете, че знам толкова неща и съм подготвена, за да съпровождам туристи, нали?

— Напротив, от малък съм научен никога да не подценявам хората.

— Чудесно, питайте ме нещо друго. Интересно ми е дали ще се справя.

Дженифър се отклони от асфалта и импулсивно ритна една купчина сухи листа, а после, засрамена от поведението си, наведе глава. Напълно бе забравила, че е с непознат мъж, а толкова отдавна не се беше чувствала толкова безгрижна и свободна.

— Добре, колко коне има във фермата?

— О, моля ви... питайте нещо по-трудно.

Изведнъж Крейг усети, че повече не може да играе ролята си на шпионин. Не обичаше да хитрува или да използва хората, затова се опита да каже колкото се може по-естествено:

— Тогава ми кажете нещо за семейство Мичел. Интересно ми е що за хора са те, щом притежават тази огромна ферма.

— Те са... — Дженифър се поколеба, търсейки точната дума. — Те са чудесни и съвсем обикновени хора. Може би съм пристрастна, но това е най-точното определение за тях. Бих казала, че са и интелигентни и винаги обмислят действията си.

Крейг се засмя искрено.

— Струва ми се, че току-що описахте идеалния бойскаут.

— Добре, как бихте описал хора, които плащат заплати на лекари и медицински сестри, за да живеят в имението и всички работници винаги да могат да се възползват от техните услуги. Семейство Мичел отделят голяма част от доходите си за стипендии, единствено защото

смятат, че образованието трябва да бъде достъпно за всички. Отделно купуват книги и учебници за средните училища на по-голямата част от щата. Когато имаше съкращения в училищата...

— Чудесно, вярвам ви — засмя се отново Крейг.

Дженифър продължи още по-разпалено:

— Може би не е толкова важно какво правят семейство Мичел, а начинът, по който го правят. Искам да ви кажа, че малцина са тези, които знаят това, което току-що ви казах. Даренията, които изпращат, обикновено са анонимни и информация получавам единствено аз, защото съм счетоводителка на фирмата.

Тя потрепери от внезапен хладен порив на вятъра и скръсти ръце на гърдите си.

— Все пак, може и да не остана прекалено дълго на работа, защото както виждате, обичам много да говоря.

Крейг беше готов да я обсипе с въпроси, но чувстваше, че ще допусне тактическа грешка, ако задълбаеше повече по темата „Семейство Мичел“, след като бе дошъл да оглежда жребци.

— Добре, разкажете ми тогава нещо за себе си?

Дженифър рязко се спря и му хвърли мрачен и неодобрителен поглед.

— Мистър Темпълтън, искам да разберете, че дойдох единствено, за да ви помогна. Аз не съм част от обиколката. — Гласът ѝ беше отсечен и студен.

Грубостта ѝ го учуди, но и заинтригува. Ако се беше опитал да я ухахва, щеше да е обяснима реакцията ѝ, но досега не ѝ беше дал и най-малкия повод. Опитваше само да я предразположи към обикновен разговор, така че въпросите му да изглеждат породени от чисто любопитство. Наблюдавайки изражението на лицето ѝ, той протегна ръка и свали от рамото ѝ едно кленово листо. Дженифър се отдръпна и тръгна напред.

— Разбирам, че не искате да говорите за детството си, за колежа, който сте завършила, защото навярно може повече никога да не се видим, но все пак, половин час вървим заедно, а дори не сте ми казала името си. Ако не желаете, може и да не ми го казвате, но тогава ще ви наричам „госпожице“, което някак си е доста...

— Дженифър Лангли.

Крейг ѝ протегна ръката си.

— Радвам се да се запознаем, Дженифър Лангли.

Тя продължи да върви напред, но не се сдържа и погледна през рамо. Крейг се усмихваше и за нейно учудване нещо отвътре я принуди да му отвърне с усмивка. „Господи, нима никога отново няма да мога да се държа нормално?!“ Върна се назад и стисна десницата му.

— На мен също ми е приятно, Крейг. Моля те, не ме наричай госпожице, тук в Кентъки няма такава официалност.

— Чудесно, ще те наричам просто Дженифър, това е много хубаво име.

Ръкостискането им продължи малко по-дълго от обичайното и Дженифър побърза да отдръпне ръката си.

— Хайде, нека побързаме с обиколката. Имам ужасно много работа, която трябва да свърша до вечерта.

Дженифър извърна глава, защото когато лъжеше, веднага ѝ личеше. В действителност, повечето работа за деня беше свършена.

— Ако искаш, можем да се върнем и да дойда утре отново — предложи Крейг, но мислено се надяваше, че тя ще откаже.

— Няма нужда, и без това вече тръгнахме. А работата ми може и да почака до сутринта — отвърна смутено Дженифър, опасявайки се, че ако Крейг си тръгне сега, може би никога вече няма да го види.

Продължиха да вървят, докато стигнаха до голяма метална врата. Тук асфалтираната пътека се разделяше на две — в едната посока продължаваше успоредно на оградата, а в другата — към открито пространство, където държаха породистите жребци. Дженифър се поколеба какво да прави. Тук бяха деветте коня, които бяха нещо като експонати на фермата, и тях показваха на туристите. Жребците бяха печелили много награди от състезания по обездка и надбягвания, но сега вече бяха остарели и ги използваша само за разплод, като месечният наем на един кон струваше от шестдесет хиляди до половин милион долара.

— Това не е ли Гордостта на Морган? — попита Крейг, разпознал един от жребците, чиято снимка бе срещал в спортните списания.

Дженифър се приближи до оградата.

— Точно така, а това зад него е Лейдис Мен. Неговото потомство това лято имаше изключителни резултати. В случай че и следващата

година е така, няма да се учудим, ако поставим нов рекорд по такса за наем на жребец.

— Не знаех, че Лейдис Мен е собственост на Мичел Фарм.

— Да, купихме го преди две години. Всички собственици в околността се обединиха в сдружение и управителният съвет реши, че конят ще носи най-голяма печалба, ако се намира в нашата ферма.

Покрай тях премина открит пикап и мъжът, който го караше, размаха шапката си за поздрав. Дженифър му отвърна с усмивка.

— Миналата зима без малко щяхме да загубим Лейдис Мен. Организмът му реагира отрицателно на един от антибиотиците, които му давахме за лекуване на копитно възпаление.

Дженифър се усмихна, защото знаеше, че тази история винаги интригуваше всички туристи.

— Е, какво стана?

— Един от шефовете на сдружението долетя от Флорида, веднага бяха извикани най-добрите ветеринарни специалисти, а за коня беше построена отделна малка конюшня. Вътре постоянно дежуреше лекар, докато най-накрая жребецът оздравя.

Крейг се намръщи леко, защото някои болници в Оклахома едва успяваха да съберат необходимите им средства, за да лекуват хората, а тук се харчеха толкова пари за един кон.

Обърна поглед назад, търсейки нещо, което да го накара да се почувства у дома, но безкрайните километри ограда, асфалтовите пътеки, конюшните, които изглеждаха сякаш току-що построени, му напомниха, че това е само свят на богати и презадоволени хора.

— Откога семейство Мичел притежава това имение?

— От 1853-та, вече шесто поколение.

„Едно в повече от семейство Темпълтън в Оклахома — мина му през ума. — Дори две, защото сигурно това е краят на рода Темпълтън“.

— Все още само фамилна собственост ли е?

— Да, така е.

Крейг усети, че сърцето започва да бие в ушите му.

— Предполагам, че Франк Мичел има деца, които да го наследят?

„Колко често съм си мечтал да имам братя и сестри, може би сега ще разбере, че наистина имам такива.“

— Да, три.

Дженифър се облегна на оградата и погледна надолу към главния вход.

— Мисля, че Ендрю ще се върне всеки момент. Той отиде да прибере една двегодишна кобила, която пристигна от Англия и беше под карантина в Мериленд. Семейна традиция е фермата да се наследи от най-големия син и сега Ендрю се старее да навлезе в работата. Ако искаш, мога да те запозная с него?

Крейг проследи погледа ѝ и мислено се помоли, дано колата на Ендрю не се покаже по пътя. Все още не беше готов да се срещне с брат си. Необходимо му бе много време, докато се адаптира. Или докато реши дали изобщо е необходимо да се среща с родителите си.

— Нека продължим с нашата обиколка. Мисля, че ако започна работа с вашата ферма, ще имам възможност да се запозная с цялата фамилия.

Отговорът му я учуди, защото бе твърде уверен, когато каза, че ще започне бизнес с Мичел Фарм.

— В такъв случай, нека тръгнем към конюшните. Там ще можеш да разгледаш по-отблизо конете, а и ще има човек, който компетентно да отговори на въпросите ти. — Дженифър погледна часовника си. — Мислех си, че ще ни застигне някой, който да ни откара до тях... Ако бързаш, можем да се върнем и да вземем моята кола.

— Аз разполагам с достатъчно време. Ти имаш „ужасно много работа“.

Тя смутено сведе глава.

— Всъщност, предпочитам да се разходим пеш. Вече главоболието ми премина, а и времето е прекрасно.

Крейг кимна. Устройваше го, че ще спечели повече време и отново ще може да се върне към темата, която го интересуваше.

— Сигурно вече си разбрала, че не съм голям специалист по отглеждането на коне. Това е първата ферма, която посещавам, за да наема породисти жребци. Можеш ли да ме посъветваш какви точно да са те?

Дженифър се спря и го погледна учудено. Още от началото усещаше, че Крейг Темпълтън прикрива нещо, а този негов въпрос подсказваше, че или е много богат, или прекалено глупав. Но и двете ѝ

се струваха еднакво невероятни. Конете не бяха причината той да е тук, но какво тогава го интересуваше?

— Мисля, че по-добре е да ми кажеш защо избра именно нашата ферма?

Крейг разбра, че Дженифър е заела отбранителна позиция — нещо, което не бе очаквал да стане толкова скоро.

— Прочетох няколко статии за Мичел Фарм и ми хареса това, което научих.

— Интересно, какво пишеше там?

Той пхна ръце в джобовете си и се опита да погледне раздразнено.

— Знаеш ли, не бих могъл да ти отговоря. Когато четох материалите, не съм мислил, че някой след това ще ме пита какво е пишело в тях.

— Съжалявам, ако съм те засегнала.

— Не се извинявай, все пак ти не ме познаваш.

Крейг се проклинаше мислено, че е събудил подозрението ѝ. Но Дженифър сметна, че е по-добре да не се занимава с личния живот на Крейг Темпълтън. За нея бе важно той да донесе нови печалби за Мичел Фарм. Усмихна му се окуражително.

— Предполагам, че си имал и други източници, от които да научиш повече за фермата. Но това са си правила на бизнеса. Ако искаш, можеш да ми разкажеш за кобилите, които си купил.

Крейг очакваше подобен въпрос и беше прекарал сутринта, ровейки се из специализираните списания и търсейки подходящи отговори. Той спомена две не толкова известни конеферми в Мериленд и Калифорния и за да избегне въпроса за родословното дърво на кобилите, побърза да спомене цената, за която ги е купил, като гаранция за качеството. Споменаването на огромната сума изигра своята роля и темата за конете изведнъж остана на заден план.

— Крейг, защо не ми разкажеш нещо за себе си? — усмихна му се невинно Дженифър.

Той се опита да изглежда ядосан.

— И аз ти зададох преди няколко минути същия въпрос, но ти каза, че не си част от обиколката. Мисля, че и аз мога да ти отговоря същото.

Дженифър усети, че се изчервява, и обърна лицето си срещу хладния вятър. Искаше ѝ се да му каже, че се интересува единствено от това колко и какви породи коне има, но се отказа. Крейг Темпълтън се държеше достатъчно странно, а тя беше излязла с него само за да му покаже фермата.

— Предавам се, няма да те питам нищо повече.

— Защо не се върнем тогава на някоя по-безобидна тема — например, да ми кажеш нещо повече за твоите работодатели. Сигурно ще трябва да се срещна с тях, ако наема някой от тези красавци. Казваш, че Ендрю им е първороден син?

— Не първороден, но в момента той е най-възрастен. Имали са и друго дете преди него, Ерик.

Крейг изчака малко, но тя не продължи.

— Случило ли се е нещо с него?

— Починал е още като бебе. Знаеш ли, понякога си мисля, че те още не мога да приемат смъртта му. Но доколкото знам подробностите, не мога да ги виня за това.

Крейг се почувства още по-объркан. Родителите му го мислеха за мъртъв, но все още тъгуваха за него. „Как ли ще реагират, ако разберат, че съм жив? Ще ме приемат ли изобщо, след като са загубили малко бебе, а аз вече съм зрял мъж?“

ТРЕТА ГЛАВА

Крейг оживено разговаряше с Джон Уилкинс, един от най-възрастните работници във фермата, и Дженифър се отдръпна, за да не им пречи. Тя се приближи до оградата и свали веригата, която придържаше вратата затворена. Един от нейните любимци, жребецът Уинсъм, веднага се приближи, пъкна муцуната си в ръката ѝ, а после вдигна нагоре глава и изцвили за поздрав. Дженифър усмихната го погали по гърба и конят запръхтя от удоволствие.

— Имаме едно куче — каза Крейг, който незабелязано се беше приближил зад нея, — което като остаря и вече не можеше да си стигне гърба, правеше всякакви дяволии и номера, само за да го почешеш.

Дженифър шляпна жребеца по шията и се обърна.

— Е, успя ли да научиш всичко, което те интересуваше?

— Да, но ми предстои дяволски много работа, докато стана готов да наема няколко от вашите коне. — Все по-трудно му ставаше да лъже младата жена, че бизнесът е истинската причина, за да бъде тук.

— Ако си готов наистина, можем да тръгваме към офиса.

Крейг погледна часовника си.

— Да, мисля, че си права. Вече отнех по-голяма част от следобеда ти, а обиколката трябваше да трае само час и половина.

Имаше още стотици въпроси, свързани със семейство Мичел, които искаше да ѝ зададе, но не смееше, защото тя отново би могла да стане подозрителна. Разчиташе единствено, че Дженифър сама ще му разкаже нещо по обратния път към офиса. Впрочем, бе доволен и на това, защото хората от града упорито отказваха да говорят за собствениците на фермата.

— Не съжалявам, тази разходка ми подейства много добре, а времето днес е прекрасно.

Зад тях се чу шум от приближаваща се кола. Спирачките ѝ изскърцаха и от прозореца се показа мъж, който беше приблизително на годините на Крейг.

— Здравей, Дженифър, искаш ли да ви закарам?

— С удоволствие, кога се върна?

— Преди половин час.

— Как изглежда кобилата?

— Прекрасна е, сигурен съм, че ще роди нови шампиони.

Дженифър се обърна усмихната към Крейг.

— Този младеж, който изглежда така, сякаш е спечелил джакпота на лотарията, е наследникът на Мичел Фарм, за когото вече ти споменах. Запознайте се — Крейг Темпълтън, Ендрю Мичел.

Няколко секунди бяха необходими на Крейг, за да овладее емоциите си и да поеме протегнатата ръка на брат си. Ендрю имаше същата фигура и същата коса като неговата, но с това се изчерпваха приликите им. Всъщност, във вестника от преди двадесет и пет години не пишеше, че има брат близък.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Ендрю — отвърна Крейг, стараейки се да не показва какво става в душата му.

— На мен също, Крейг. Разглеждаш фермата или вече отглеждаш коне?

Дженифър се засмя.

— Крейг, забравих да ти кажа, че това е най-прагматичният член на семейство Мичел. Ако всички негови идеи се осъществяваха, това място щеше да е най-голямата ферма за елитни коне в цяла Америка.

— Днес само посетих фермата, но ако работата ми потръгне, може би често ще се срещаме за в бъдеще.

Ендрю внимателно изучаваше лицето на мъжа срещу себе си, опитвайки да разбере какъв е скритият смисъл на думите му.

— Знаеш ли, ти ми изглеждаш познат отнякъде. Не сме ли се срещали на някое конно състезание?

— Съмнявам се, за първи път съм в Кентъки.

Ендрю кимна, но продължи да го изучава още няколко секунди.

— Е, с каквото и да се захванал, мога да ти пожелаая само успех, хайде, качвайте се.

— Благодаря.

По времето на пътуването Крейг седеше на задната седалка и не можеше да свали поглед от брат си, търсейки общи черти, маниери или начин на изразяване, които да свърже със себе си. За негово разочарование, такива нямаше, но и да имаше, щеше да е чиста

случайност, след като бяха отгледани в различни краища на страната, и то от различни хора.

Когато слязоха пред офиса на Дженифър, Крейг дълго време остана неподвижен, загледан в отдалечаващия се пикап. Съзнанието му се раздвояваше — част от него искаше да каже истината на брат си, а друга твърдеше, че е по-добре изобщо да не го беше срещал. Душевната борба се отразяваше на лицето му. Дженифър се приближи и го погледна загрижено.

— Крейг, какво става, зле ли ти е?

Той поклати глава.

— Ендрю те е засегнал с нещо, нали?

Крейг разбра, че е свалил предпазната си маска, и побърза да я успокои.

— Не, може би съм уморен, а и фермата е изключителна и толкова голяма...

Отговорът му не звучеше убедително, но просто друго в момента не му хрумна, тъй като бе изненадан от въпроса ѝ.

Дженифър не каза нищо, макар да знаеше, че фермите, от които беше ѝ казал, че е купил кобилите си, са много големи — особено тази в Калифорния. „Има нещо друго, което вътрешно го измъчва, но едва ли ще ми се довери“ — помисли си.

— Не знам, аз съм израснала в този град и фермата винаги ми се е струвала като някаква даденост.

Тя пристъпи към вратата на офиса си и извади ключа.

— Не бих могла да си представя как изглежда тя за някого, който я вижда за първи път. — Отключи, обърна се и му подаде ръка. — Надявам се, бизнесът ти да потръгне, за да можем отново да се срещаме. Прекарах много приятен следобед.

Когато изричаше това, сърцето ѝ се сви, защото беше истина, а приятните ѝ преживявания за последните години се брояха на пръсти. Бе прекарала само няколко часа с Крейг, но те ѝ бяха достатъчни, за да го хареса, макар да виждаше, че крие нещо в душата си. Молеше се той да избере точно тяхната ферма, за да наеме породисти жребци за своите кобили, ако те съществуваха, разбира се.

Думите ѝ накараха Крейг много бързо да се върне в реалността. Дженифър се сбогуваше с него, тя беше единствената му връзка с

фермата, а имаше толкова много въпроси, на които нямаше кой да му отговори.

— Знаеш ли, мисля, че изгладнях, но имам лошия късмет да избирам най-неподходящите места. Би ли ми препоръчала някой добър ресторант. Предпочитам някой, който предлага свинско печено, не си падам по италианска храна.

Дженифър се спря нерешително. Не си спомняше кога за последен път бе слизала до града, дори не знаеше имената на ресторантите.

— Страхувам се, че скоро не съм вечеряла в ресторант, но секретарката ми Лин често го прави. Ако искаш, ще ѝ се обадя вкъщи, за да я попитам. Убедена съм, че вече се е прибрала.

— Не ме притеснява толкова къде ще отида, а че ще бъда сам. Какво ще кажеш, да ми правиш компания?

Дженифър отстъпи няколко крачки назад, докато гърбът ѝ опря о стената. Предложението му беше съвсем неочаквано. По време на разходката им не бе показал признаци, че смята да я ухажда.

— Не... аз не мога. Не ходя на срещи.

— Сигурен съм, че излизаш с приятели. Това, че се познаваме само от няколко часа, не ни пречи да бъдем приятели, нали?

При нормални обстоятелства Крейг никога не би се държал по този начин. Ако поискаше да излезе с Дженифър, щеше да я помоли за среща на следващия ден. Ако не се съгласеше, щеше да опита отново след няколко дни, но никога нямаше да упорства за среща само няколко часа след запознанството им. Но сега всичко беше различно. Дженифър работеше за семейство Мичел, познаваше ги всички, беше млада, неопитна и имаше открит характер — нещо, което можеше много да му помогне.

— Не, не излизам... дори и с приятели.

Изведнъж Крейг забрави защо искаше да излезе с нея и я погледна с учудване. Тя реагираше панически на едно толкова невинно предложение да вечерят заедно. „Що за жена е тя? Не може да не излиза с никого. Лъже ме, но защо?“

Опита се да прочете отговора в очите ѝ и остана вцепенен от това, което откри в тях. Дженифър беше млада, красива, но такъв поглед вече беше виждал веднъж през живота си. Когато беше осемгодишен, баща му го заведе на лов и с още няколко ловци цял ден

вървяха по дирите на голям елен. Когато най-накрая го настигнаха, животното се спря безпомощно, когато се видя обградено от всички страни. Крейг запомни ужаса, който видя в очите му, за цял живот и можеше да се закълне, че Дженифър гледа сега по същия начин — все едно че я грозеше смъртна опасност.

Той се отдръпна няколко крачки назад, за да не я притеснява, и се опита да смекчи тона си:

— Какво ще кажеш да направиш едно изключение? За мен ще е удоволствие, ако се съ согласиш да вечеряме заедно. Ще ти бъда много задължен...

Дженифър нервно прокара пръсти през косата си и отстрани досадния кичур, който падаше по бузата ѝ. След последната козметична операция хората престанаха да се заглеждат в лицето ѝ и тя беше започнала отново да излиза с приятели. Майка ѝ твърдеше, че така по-лесно ще преживее трагедията и ще водела отново нормален живот. Но след всяка среща „нормалният живот“ на другите я караше да се чувства още по-нещастна. Започна не само да не ходи в града, но и да се крие от приятелите си и да не отговоря на телефонните им обаждания. След няколко месеца всички разбраха, че ще ѝ е необходимо време да възстанови душата си, макар лицето ѝ вече да изглеждаше добре.

— Съжалявам, но... — отвърна почти шепнешком. — Не мога да изляза с теб.

— Моля те! — настоя Крейг, осъзнавайки, че не излезеше ли с нея, връзката му с фермата се прекъсва. — Само тази вечер! Не познавам никого в Лексингтън и ще ми бъде ужасно самотно.

Думите му я накараха да се замисли. Имаше някакъв скрит подтекст в тях. Крейг очевидно не търсеше контакт с нея само защото го привличаше физически и може би наистина щеше да бъде самотен.

— Добре... — най-накрая промълви Дженифър, като се чувстваше така, сякаш е излязла от къщата си, когато във бушува буря.

— Чудесно, ще те взема в седем.

Крейг побърза да тръгне към колата си, страхувайки се, че тя може и да си промени решението.

— Не искаш ли да знаеш откъде?

Той се спря и когато се обърна, на лицето му грееше широка усмивка.

— По-добре ми кажи, защото трябва да почукам на тридесет и осем врати, преди да те откроя.

Докато му даваше напътствия къде се намира къщата ѝ, Дженифър мислено се осъждаше, че може би прави ужасна грешка. Крейг не си записа нищо, само кимна с глава и побърза да се качи в колата си. Гледайки го как се отдалечава, тя се опитваше да се самоубеди, че тежестта в стомаха ѝ се дължи на трите аспирина, които беше взела по обед.

Дженифър бе допряла чело до стъклото на входната врата и гледаше напрегнато в тъмнината. Стрелките на часовника показваха седем без десет и нервността ѝ се засилваше, карайки ръцете ѝ леко да треперят. Част от съзнанието ѝ се противопоставяше на решението да вечеря с напълно непознат мъж, но от друга страна не можеше вечно да живее като монахиня. Чудейки се с какво да отклони вниманието си, тя се приближи до камината, започна да разравя загасващите въглени, а после сложи още една цепеница и изчака, докато пламъците я обхванат.

„Може би наистина е време отново да заживея нормален живот, а Крейг би могъл да се окаже най-подходящият мъж, с когото да изляза, защото не е от Лексингтън и няма да ми задава излишни въпроси или да ме съжالياва. След ден или два той ще си замине и аз ще мога да опитам да изляза с някого от старите си приятели“.

От друга страна, Дженифър се притесняваше, че някой познат от града можеше да я види с Крейг и тогава любопитните погледи и въпроси щяха да бъдат безкрайни. Това беше и причината сама да пригответи вечерята и да се надява, че нейният гост няма да държи непременно да отидат на ресторант.

Унесена в мислите си, не чу шума от колата на Крейг и се стресна от почукването по вратата. Изправи се бързо, погледна отражението си в старинното огледало на стената и със затаен дъх отиде да отвори.

— Точно на минутата — опита се да му се усмихне, като същевременно надзърна, за да види дали е паркирал колата си достатъчно навътре в двора, така че да не се вижда от пътя.

Крейг вече не изглеждаше като градски каубой, а беше облечен в елегантен спортен костюм. Дженифър имаше чувството, че дори и да

беше дошъл по шорти и маратонки, щеше да бъде още по-привлекателен.

— Знаеш ли, направих три обиколки на къщата ти, за да съм толкова точен — усмихна се също Крейг и ѝ подаде букета рози, който криеше зад гърба си.

Уроците на „майка“ му Уинона се бяха запечатали в съзнанието му и много често му помагаша. Когато беше на шестнадесет и отиваше на първата си среща с момиче, тя го спря на вратата и му каза: „Никога не ходи при жена с празни ръце“.

— Не трябваше... — Дженифър не довърши изречението си, ядосана от баналните думи, които произнасяше. — Искан да кажа, че не беше необходимо да ми купиш цветя, но не съжалявам, че си го направил. Прекрасни са!

Крейг вътрешно триумфираше, защото така правеше още една стъпка напред. Дженифър щеше да се чувства по-свободно с него и можеше отново да се върне към въпросите, чиито отговори го интересуваха.

— Готова ли си? Направих резервация за седем и половина в ресторант, който момичето от хотела ми препоръча като един от най-добрите в Лексингтън.

— Крейг... ще имаш ли нещо против, ако вечеряме тук?

— Не разбирам?

— Ти спомена, че предпочиташ свинско печено. Видях, че имам пържоли във фризера, и реших, че е по-добре аз да ги приготвя, отколкото да рискуваме с някой от ресторантите в града.

— Не знам какво да кажа...

— Може би, че е време да поднеса ордъворите?

Крейг досега беше канен на вечеря само от своите приятели Бил и Клорис Мейсън. След катастрофата, при която бяха загинали „родителите“ му, сам приготвяше храната си и обикновено предпочиташе полуготовите продукти. Предложението на Дженифър да останат в нейната къща, беше повече от това, което си бе мечтал, и трудно би могъл да ѝ откаже.

— Добре, оставаме тук. С какво да ти помогна?

— Чудесно, мисля, че първо трябва да се обадиш, за да отмениш резервацията си, а след това можеш да отвориш виното.

Тя му посочи бутилката „Каберне Совиньон“ в единия край на масата.

— Връщам се след минута, само да сложа цветята във вазата.

Крейг я изчака да излезе, преди да отиде до телефона. Чувстваше се объркан от промяната на плановете му за вечерта. След като толкова трудно я бе убедил да излязат заедно, сега изведнъж Дженифър го посрещаше с предложение да останат в дома ѝ и да вечерят до разпалената камина — нещо, което не знаеше как да тълкува.

Позвъни в ресторанта, отмени резервацията и се зае с бутилката. С точни движения нави тирбушона и с рязко дръпване извади тапата. Наля на дъното на едната чаша от тъмночервената течност и я поднесе към устните си.

Не беше експерт, но му се стори, че виното не е далеч от момента, когато щеше да се превърне в оцет. Все пак напълни и другата чаша и тръгна към кухнята.

Дженифър подскочи от изненада, когато го видя да се появява на вратата, и изтърва една роза на пода.

— Ох, изплаши ме!

Ръцете ѝ трепереха силно и тя ги скръсти пред гърдите си, опитвайки се напразно да наложи волята си. Крейг ѝ подаде едната чаша.

— Искаш ли да ти помогна с нещо?

— Не... остави виното на масата, ръцете ми са мокри.

Той се наведе, вдигна падналото цвете и го постави във вазата.

— Защо си толкова нервна, аз ли съм причината?

„Господи, видял е ръцете ми!“ Дженифър трудно намери подходящи думи, за да му отговори.

— Не, няма такова нещо, сама съм си виновна. Напоследък не се храня редовно и това ми се отразява.

— Тогава нека ти помогна и да започваме по-бързо. Кажи ми какво има да се прави?

Крейг свали сакото си, закачи го на един от кухненските столове и запретна ръкавите на ризата си.

— Понасяш ли миризмата на чесън?

— Да, не ми пречи.

— Тогава вземи тази дървена купа и смачкай вътре няколко скилидки.

Крейг бързо се справи с тази задача и пожела да свърши нещо друго. Дженифър го накара да сложи подправки на салата и да я разпредели в чинии, а тя включи фурната и пъкна вътре пържолите.

Крейг отвори летящата врата на кухнята и пренесе готовата салата, а после и чашите с вино на малката маса до камината. Дженифър настояваше, че трябва да наблюдава печенето на месото, но той я принуди да дойде в дневната и да започне да се храни. Двамата седнаха един срещу друг и Крейг вдигна чашата си.

— За жената, която е приготвила тази прекрасна вечеря и романтична обстановка.

Дженифър го погледна стреснато и едва не изтърва вилицата си.

— Но аз не съм искала...

„Господи, какво си мисли той? Искам само да му е приятно, но не и романтично...“

Погледна белоснежната покривка, ръчно изработените чаши от кристал, огъня в камината и разбра, че ако трябва да обвинява някого, то „виновникът“ е самата тя. „Обстановката наистина е романтична, а той сигурно ме взема за някоя отчаяна нещастница, която се хвърля на врата на първия срещнат мъж!“

— Искаш да ми кажеш, че съм изтълкувал всичко това погрешно?

— Крейг, моля те, чувствам се ужасно!

— Но защо? — усмихна се той. — Аз би трябвало да се чувствам така.

— Крейг, искам да знаеш, че в този момент нямам намерение да се обвързвам с никого. Това е причината да ти кажа, че не съм целяла да създам романтична, а само приятна атмосфера.

Дженифър си спомни за месото във фурната, а това беше и добър повод да излезе от дневната.

— Извини ме, отивам в кухнята, ще се върна след минута.

Крейг замислено разтърка челото си, опитвайки се да разбере какво става с нея. Не беше й дал и най-малък повод да смята, че е дошъл да я прелъсти, а тя трепереше от нервност. „Как да започна разговор за семейство Мичел, след като не оставаме дори и минута заедно?“ След като разбра, че „минутата“ на Дженифър ще трае доста по-дълго, Крейг се изправи и започна да оглежда стаята. Погледа му привлече голяма снимка в сребърна рамка, поставена на лавицата с

книги. Приблѳжи се, за да я разгледа по-отблизо. На нея имаше не особено привлекателна млада жена, облечена в булчинска рокля, и симпатичен, усмихнат мъж, който я беше прегърнал през кръста. Както на всички сватбени фотографии, можеше да види как щастието струи от лицата на брачната двойка.

Дженифър влезе в дневната и забеляза интереса му към снимката.

— Твои приятели или роднини? — попита Крейг.

— Не — отвърна тя, опитвайки се да преодолее тежестта, която се образува в гърдите ѝ. — Това съм аз.

— Ти си омъжена?!

— Не, вече съм вдовица... Дейвид е мъртъв.

— Съжалявам — рече механично Крейг, като се мъчеше да асимилира всичко, което се беше случило между тях, през призмата на това, което беше научил току-що.

Дженифър наблюдаваше реакцията му. „Съжалявам“ не бе искрено, а изречено повече с облекчение.

— Това се случи отдавна.

— Да, предполагам, много си се променила — каза той, обръщайки погледа си отново към снимката.

Дженифър методично разпреди готовите пържоли и гарнитурата от варени картофи в чиниите.

— Аз съм живо доказателство за напредъка на съвременната медицина...

Тя замълча за момент, но Крейг не попита нищо, страхувайки се, че така само ще попречи на нейната изповед.

— Бяхме се оженили с Дейвид само преди седмица и заминахме на меден месец в Швейцария. Цял ден бяхме карали ски и когато слизахме по пътя към хотела, една кола се завъртя и ни удари. Дейвид почина още там, а аз оживях, но през последните две години претърпях няколко пластични операции. Хирурзите се постараха, но все пак доста се различавам от това, което бях преди.

Дженифър говореше с монотонен и лишен от емоции глас. Крейг искаше да се изправи и да я прегърне, но знаеше, че тази негова постъпка ще разруши крехкото равновесие, което се беше създадо между тях.

— Дженифър, ако искаш, мога да си тръгна?

Тя вдигна очи и срещна загрижения му поглед. Крейг ѝ предлагаше само своето приятелство — нещо, от което сега имаше особена нужда.

— Не, остани... — опита се да се усмихне окуражително. — Какво ще правя сама, а и още не си опитал печеното.

Той въздъхна с облекчение, защото нямаше никакво желание точно сега да си тръгне. Пресегна се през масата, хвана ръката ѝ и леко я стисна.

— Искаш ли да ми разкажеш за него?

Дженифър импулсивно поклати глава, макар че в действителност ѝ се искаше да му разкаже за Дейвид. Отдавна не беше споменавала името му нито пред родителите, нито пред приятелите си. Знаеше, че те я обичат и искат да намалят страданието ѝ, но прекалено им внимание я караше да се затваря в себе си. Никой не разбираше, че Дейвид беше станал част от живота ѝ още през училищните години.

Крейг пусна ръката ѝ и допълни двете чаши с вино.

— Имаш ли нещо против, ако аз ти задавам въпроси? — колебливо я попита.

Самият той често изпитваше огромна нужда да поговори с някого за съдбата си.

— Стига да приемеш факта, че няма да отговарям на всичките ти въпроси.

— Добре, но нека вечеряме. Не искам да ти преча да се храниш.

Крейг не беше сигурен дали нервността ѝ се държи на неговото присъствие или наистина на нередовното хранене, но реши да отстъпи за момент на неутрална територия, чувствайки, че навлиза прекалено много в личния ѝ живот.

— Ако искаш, можеш да ми разкажеш за кобилите, които си купил?

Крейг, който дъвчеше парче месо, едва не се задави.

— Знаеш ли, не обичам да смесвам удоволствието от прекрасната храна с бизнес проблемите. Нека оставим това за друг път.

— Тогава за какво искаш да говорим?

— Можеш да ми разкажеш за детството си?

Дженифър се усмихна.

— Няма нищо забележително, което да ти кажа. Преди да се запозная с Дейвид, тренирах спортна обездка и дори си мечтаех да

участвам в олимпийските игри.

— Участвала си в състезания?!

— Да, но това беше отдавна. Повече от три години не съм яздила.

Тя вкуси от пържолата и с изненада откри, че храната има прекрасен вкус — нещо, което отдавна не беше ѝ се случвало.

— Аз пък никога не съм яздил кон за удоволствие.

— Така ли?!

— Да, работата в ранчото невинаги е удоволствие.

— Ти притежаваш ранчо?! Къде?

— Оклахома.

— Ти си първият човек от този щат, с когото се запознавам. Как изглежда Оклахома?

— Много по-различно от тук. Тук има хълмове и всичко е зелено, а там е равно и докъдето ти стига погледът, се вижда само разорана земя.

— Какво отглеждаш в ранчото си?

— Телета. Има и няколко газови находища, които сега започнах да разработвам.

— Затова си решил да започнеш отглеждането на породисти коне, нали?

— Да, никой в района не го прави и мисля, че ще имам успех. — Крейг отново допълни чашите. — На колко години си, Дженифър?

— На двадесет и три, защо?

— Мислех си, че си се омъжила много рано.

Тя се изправи и започна да събира празните чинии.

— Тогава ми се струваше като нещо нормално.

Крейг също се надигна, за да ѝ помогне. Отидоха в кухнята и той започна да приготвя кафе, а Дженифър подреди чиниите в машината за миене на съдове. Върнаха се в дневната и седнаха в двата фотьойла до камината, потъвайки в мълчание.

— Срегнах Дейвид в колежа... — започна Дженифър с леко треперещ глас. — Вече две години бяхме заедно, когато той получи предложение да се дипломира в „Джорджтаун Юнивърсити“ — нещо, което щеше да ни раздели. Семействата ни бяха против, но ние предпочетохме да се оженим, вместо да разчитаме, че връзката ни, въпреки разстоянието, ще си остане същата.

— Какво учеше Дейвид?

— Международни отношения. Искаше да работи извън страната и дори можеше да стане посланик, защото родителите му имаха сериозни познанства във Вашингтон.

— Сигурно са понесли много тежко загубата му?

— Да, той беше единственото им дете.

За първи път Дженифър погледна мъката си от друг ъгъл. Никога не беше си задавала въпроса как ли са го преживели родителите на Дейвид. Страданието и болката ѝ постепенно щяха да се разсеят, но те бяха възрастни хора и завинаги щяха да останат сами, мислейки всеки ден за загубата на единствения си син.

През следващите часове Дженифър сподели с Крейг това, което дълго време таеше в душата си и не беше го споделяла дори с майка си. Оказа се, че тя не е обсебена от миналото си, а просто е много потисната от мислите за трагедията, която беше преживяла. Дженифър копнееше да заживее нормално, но не знаеше как да направи първата крачка. От мига, в който най-после разкри проблемите си, тя изведнъж се преобрази. Ръцете ѝ спряха да треперят. Сините ѝ очи вече не гледаха постоянно към пода. На моменти те се навлажняваха от непрегълтнати сълзи, но после проблясваха от изблици на радост и щастие.

Когато дървата в камината за трети път започнаха да загасват, Крейг се изправи. Наближаваше полунощ, а времето и за двамата беше отлетяло неусетно. Дженифър го изпрати до вратата и закачливо докосна ухото му, докато той се обличаше.

— Проверявам дали не съм го изкривила от безкрайния си монолог. Ти излезе много търпелив слушател.

— Е, има ли разлика?

— Мисля, че това е леко прегънато.

— Нима ще ме оставиш с различни уши! Трябва да коригираме другото утре вечерта, какво ще кажеш?

Крейг таеше надеждата, че най-после ще може да я попита нещо повече за семейство Мичел.

— Искаш ли отново да ти опека месо?

— Не, може и да излезем някъде.

— Мога да приготвя и нещо различно?

Зад привидното равнодушие на Дженифър се криеше искрено желание да се срещнат отново.

— Седем часа?

— Добре, ще те чакам.

Крейг ѝ пожела лека нощ и тръгна към колата си.

Дженифър отново долепи челото си до прозореца на входната врата и гледа в тъмнината, докато червените светлини на стоповете напълно изчезнаха. Нещо в душата ѝ се беше стоплило, животът ѝ се беше променил само от това, че беше споделила миналото си с мъж, когото познаваше от няколко часа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Крейг не успя да заспи и слушаше как дъждът плющи по покрива на хотела. Първите капки бяха паднали, когато си тръгваше от дома на Дженифър и сега бурята беше в стихията си. Извъртя се на една страна и погледна към светещите стрелки на електронния часовник, монтиран на нощното шкафче. Беше четири и двадесет — твърде рано за ставане, но и твърде късно, за да се опита да заспи. Сложи ръце под главата си и се взря в тавана, озарен от неоновите реклами на улицата. Мразеше нощи като тази. Нямахше къде да отиде, какво да прави, с кого да говори. Компания му бяха само страховете, с които трябваше да се пребори.

„Защо Уинона е запазила тези стари вестници? Нали ме караха да се чувствам горд, че съм наследник на рода Темпълтън. Възможно ли е тя да не е осъзнавала последствията, след като разбере, че не са истинските ми родители? Нима е мислила, че двадесет и шестте години, прекарани в Оклахома, са ме превърнали в Темпълтън, накарали са ме да заобичам земята, да забравя корените си? Дали Макс е знаел, че жена му е запазила изрезките?“

Спомни си „баща“ си Макс Темпълтън — нисък, набит мъж, който често беше груб, но ставаше учудващо различен, когато говореше за земята, на която се беше родил. За него ранчото беше всичко и винаги, при всеки удобен случай, казваше, че Крейг му е наследник, а негов дълг е да има син, на когото след това да остави имението. Пет поколения ранчото се беше предавало по наследство от баща на син.

Гърлото на Крейг се сви от болка. Хората, които го бяха отгледали, не бяха преценили, че той няма да е щастлив в Оклахома, защото не принадлежеше на това място. Земята беше разделена на малки парцели, които се засяваха с пшеница или царевица, според нуждите. Никой не отглеждаше коне, а и цената им в щата беше много по-висока от други места. И все пак, животът в Оклахома беше много

по-прост. Всеки получаваше късче земя и на нея изживяваше детството, младостта и старините си.

След като Макс и Уинона Темпълтън загинаха преди четири месеца при автомобилна катастрофа, Крейг прекара повече време при адвокатата си в града, отколкото на ранчото. Никога преди не беше разглеждал финансовите страници на вестниците, но скоро разбра, че трябва да го прави почти всеки ден. Хората, които го бяха отгледали, му бяха завещали няколко милиона долара, които нямаше и представа къде да инвестира. Вече започваше да свиква с мисълта, че разполага с достатъчно средства, когато отвори сейфа на Уинона и откри старите вестници. Няколко месеца не знаеше какво да прави. Самотата започна да го притиска и той реши да напусне Кентъки. Сега с нетърпение очакваше да се срещне с истинските си родители. Вчера се бе запознал с брат си и още преживяваше с неописуемо вълнение това събитие. „Как ли изглежда жената, която ме е родила? А баща ми Франк Мичел? Дали обича фермата си, както Макс беше влюбен в земята на Оклахома?“ Крейг някак беше сигурен, че ще е така. Дженифър му беше казала, че имението се предава на най-възрастния син, а това беше самият той, но не разбираше нищо от отглеждане на породисти коне. „Ендрю разбира от работата си, но какво ще каже баща ми? Ще ме приеме ли след толкова време?“

В съзнанието му възникваха един след друг стотици въпроси. Чакаше с нетърпение вечерта, за да може да научи отговорите на някои от тях чрез Дженифър. Тя познаваше много добре своите работодатели и щеше да му помогне да реши дали да се срещне с тях или да се завърне в Оклахома. Чувството за вина, че използва младата жена, която бе преживяла трагедия, го накара да се позамисли, но след това желанието да види по-скоро родителите си стана още по-силно и разбра, че няма друг избор. Надяваше се Дженифър по-късно да го разбере.

Крейг се отказа от опитите си да заспи, стана от леглото и тръгна към банята. Искаше да отиде в някой денонощен ресторант, където да посрещне новия ден. Някъде, където има хора, шум и движение — някъде, където да се откъсне от натрапчивите си мисли.

Ресторантът, който намери отворен по това време, беше на магистралата. Единствените клиенти бяха двама сънливи шофьори и възрастна двойка туристи, които бяха тръгнали на пътешествие през

цялата страна. Единственият шум беше от потракване на чинии и чаши и от тихия разговор, който водеха закръглената сервитьорка и старият готвач.

Крейг седна на една маса до прозореца и разгърна менюто. Минута по-късно сервитьорката се приближи, държейки димяща кана с кафе в ръката си.

— Добро утро, готов ли сте да поръчате? — попита тя и му наля чаша кафе.

— Да, ще взема закуска номер пет с добре сварени яйца.

Жената извади бележника си за поръчки.

— Бял, пълнозърнест или ръжен хляб?

— Пълнозърнест.

— Сок от грейпфрут, портокал или — тя надигна глава и се усмихна — от сини сливи?

Крейг отвърна на усмивката ѝ.

— Портокалов сок, благодаря.

— Нещо друго, сър?

— Не, но бих искал да ви попитам, ако искам да науча нещо повече за този град, къде трябва да отида?

Сервитьорката остави каната на масата и мушна молива зад ухото си.

— Какво по-точно искате да научите?

— Нещо за историята на града, кои са по-известните ферми, как са станали проспериращи, кой ги управлява... неща от този род.

Тя се замисли за момент.

— Повечето ферми вече са затворени за туристи, но може да се обадите в някои от най-големите, за да сте сигурен. А ако се интересувате от историята на този край, може би трябва да отидете или в „Хорс Парк“, или в „Айрън Уоркс Пайк“. Аз не съм ходила, но туристи, които съм обслужвала, са ми казвали, че си заслужавало да се отиде там.

— Добре, а как да стигна до „Айрън Уоркс Пайк“?

— Ще тръгнете по магистрала № 75 на север и ще видите фермата вдясно.

— Благодаря, бяхте много любезна.

— Няма нищо.

Сервитьорката взе каната и се отдалечи на няколко метра, но изведнъж се обърна назад с учудено изражение на лицето.

— Странно, вие сте първият човек, който ме пита за историята на този край.

Крейг беше взел в ръце затоплената чаша и не побърза да отговори. Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че иска да научи повече за родния си град, за да направи щастливи родителите си.

— Това ми е нещо като хоби. Когато пътувам, винаги искам да узная подробности за местата, през които минавам.

Дженифър отдръпна рязко ръката си и лапна опарените си пръсти. Ужасно бързаше, а когато действаше припряно, винаги правеше по някоя глупост, като например да докосне тавата, която от половин час беше във фурната. Нямаше време дори да натопи пръстите си в студена вода, защото Крейг щеше да дойде само след половин час, а още не беше се преобличала.

„Господи, как майка ми успява да приготви и сервира храна за дванадесет души и да изглежда така, все едно че не ѝ е коствало никакви усилия?“

Започна да трупва в мивката използваните тигани, тенджери, прибори и се спря за момент, за да реши дали да изчисти кухнята или да остави всичко за по-късно и да се погрижи за себе си. Плановете ѝ бяха внезапно осуетени от звънеца на входната врата. Погледна бързо часовника на фурната. „Шест и половина... твърде рано е, това не може да е Крейг.“ Свали престилката си, захвърли я на стола и тръгна да отвори, молейки се мислено дано да не е майка ѝ, която имаше навика да идва ненадейно, за да я убеждава да излязат заедно. Едва ли щеше да успее да я накара да повярва, че е приготвила няколко от своите специалитети само за себе си. Минавайки покрай огледалото, набързо оправи косата си с пръсти и със свито сърце отвори вратата.

— Крейг?! Какво правиш тук?

Усмивката изчезна от лицето му.

— Но аз мислех...

— Господи, исках да кажа защо идваш толкова рано, нали се разбрахме за седем.

Крейг сви безпомощно рамене.

— Свърших работата си преди малко и реших, че няма да имаш нищо против, ако дойда по-рано.

Истината беше, че той през целия следобед бе гледал нетърпеливо стрелките на часовника. Опитваше да си самовнуши, че единствената причина за това е желанието му да се върне колкото се може по-бързо във фермата, за да получи отговор на въпросите, които толкова отдавна чакаше. Но сега, когато застана на прага, разбра, че и Дженифър беше причина за нетърпението му. Тя го привличаше. Снощи беше споделила част от проблемите си, но у Крейг се бе прокраднало предчувствието, че не гледа на него само като на човек, на когото може спокойно да се изповяда.

Може би и той й беше дал повод да мисли така, след като внимателно я бе изслушал. Усети как по гърба му пробягаха студени тръпки, осъзнавайки тази вероятност.

„Хей, какво правиш тук? Само семейство Мичел ли те интересува или и Дженифър? Може би трябва да си тръгнеш, докато не е станало късно?“

— Не, нямам нищо против, но виж как съм облечена — сякаш че ще играем футбол.

— Винаги, мога да си тръгна и да не се връщам. Ще се опитаме да забравим всичко.

Дженифър се пресегна, хвана го за ръката и го притегли вътре.

— Щях да ти кажа още снощи, ако не исках да идваш. — Беше завладяна от радостта и щастието, че го вижда. Толкова отдавна никой не й беше идвал на гости.

— Хайде, дай да ти закача палтото.

— Е, поне ще имаме време да изстудим шампанското.

— Но аз не съм...

Крейг размаха чантата, която държеше.

— Затова пък аз съм купил.

Дженифър пое бутилката и я разгледа от всички страни, като че ли се страхуваше, че не е истинска.

— Изненадваш ме, Крейг, какво ще празнуваме?

— Аз ще празнувам това, че те срещнах. Ти можеш да празнуваш, каквото си искаш?

Тя отстъпи бързо назад.

— Крейг това, че съм те поканила... не искам да си мислиш...

— Моля те, спри. Исках да ти кажа, че донесох шампанското, за да отпразнуваме началото на едно ново приятелство и нищо повече.

Дженифър вече се проклинаше, че бе реагирала като пълна идиотка. Успя само да се усмихне нервно, преди да сведе глава.

— Мисля, че и аз мога да пия за това. Ще отида да сложа бутилката да изстине, а ти седни, където ти е удобно.

— По-добре е да дойда с теб в кухнята. Сигурно ще можеш да ми намериш някаква работа.

Крейг не искаше да я оставя сама, за да не изпадне отново в особените си настроения. Тази вечер тя трябваше да му има пълно доверие.

— Не, не е необходимо.

— Това да означава ли, че се отказваш от помощта ми?

— Да, вече почти съм готова.

Този път усмивката ѝ беше истинска, защото се чувстваше победителка от малката им словесна схватка. Влезе в кухнята, сложи бутилката във фризера, а после отвори кухненския шкаф и започна да търси кофичката за шампанско — един от сватбените ѝ подаръци, който никога не беше използвала. Бавно разместваше чиниите и кутиите с хранителни продукти и продължаваше да мисли за Крейг. Имаше чувство, че го познава от години и, странно защо, изпитваше радостна тръпка, че един мъж я очаква в другата стая — нещо, което не беше ѝ се случвало от толкова време. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо, когато осъзна ситуацията. Беше привлечена от Крейг, както някога от Дейвид. Съвсем забрави какво търси и седна на пода, опряла гърба си на шкафа. „Защо толкова късно го разбирам?!“ Огледа се наоколо. Навсякъде имаше доказателства за това — грижливо приготвена храна, която трябваше да му достави удоволствие; нервността ѝ, че не е успяла да се преоблече с по-хубави дрехи; неспособността ѝ да се концентрира върху работата си през целия ден в офиса.

Сви крака към гърдите си и отпусна глава на коленете си. „А сега какво? Нима съм влюбена в мъж, който живее на хиляди мили отгук? Който знае за породистите коне, колкото тригодишната ми братовчедка Амелия...“ Ако някога се бе надявала да се влюби отново, искаше мъжът ѝ да е от Кентъки, да споделя нейната любов към конете и да остане при нея в Лексингтън.

Вратата изскърца и Крейг влезе в кухнята.

— Какво става тук? Пак ли имаш главоболие? — попита я загрижено.

— Не, за съжаление. Може да ти стори много странно, че ме намираш седнала на пода. Трябва да ти дам някакво логическо обяснение, но уви, не мога.

— Не се тревожи, аз също имах тежък ден, а нощес дори не можах да заспя — отвърна той и се отпусна до нея.

— Мисля, че едва ли това е причината... — Дженифър почти физически почувства близостта му. Искаше ѝ се да е тъмно, да е сама, да се скрие и на спокойствие да овладее емоциите си.

— Ако искаш, разкажи ми как мина денят ти, а после и аз ще ти кажа, за да направим сравнение.

— Добре, но ти започни пръв...

Тя отчаяно се нуждаеше от повече време, за да събере мислите си и да намери логично обяснение на странното си поведение.

— Време е и ти да изплюеш камъчето, снощи аз го направих.

Крейг се намести по-удобно, опря гърба си на шкафа и вече ги разделяха само няколко сантиметра.

— Събудих се около четири часа, закусих в един ресторант на магистралата и цяла сутрин разглеждах различни ферми в този район. Няколко часа прекарах в „Хорс Парк“, сигурно си била там?

— Но защо? — попита Дженифър изненадана, но същевременно и заинтригувана.

„Нима наистина смята да отглежда породисти коне и това не е само моментно хрумване?“

— Предполагам, че от обикновено човешко любопитство.

Пътувайки сутринта по тесните черни пътища, Крейг беше търсил чувството си на принадлежност към този край. Мислеше си и за Дженифър, за трагедията, която е трябвало да преживее едва двадесет и тригодишна. Отново се измъчваше, знаейки, че вечерта ще се върне при нея, за да я използва. Съвестта му го тревожеше, но не беше го накарала да се откаже от плановите си.

— Само това ли ти се случи?

— Защо, малко ли е?

— Останах с убеждението, че си имал лош ден.

— Не, може би не беше лош, а прекалено много неща, за които мисля. Скоро трябва да взема твърде важно решение.

Изведнъж Крейг изпита желание да ѝ каже защо е дошъл в Лексингтън. Още не беше съобщавал на никого, че е открил преди четири месеца старите вестници, и вече нямаше търпение да го сподели. Но не можеше да разчита, че Дженифър ще запази тайната му, а и винаги можеше да реши да се завърне в Оклахома, без да се среща с родителите си. „Как ли ще реагира Дженифър, ако утре си тръгна?“ Леко докосна ръката ѝ. Дланта ѝ се оказа учудващо нежна и топла и той внимателно я погали с върха на пръстите си.

— Хайде, сега е твой ред.

Дженифър не смееше да отдръпне ръката си и тя остана под тази на Крейг. Мислите ѝ бяха толкова концентрирани върху първия им физически контакт, че се затрудняваше да проговори.

— Аз... аз твърде отдавна не съм преживявала нещо подобно... Искам да кажа, че няма да вечерям сама. Тръгнах си с един час по-рано, но въпреки това не успях да се справя. Във фурната има месо с ориз, което вече е готово, но забравих да сваря зеленчуците. Опитах се да направя торта с лимонов крем, но нищо не излезе, все още съм с дрехите, които носих през целия ден... да продължавам ли?

— Имаш брашно на носа.

— Не, нямам, шегуваш се, нали?

Все пак, Дженифър докосна върха на носа си и после погледна пръстите си.

— Е, може и да имам малко...

— Сигурно е малко, не вярвам да си правила тортата с носа си.

Крейг се пресегна и изтри последните брашнени следи.

Дженифър потръпна от докосването му. „Господи, аз не знам абсолютно нищо за него! Как ще прекарам цяла вечер с него?“ Нужно ѝ беше време да помисли, да овладее реакциите си, да прецени точно какво чувства към този мъж. Той се бе появил в момента, когато беше най-уязвима.

Крейг усещаше, че и тя крие нещо от него, но не искаше да я притиска повече. Изправи се и ѝ подаде ръка.

— Хайде, ясно е, че никой от нас няма намерение да сподели тайните си. Нека си спомним за какво съм дошъл — пропуснах да обядвам и сега съм гладен като вълк.

- Отивам да се преоблека, ще се върна след минута.
- Изглеждаш прекрасно и така, както си сега.
- Мисля, че това е повече мнение на стомаха ти.
- Добре, завърти се, за да те огледам от всички страни.

Дженифър изпълни желанието му с грацията на професионална състезателка по обездка. Крейг я гледаше с напрегнат, любопитен, изучаващ поглед, който започна да се движи от руменината, избила по лицето ѝ, спусна се надолу към едрите ѝ гърди, които бяха изпълнили блузата ѝ и леко се раздвижиха, когато тя се извъртя. Проследи извивката на тънкия ѝ кръст и бедрата ѝ, които много изкусително бяха изпълнили джинсите ѝ.

— Нали ти казах, изглеждаш много добре.

„По дяволите, няма ли да кажеш нещо по-глупаво!“ — мислено се само наруга Крейг. Последното нещо, от което сега имаше нужда, беше да се увлече по Дженифър. Ако направеше дори и само още една стъпка към нея животът и на двамата щеше да се обърка безвъзвратно.

Дженифър малко по малко възвръщаше своята самоувереност, но не можеше да контролира бесния ритъм на сърцето си.

— Знаеш ли какво означава това? — отвърна му с усмивка. — Никога няма да можеш да видиш моравия ми костюм, но тъй като това едва ли ще се отрази на апетита ти, предлагам да се насочим към главната цел.

„Каква ли е била Дженифър преди това? Колко ли я е променила катастрофата? Била е навярно жизнена, енергична млада жена и двамата с Дейвид искрено са се обичали. Сега всичко, което ѝ е останало, са само спомените. Не само за Дейвид, но и за това, което е била преди това.

Лицето ѝ е било променено, но хирурзите не са успели да излекуват раните в душата ѝ.“

Сърцето на Крейг се сви, когато отново си спомни колко много е преживяла, а той беше дошъл тази вечер само за да я използва. Тази мисъл го накара да се отврати от себе си. Дженифър му вярваше, а той заслужаваше нейното доверие колкото лисица, оставена да пази пилчарник.

— Ако си купила нещо ново, нямам нищо против да почакам, докато го облечеш.

Дженифър тихо се засмя.

— Не съм си купувала нова дреха от няколко години. За всеки празник майка ми ме затрупва с нови тоалети. Искан само да облека нещо, което отдавна не бях носила.

Двамата влязоха в кухнята и Крейг откри, че оставаше само да се подредят приборите на масата, и този път за него нямаше работа. Яденето вече беше готово и тъй като шампанското беше все още топло, решиха да го оставят за по-късно. По настояване на Крейг останаха да вечерят в кухнята на малката масичка до прозореца. Обикновено това беше мястото, където се хранеше и Дженифър, откакто бе останала сама. Оттук се виждаха далечните светлини на другите къщи и това създаваше особен уют и атмосфера.

Крейг досега бе гледал на Дженифър само като на източник за информация и тази вечер за първи път виждаше жената в нея. Забеляза по какъв елегантен начин сервира храната, сякаш имаше вродени аристократични маниери, забеляза също малък белег на шията ѝ, който пулсираше заедно с една тънка синя веничка. Дженифър по съвършен начин прехвърли разговора към него, карайки го да се чувства център на вниманието ѝ. Той започна да се замисля за произхода на тази млада жена. Подозираше, че може да има роднински връзки със семейство Мичел, защото иначе те трудно биха я взели да ръководи счетоводството на голямата ферма.

Когато привършиха с вечерята и започнаха да разчистват масата, не се стърпя и я попита:

— Дженифър, винаги ли си живяла в Лексингтън?

— Да, тук съм родена, а и сигурно целият ми живот ще премине тук.

Крейг отвори машината за миене на съдове и започна да нарежда чиниите.

— Не съжеляваш ли, че си постоянно тук? Не искаш ли да видиш нещо друго, освен тези хълмове?

— Не, свикнала съм с Кентъки, а и тук във фермата сме като едно голямо семейство, което не бих могла да напусна. Това едва ли е така в Оклахома?

— Да, каубоите са хора на прерията, на големите, открити пространства. Те са свободни и рядко някой се задържа на работа за повече от един сезон.

— Е, честно да ти кажа, радвам се, че нещата не стоят тук по този начин.

Крейг повдигна леко брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ.

— Защо, не става ли така животът по-интересен?

„Не! Става не интересно, а объркано и безсмислено“ — мислеше си тъжно Дженифър. Изведнъж ужасно ѝ се прииска Крейг да си тръгне. Ако си заминеше сега и не го видеше никога повече, би могла да се върне към нормалния си живот. След няколко седмици дори можеше да забрави, че е срещнала високия, симпатичен каубой от Оклахома, който преди ден мистериозно се беше появил в офиса ѝ. Чувстваше, че оставането му може да ѝ донесе само нещастие. Но странно защо, нямаше сили да изкаже мислите си на глас, да го помоли да си тръгне.

— Искаш ли да направя кафе?

— Само кафе ли? Мисля, че спомена нещо и за торта с лимонов крем?

— О, не... мисля, че... Е, нищо, ела вземи този нож, само не съм сигурна чинии ли да дам или купички.

Взеха десерта и каната с кафе и се преместиха в дневната. След няколко колебливи първи хапки Дженифър установи, че това е най-сполучливата торта, която беше правила някога. Кремът не беше кисел, а захарта в тестото бе напълно достатъчна. Крейг не закъсня да ѝ направи комплимент, карайки бузите ѝ да се изчервят.

Наляха си по още една чаша кафе, Крейг сложи няколко цепеници в камината, за да не загасва огънят, и продължиха разговора си, който бяха започнали в кухнята.

— Крейг, разкажи ми нещо за детството си. Не мога да си представя какво е да си израсъл в ранчо.

Първата мисъл на Крейг беше, че трябва да отклони разговора към някаква друга тема. Страхуваше се, че може да се издаде, но желанието му да разкрие част от душата си пред Дженифър се оказа по-силно и той игнорира вътрешния си предупредителен глас.

— Животът е много по-различен, ако не си свикнал с него още от раждането си. Изолацията рано или късно ще започне да те потиска. За първи път разбрах, че има и други деца, когато тръгнах на училище.

— Не си имал братя и сестри?

— Не, родителите ми бяха на четиридесет, когато са ме... съм се родил. Те нямаха живи роднини и затова нямах и братовчеди.

— С кого си играеше тогава? Имаше ли приятели?

— Когато бях в трети клас, се запознах с едно момче, казваше се Хенри Кайли. Живееше на около миля от нашата къща. Станахме приятели, имахме велосипеди и често ходехме дотам, докъдето ни стигнат силите да въртим педалите. Хенри завърши училище, а после семейството му се премести в Тексас.

— Виждал ли си го оттогава?

— Не, но допреди няколко години си разменяхме коледни картички. Той започна да играе професионален футбол, отпуснаха му стипендия в университета в Лос Анжелис, след това се контузи тежко и разбра, че със спорт няма да успее да устрои живота си, и започна да учи по-сериозно. Доколкото знам, сега работи за една компютърната фирма в Сан Франциско.

Дженифър мислено сравни разказа му със собственото си детство. Стотиците приятели, които имаше в училище, забавите всеки уикенд, големите семейни празници. Сърцето ѝ се сви, когато си представи какво е преживял Крейг.

— Мисля, че нямаше да съм същата, ако бях израснала в условията, които ми описа.

— Защо, какво имаш предвид?

— Мисля, че щях да бъда по-особена, саможива и... — Дженифър замълча, търсейки точните думи. — Искам да кажа, че ако след такава изолация попадна в щат като Кентъки, всичките тези хора и коли ще ме дразнят и ще се стремя да ги отбягвам.

— Не, не бих казал, че това ме дразни, но наистина ми трябваше малко време за адаптация.

— Защо не напуснеш Оклахома?

Крейг се замисли какво да ѝ отговори, стараяйки се да не я лъже.

— Защото съм привързан към родното си място, а и ако открия фирма от Кентъки, с която да поддържам бизнес отношения, посещенията един път в месеца ще са ми напълно достатъчни.

— Все пак, ще ми разкажеш ли по-подробно какъв е животът в ранчото?

Дженифър събу неудобните си обувки и ги срита под фотьойла.

— Няма нищо интригуващо. По цял ден местиш телетата от едно пасище на друго, а ако ти остане време, плевиш градината, грижиш се за пилетата, конете и кучетата. Имаш хиляди досадни, еднообразни неща, които трябва да вършиш всеки ден. — Собствените му думи върнаха в съзнанието му живи спомени. — Вечер сядаш на масата с домашен хляб, за десерт ябълкова торта и заспиваш още щом главата ти се отпусне на възглавницата. Баща ми... — Наложил се да се престори, че се закашля, за да прикрие емоциите си. — Баща ми настояваше да ме научи на всичко и един ден аз да управлявам ранчото. Обучаваше ме много упорито, докато не повторех съвсем точно неговите движения, но понякога, за да направя това, се прибирахме късно вечерта. — Крейг се усмихна. — Понякога дори се преструваше, че спи, но също като котките ме наблюдаваше с едно око.

— Сигурно е много интересен човек?

— Беше... двамата с майка ми загинаха преди няколко месеца — отвърна тихо Крейг, опитвайки се да не показва, че не тъгува за „родителите“ си.

— О, Крейг... не знаех, съжалявам...

Крейг замислено се взираше в чашата си, страхувайки се да вдигне глава, страхувайки се, че ще открие съчувствието, което бе доловил в гласа ѝ, също и в погледа ѝ. „Трябва да се махна оттук колкото се може по-скоро!“ Знаеше, че ако останеше, нещо между тях щеше да се случи, а после и двамата щяха да съжаляват, че са се срещнали.

— Дженифър, време е да си тръгвам. Стана късно, а утре си на работа...

Първата ѝ реакция беше да протестира — не искаше той да си тръгне — но след секунди реши, че щом това е желанието му, по-добре е да си отиде и никога повече да не се срещат.

— Добре, ще отида да взема палтото ти.

Тръгна към вратата, опитвайки се напразно да измисли някакъв повод да бъдат заедно, но едновременно с това изпитваше облекчение, че се отдалечава от опасния — и се връща в реалния си свят.

— Кога си тръгваш за Оклахома?

— В понеделник вечерта.

„Четири дни. Защо не мога да му кажа, че искам да си тръгне още утре, а не след четири дни? Защо той не ме излъга?“

— Е, ако не се видим, пожелавам ти приятно пътуване. „Нима това съм аз наистина? Няма ли какво друго да му кажа?“

Крейг се обърна и дълго време не свали погледа си от нея.

— Може ли да ти се обадя утре?

Съзнанието ѝ крещеше да отвърне „не“, но тя само кимна с глава.

— Дженифър?

— Да?

— Искам да те целуна и ти няма да ме отблъснеш, нали?

Крейг вдигна дланите си, обхвана лицето ѝ и с невероятна нежност докосна устните ѝ. После се отдръпна бързо и излезе навън, страхувайки се, че ще продължи да я целува, без да може да се спре.

Дженифър стоеше като вцепенена на мястото си и дори не погледна през стъклото, както правеше обикновено. С върха на пръстите си докосна мястото, където я беше целунал. Никой друг мъж, освен Дейвид, не беше докосвал устните ѝ, но не можеше да отрече, че сега бе изпитала отдавна забравено удоволствие. Една сълза бавно се търколи по бузата ѝ. „Моля те, Крейг, не се обаждай утре! Моля те, недей, не съм готова отново да бъда наранена!“

ПЕТА ГЛАВА

Умората и изтощението помогнаха на Крейг да заспи веднага, щом се прибра в хотелската си стая. Рано на другата сутрин той се събуди от шума на паркинга под прозореца му и вече беше нетърпелив да започне този ден. Въпреки че бе обещал на Дженифър да ѝ се обади, зарече се да не го прави, докато не реши дали ще се срещне с родителите си. Хрумна му да се обърне към хора, чиято работа беше да водят професионални разследвания.

След като закуси, се обади на първата от трите детективски агенции, които намери в телефонния указател. Секретарката му уговори среща за единадесет и тридесет и Крейг прекара остатъка от сутринта, разхождайки се по улиците на Лексингтън, като се опитваше да се отърве от насъбралото се напрежение и от нервността си.

В единадесет часа се качи на колата, която беше наел, когато пристигна в Кентъки, и тръгна към центъра на града. На улицата, на която се намираше детективската агенция, кипеше строителна дейност, а от грамадните плакати се разбираше, че на мястото на старите сгради ще бъде построен нов хотел. Крейг откри адреса, който му бяха дали по телефона, и неуверено пристъпи в къща, на която очевидно ѝ престоеше също да бъде съборена. Следвайки инструкциите, взе асансьора до петия етаж и откри вратата с надпис: „Джак Чапмън — частен детектив“. Почука и влезе в малка приемна, където жена на средна възраст го информира, че мистър Чапмън вече го очаквал.

След секунди се оказа в просторен офис и очакваше, че ще открие спартанска обстановка, в каквата работеха детективите от филмите, но откри пищен интериор, зеленикав персийски килим и скъпи мебели от черешово дърво.

Около четиридесетгодишен мъж се изправи от бюрото си и се приближи към него с протегнатата ръка.

— Изглеждате разочарован, мистър Темпълтън?

— Да, има такова нещо.

Джак Чапмън му посочи един от кожените столове.

— Заповядайте, седнете. Жена ми също смята, че трябва да сменя мебелите си, но е истинско удоволствие да гледам учудените лица на клиентите си, когато за първи път дойдат тук — усмихна се широко частният детектив и се върна на бюрото си. — Добре, сега да видим с какво мога да ви бъда полезен, мистър Темпълтън?

— Искам да съберете информация за едни хора.

— Разбирам, в Лексингтън ли живеят?

— Да, казват се Франк и Агнес Мичел.

Джак Чапмън подсвирна тихо и се отпусна в креслото си.

— И какъв вид информация ви интересува?

— Всичко, което можете да научите, но най-вече искам да разбера какви хора са.

— Мога ли да попитам защо се интересувате?

— Необходимо ли е да знаете?

— Не, но искам да ви кажа, че ако по време на разследването разбера, че ще използвате получената информация за незаконни или неетични цели, веднага ще прекратя работата си и ще ви възстановя неизползваната сума. Съгласен ли сте с това условие?

— Да, разбира се.

Чапмън замислено потри челото си.

— Ще ме кажете ли какво знаете досега?

— Почти нищо. Знам, че са собственици на една от най-големите ферми в областта, че имат три деца и отделят много средства за благотворителна дейност, но не го афишират. Запознах се с най-големият им син Ендрю, но не знам дори имената на другите им деца.

— Извинете ме, но вие имате ли родствени връзки със семейство Мичел?

— Мисля, че няма да отговоря на този ваш въпрос.

— Разбирам... в какъв срок желаете да получите информацията?

— Колкото се може по-скоро, готов съм да заплатя необходимите ви разходи.

— Как предпочитате да ви съобщавам това, което съм научил — на части или в писмен вид, когато привърша с разследването?

— Ще дойда отново веднага, щом научите нещо ново.

— Чудесно, мисля, че до понеделник ще имам нещо, което да представлява интерес. — Чапмън се изправи и протегна ръката си. —

Довиждане, мистър Темпълтън, уговорете финансовата страна със секретарката ми.

Крейг стисна десницата му и излезе от офиса. Петнадесет минути по-късно напусна сградата и тръгна към колата си. Не знаеше какво да очаква, преди да се срещне с Джак Чапмън, но не беше доволен от това, което откри. Изглеждаше прекалено лесно да поръчаш разследването на някой човек, а частният детектив бе поискал само честната му дума, че няма да използва получената информация за користни цели. „А сега какво?“ До понеделник имаше два дни и половина, през които нямаше какво да прави. Част от съзнанието му настояваше да се обади на Дженифър, дори само за да чуе гласа ѝ. Друга част го съветваше да разреши първо проблемите си, за които беше дошъл в Кентъки, и да не се обвързва с младата жена.

Колебаейки се какво да предприеме, Крейг подмина паркинга и продължи да върви пеш, за да убие малко време.

Дженифър отвори лявото чекмедже на бюрото си и започна да търси аспирин. Това, което беше започнало като тъпа болка в лявото ѝ слепоочие, се беше превърнало в силен пристъп на главоболие, какъвто напоследък не беше получавала. Навярно се дължеше на дългата безсънна нощ и на нарастващата ѝ нервност. Изсипа три таблетки в шепата си, лапна ги и надигна чашата за кафе, но тя се оказа празна. Изпъшка ядосано, влезе в офиса на секретарката си и отпи няколко глътки вода направо от крана на чешмата.

Русокосата Лин беше само с две години по-възрастна от нея, но вече беше бременна с третото си дете. Тя спря да пише на машината и вдигна глава, забелязвайки киселата ѝ физиономия.

— Отново главоболие?

— Да, ужасно.

— А кой не е изпълнил рецептата на доктор Хънтър?

— Мисля, че ще купя лекарствата тези дни.

— Кога, преди или след като този аспирин ти направи дупка в стомаха?

Дженифър направи нова гримаса от засилващата се болка. Знаеше, че вземането на големи дози аспирин все някога ще ѝ се

отрази, но предпочиташе да е така, отколкото да употребява силните обезболяващи, които лекарите ѝ бяха предписали.

— Вземам вече само по една таблетка, за твое сведение. И между другото... — Тя се опита да се усмихне. — Тези главоболия не могат да продължават вечно.

— Разбира се, че е така, но те ще спрат не от само себе си, а когато си направиш последната операция.

Дженифър почувства, че ѝ се завива свят, и се облегна на стената.

— Моля те, Лин, нека да не спорим за това точно днес.

— А кога, Дженифър? — въздъхна Лин. — Не виждаш ли, че състоянието ти се влошава. Няма да се оправяш, ако не се подложиш на нова операция.

— Къде ще обядваш, Лин? — смени темата Дженифър.

Русокосата жена дълго време я гледа напрегнато, колебаейки се дали да отстъпи, но накрая въздъхна и сви рамене.

— Боби ще ме чака в „Бъргър Кинг“. Защо, искаш нещо да ти взема ли?

— Не, донесох си сандвич от къщи, но се чудех какво да правя с телефона... Знаеш ли Лин, защо не включиш телефонния секретар, когато излизаш?

Дженифър се чувстваше ужасно, защото постъпваше като истински страхливка, но само така щеше да удържи на обещанието си, което си беше дала тази сутрин, никога повече да не се среща с Крейг.

— Защо, искаш да се скриеш от някого ли?

Лин имаше пълно право да бъде подозрителна, защото въпреки главоболието си Дженифър никога не отбягваше хората, а ако се чувстваше много зле, просто си тръгваше по-рано.

— Да, един досаден търговец, който се е залепил за мен и не разбира, че нищо няма да купя.

Дженифър нямаше друг избор, освен да излъже приятелката си. Беше ѝ много по-трудно да се впусне в дълги обяснения кой е Крейг Темпълтън и защо е вечеряла с него.

— Кажи ми само как се казва и Ендрю ще се погрижи за него.

— Няма нужда, и сама ще се оправя.

„Господи, само това не — още някой друг да научи!“

— Добре, както искаш тогава. Ще включа телефонния секретар, но не вярвам това да обезкуражи твоя търговец. Най-много да дойде направо в офиса, щом не вдигаш телефона. Какво ще правиш тогава?

— Ако това стане, тогава ще мисля как да постъпя.

В този миг телефонът извънтя, карайки сърцето на Дженифър да се свие, а слепоочията ѝ да запулсират от болка. Лин вдигна слушалката и ѝ намигна, че ще се оправя.

— Мичел Фарм, добър ден... Не, днес я няма, не се чувства добре. Мога ли да ви помогна с нещо? — Секретарката взе молив и започна да записва нещо. — Да, добре, двайсет и четиридесет и пет в понеделник. Непременно ще ѝ предам, дочуване.

Дженифър не можеше да си обясни какво я караше да се страхува от телефонното обаждане на Крейг. Несъзнателно протегна ръка и докосна с върха на пръстите си мястото, където снощи я беше целунал. Устните ѝ все още горяха от докосването му. Дори Дейвид не беше я карал да се чувства по този начин. Крейг беше по-различен от всички мъже, които познаваше. Беше израсъл в сурова и почти дива среда, а тя сред нежността и грижите на своите родители и роднини. Образно казано, Крейг беше ягуар, а самата тя — домашна котка. Не искаше да има нищо общо с мъж като него. Крейг имаше силна воля и ако между тях се създадеше някаква връзка, той сигурно щеше да поиска да замине с него в Оклахома, а това означаваше да се раздели с Кентъки — с всичко, което толкова обичаше тук. Не искаше само да си спомня с тъга за зелените хълмове, за породистите коне, за родителите и приятелите си. Макар сега сърцето да я болеше от копнежа да го види, разбираше, че е по-добре да отстъпи назад, докато все още имаше възможност.

— Кой беше, Лин?

— Гари от фирмата, която доставя сено. Иска да знаеш, че имат проблем с камиона си и ще дойдат най-рано в понеделник следобед.

Дженифър беше разочарована, но се опита това да не се изобрази на лицето ѝ.

— Благодаря ти, Лин.

Ужасно желаше Крейг да се обади, макар и да знаеше, че след като секретарката ѝ си тръгне, няма да се осмели да вдигне телефона. Изведнъж стисна устни. Никога досега не беше се страхувала от никого, нямаше да падне духом и този път.

— Лин, не включвай телефонния секретар, когато тръгваш. Аз ще вдигам слушалката, докато те няма.

Решимостта на Крейг да не телефонира на Дженифър постепенно отслабна. Причините, поради които беше взел това решение, постепенно се стопяваха, а желанието му да влезе в първата телефонна кабина непрекъснато нарастваше. Търсейки нещо, което да го разсее от мислите му, той тръгна по централната улица и започна да разглежда витрините на магазините. Уви, това не му помогна, защото в съзнанието му продължаваше да се появява споменът от мига, когато се разделиха — нежната кожа на лицето ѝ, вкусът на устните ѝ. Желанието му да почувства отново тяхната топлина, да я вземе в прегръдката си, да усети тялото ѝ до своето, се засилваше с всяка минута. Осъзнавайки, че за пореден път губи контрол над мислите си, Крейг продължи да се разхожда. Около два следобед спря да обядва в малък ресторант. Беше седнал на маса до прозореца и наблюдаваше забързаните хора, които преминаваха по тротоара. Много от тях вървяха по двойки, разменяха си усмивки и влюбени погледи, от лицата им се излъчваше щастие.

Никога досега не се бе чувствал толкова самотен. Никога не беше искал толкова силно да бъде с някого, както с Дженифър. Колкото и да се противопоставяше, желанието се оказваше по-силно от волята му.

Дженифър затвори вратата и превъртя ключа два пъти. Дълго се колеба, преди да тръгне към колата си, очаквайки всеки момент да чуе звъна на телефона. Когато осъзна какво прави, се намръщи и се отправи към паркинга. През целия ден съзнанието ѝ беше робувало на телефона, сърцето ѝ забиваше по-бързо, когато звънваше, и тайно се молеше това най-последно да е Крейг.

Сутринта се бе надявала, че няма да се обади, защото е разбрал безсмислието на техните вечерни срещи, но сега в края на деня повече от всичко друго искаше да бъде в обятията му, да усети устните му, да се потопи в дълбокото съчувствие на тъмните му очи. Вече не я интересуваше какво ще излезе от тяхната връзка, не се тревожеше, че тя можеше да бъде и краткотрайна. Ако Крейг пожелаеше да се върне

към предишния си живот, нямаше намерение да го спре. Не можеше да напусне Лексингтън, но знаеше, че още една стъпка — и Крейг щеше да означава прекалено много за нея.

Стисна зъби, качи се в колата си и вместо към къщи, потегли към дома на родителите си. Те щяха да се изненадат, че не ги е предупредила, но нямаше да ѝ задават излишни въпроси. Майка ѝ щеше да ѝ помогне да отклони вниманието си от Крейг Темпълтън, а с малко повече късмет можеше и да ѝ намери някаква работа в градината, с която да бъде заета през уикенда.

От сградите наоколо започнаха да излизат тълпи хора, за които работният ден беше приключил с един час по-рано от обикновеното, и те вече бързаха да осъществят плановете си, които имаха за почивните дни.

След като довърши кафето си, Крейг плати на касата и тръгна към колата си. Потегли напосоки. Тъкмо преминаваше покрай един антикварен магазин, когато забеляза изложената на витрината старинна пушка. Бил Мейсън го беше научил как да разпознава оръжията — това беше прекрасно запазен екземпляр, вероятно от Гражданската война.

Бил вече тридесет години работеше в ранчото и имаше една от най-големите колекции от оръжия в Оклахома. Крейг се усмихна, знаейки, че той би слязъл и в ада, само и само да притежава тази пушка. Мейсън с усърдието в работата си заслужаваше да получи този подарък, а и на Крейг му се искаше да изпита новата си финансова свобода, на която още не се беше наслаждавал. Отвори вратата и едва не се сблъска със собственика на магазина, който с ключ в ръка се готвеше да затваря. Крейг му обясни какво иска и възрастният мъж с побелели коси кимна с разбиране, заключи и обърна табелата с надпис „Затворено“. Когато взе пушката в ръцете си, Крейг разбра, че не се бе излъгал в преценката си. Цената малко го стъписа, но не се поколеба да извади чековата си книжка.

Вече уреждаха подробностите по изпращането на пушката в Оклахома, когато забеляза на лавицата до касата прекрасна брошка. На нея имаше гравюра на млада жена, която поразително приличаше на Дженифър, сякаш тя бе позирала на художника.

— Извинявайте, може ли да видя и това бижу.

Собственикът отключи стъклената вратичка на лавицата.

— Прекрасна изработка, господине. Има дори история, която е свързана с това украшение, и аз мога да ви гарантирам за нейната автентичност. Принадлежало е на капитан от далечните плавания, който по неизвестна причина не можел да се ожени за жената, която обичал. Разбрали се никога да не се видят повече, но преди да си тръгне, капитанът помолил да му изработят тази миниатюра, за да си спомня винаги за своята любима. Художникът е гледал образа на жената от една своя картина, която бил нарисувал по-рано.

Крейг вдигна брошката към светлината на лампата.

— Да, наистина изключителна изработка!

— Много лесно може да се преработи в огърлица, ако желаете.

— Ще купя и нея — отвърна Крейг, все още недоумяващ как е възможно жената на камеята да прилича толкова на Дженифър.

Този път дори не се заинтересува каква е цената.

— И нея ли да изпратя в Оклахома, сър?

— Не, ще я взема със себе си.

Дженифър издържа почти до десет часа, преди да започне нервно да крачи напред-назад в дневната на родителите си. Даде си сметка, че ако не си тръгне, главоболието няма да оправдае повече странното ѝ поведение. Пожела лека нощи излезе, знаейки, че няма да се почувства по-добре. Все пак се успокояваше с мисълта, че времето минаваше, и скоро Крейг щеше да отлети за Оклахома. Беше му благодарна, че не ѝ каза в кой хотел е отседнал, защото би могла да направи нещо глупаво, като например да отиде при него.

Колата навлезе по алеята, която водеше към бунгалото ѝ, и Дженифър се опита да не гледа към мястото, където Крейг беше паркирал при своите две посещения. Това място сега бе празно. Преглътна разочарованието си, влезе в къщата и, без да светва лампите, се насочи към спалнята.

Лежеше вече повече от половин час, загледана в тавана. Тялото ѝ се беше свило от болката, предизвикана от нерадостните ѝ мисли. Образът на Крейг бе обсебил съзнанието ѝ. Опита се да си го представи как работи в ранчото си въз основа на това, което беше

гледала за каубоите по телевизията. Странно защо, нищо не се получаваше. Крейг прекалено лесно се вписваше в живота, който самата тя водеше. Ако не знаеше, че е от Оклахома, никога не би го предположила. „Крейг не е роден в Оклахома?! — Тази мисъл просветна в мозъка ѝ, но побърза да я отхвърли. — Дженифър, вече не си тийнейджърка, престани да си фантазираш!“

Обърна се на другата страна и затвори очи. Този път пък спомените я връхлетяха. „Преди беше Дейвид, а сега и Крейг! Целият ми живот ли ще е една трагедия? Защо, след като всеки ден в офиса се срещам с толкова привлекателни мъже, точно Крейг ме привлича? С какво той е по-различен от всички останали?“ Задавайки си тези въпроси, Дженифър се опитваше да възстанови душевното си равновесие, но не се получаваше. Търсеше някакво мистично обяснение за своето привличане към Крейг, но чувствата ѝ не биха били по-силни, дори ако бяха предизвикани от черна магия. Възхищаваше се от силната му воля, от желанието му да успее, въпреки че е имал нерадостно детство. Тайно го беше наблюдавала, докато разговаряше с Джон Уилкинс. В очите му имаше скрита болка, която докосваше душата ѝ, карайки я да страда и му съчувства. Крейг беше казал, че е самотен, но и самата тя се измъчваше от самота, въпреки близостта на родителите си и многобройните си приятели.

„Жалко, мислех си, че той също намира нещо в мен. Оказа се, че съм грешила. Досега трябваше да ми се обади. Не, не може аз да съм причината, която го държи на дистанция. Сигурно има нещо, което крие от мен.“

Постепенно Дженифър започна да разбира защо Крейг се държеше толкова странно. Той сигурно също смяташе, че е привлечен от неподходяща за него жена. Това означаваше, че в момента, някъде в хотелската си стая Крейг също се бореше с натрапчивите си мисли.

Крейг излезе от банята и откачи хавлията си от закачалката. Изморен от напрегнатата предишна седмица и от скитането си през деня, не обърна внимание на това, че по гърба и гърдите му останаха да блестят хиляди водни капчици. Погледът му се спря върху брошката, която беше оставил на нощното си шкафче. Цялата вечер, независимо къде се намираше — дали в ресторант или бар — не

можеше да престане да мисли за Дженифър. Чувстваше, че ако не я види отново и направо си тръгне за Оклахома, образът ѝ ще го преследва с години, въпреки че бяха прекарали само няколко часа заедно.

Нежно, с крайчеца на пръстите си, сякаш галеше кожата ѝ, докосна брошката. Съмняваше се дали Дженифър осъзнава колко е красива. Всъщност, не привличаше лицето, което лекарите ѝ бяха сътворили, а нежният ѝ смях, интелигентността ѝ, състраданието към него, което бе видял в очите ѝ, когато ѝ каза, че Макс и Уинона са починали, силата и волята ѝ за живот след трагедията, която беше изживяла.

Крейг се отпусна по гръб на леглото, все още държейки бижутото в ръцете си. Допря го до голите си гърди и почувства невероятно чувство на близост и топлина. За момент си позволи мечтите да завладеят съзнанието му. Представи си как Дженифър идва с него в ранчото, как язди на фона на пурпурнооранжевия залез, разказвайки как е преминал работният ѝ ден. По-късно през нощта я виждаше в прегръдките си да отвърща на желанието му с разгаряща се страст. Въобразяваше си, че живеят щастливо и имат много деца. Дженифър се превръщаше в копие на Агнес Мичел, каквато я беше видял на снимката във вестника, а той заприличваше на истинския си баща, Франк Мичел. Мечтата го наведе на куп въпроси: „Мога ли да се върна при нея, след като вече си дадох обещание да не го правя? Да ѝ разкажа ли кой съм всъщност? Ще ме приеме ли или ще ме отблъсне, когато разбере, че съм се опитвал да я използвам?“.

С нетърпение очакваше да получи сведения от детективската агенция и у него вече се затвърждаваше убеждението, че трябва да види истинските си родители. Дори и да не им признаеше, че е техен син, трябваше да го направи. „Може би те ще познаят нещо от себе си в мен?“ Тайно се надяваше това наистина да се случи.

Дженифър отстрани косата, която бе паднала на очите ѝ, и се надигна от леглото. Не можеше да види часовника, но знаеше, че отдавна е минало полунощ. Бе пролежала всичкото това време облечена. Вече беше достатъчно изморена, за да не обръща внимание на мислите си, и започна да прилага последователно различните

„трикове“, крито сама си беше измислила срещу безсънните ноци. Първо си взе гореща вана, след това изпи чаша чай с малко бренди и за края остави няколко страници от обемистата биография на един от нейните известни вуйчовци. Вече беше стигнала до средата на двадесет и седма глава, когато чу шума на приближаваща се към къщата кола. Фермата беше отдалечена на почти две мили, всяка къща имаше отделна алея, свързваща я с пътя, и това означаваше, че този, който шофираше, идваше точно при нея. Сърцето ѝ заби бясно. Дъхът ѝ спря и трябваше си да си напомня на няколко пъти, че трябва да диша.

Колата спря и вратата ѝ се отвори, а след това се затвори. Дженифър се пресегна за халата и нахлузи чехлите си. Въпреки че беше толкова късно, тя не се страхуваше, защото знаеше кой е отвън и защо е дошъл. Залепи лицето си на стъклото и когато Крейг се приближи и протегна ръка да натисне звънеца, тя рязко отвори вратата.

Озареното от луната лице на Дженифър приличаше прекалено много на своеобразно продължение на мечтите му, но усетил затрудненото ѝ дишане, Крейг разбра, че това не е сън.

— Опитвах се, но не успях, Дженифър...

— Радвам се, че дойде Крейг...

Той въздъхна и разтвори обятия, за да я притисне към себе си. Пое топлината ѝ и освободи емоциите, които беше сдържал досега. Самотата, която го обгръщаше, се стопи и двамата дълго време останаха прегърнати, страхувайки се да не нарушат магията, която витаеше във въздуха.

Крейг допря лицето си до косите ѝ и дланите му започнаха да галят гърба ѝ.

— Обещавам ти, че никога няма да направя нещо, с което да те нараня. — Той срещна погледа ѝ. — Знаеш ли, имам толкова неща, които трябва да ти казвам, толкова неща, които не знаеш за мен... Моля те, разбери ме, все още не мога да го направя.

Дженифър кимна, усещайки, че молбата му идва от дъното на душата му. Крейг нямаше никакво намерение да ѝ причини болка, а само да я защити. Вдигна глава и го целуна вместо отговор.

Крейг посрещна устните ѝ с невероятна нежност. Езикът му се вплете в нейния, премина по крайчеца на устата ѝ, шмугна се вътре и жадно започна да изследва горещата ѝ вътрешност. Целувката им

продължи дълго, докато и двамата накрая едва успяваха да си поемат дъх. Крейг повдигна ласкаво брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Дженифър, искам да бъдеш с мен през уикенда. Ще дойдеш ли?

— Къде?

Ускореният му пулс отекваше в ушите ѝ.

— Не знам. Някъде, където и да е, само да се махнем оттук.

Крейг се чувстваше неудобно в къщата ѝ, защото обстановката му напомняше каква беше първоначалната причина, накарала го да дойде тук.

Дженифър дълго мълча, като внимателно обмисляше отговора си и водеше отчаяна борба със страховете си. Колебаеше се дали да не настоява да останат в дома ѝ, но се боеше, че родителите ѝ биха могли да я посетят. Желанието ѝ да бъде с Крейг се оказа по-силно.

— Кога искаш да съм готова?

Той въздъхна дълбоко, осъзнавайки, че е спечелил. Секунда по-късно вече се съмняваше в това, защото животът никога не му бе поднасял нищо наготово.

— Ти кога искаш да дойда?

— В девет часа.

Крейг се наведе и я целуна. Устните ѝ се разтвориха с готовност. Възбудата ѝ се засилваше при мисълта, че двамата ще прекарат уикенда на някое усамотено място, че ще избягат от останалия свят, от всичко, което сега ги разделя. Отпусна се в ръцете му и си пое дъх.

— Девет е много късно, ще бъда готова в осем.

Това беше и най-ранният час, когато можеше да съобщи на родителите си, че ще е извън града, без да събуди подозрението им.

— Ще бъда тук.

Крейг я притисна по-плътно към себе си, осъзнавайки, че това са последните им мигове заедно през тази нощ. Беше дошъл с намерение само да я види и да я помоли да излязат заедно, но сега откриваше в очите ѝ страст и желание, равни по сила на неговите собствени.

— Дженифър, моля те, кажи ми, че трябва да си вървя.

— Не мога, Крейг. Всичко стана толкова бързо. Знаем, че трябва да се съмнявам в чувствата си, но... не мога повече.

Тя се надигна на пръсти и го притегли към устните си. Тази целувка заличи и последните бариери помежду им. Подозренията,

рационалните мисли и страховете бяха забравени. Остана единствено изпепеляващото им желание, на което се бяха опитали да противостоят, но сега и двамата губеха битката.

— Крейг, да вървим...

— Къде?!

— В спалнята ми.

Крейг поклати глава и я вдигна на ръце. Остана учуден колко лека беше Дженифър и колко удобно се вместише в прегръдката му — сякаш не се познаваха само от няколко дни.

— Господи, не знаех, че си толкова практична!

Макар че Дженифър вече се беше предала под натиска на чувствата си, когато я понесе към леглото, тя се почувства ужасно засрамена и объркана. Дейвид беше първият и последният мъж, с когото се бе любила, а и това не беше се случвало твърде често, когато бяха разделени за няколко години. По време на медения си месец бяха правили по-често любов, но и твърде набързо. Тогава Дженифър беше малко разочарована, защото не си го бе представяла точно така. Но макар и да не изпитваше голямо удоволствие в леглото, с Дейвид се познаваха достатъчно добре, за да се притеснява от него, ако той го забележеше. С Крейг се чувстваше неловко и неуверено. Не знаеше какво би му доставило удоволствие и дали поведението ѝ няма да бъде изтълкувано като прекалено агресивно.

Крейг усети вътрешната ѝ борба по напрегнатостта на мускулите ѝ. Продължи да я държи на ръце, очаквайки, че всеки момент ще го отблъсне и ще му каже да си тръгне. Но тя не го направи.

— Дженифър, има ли нещо?

Дженифър сви рамене и се опита да се усмихне.

— Не знам... може да ти се стори странно. Все пак съм била омъжена, но... сега не знам какво да правя.

— Ще ти стане ли по-добре, ако ти кажа, че и аз не съм много опитен любовник?

Крейг за първи път се беше любил шестнадесетгодишен с жена, която работеше като готвачка в ранчото. Беше се случило седмица след рождения му ден и по-късно разбра от един от работниците, че баща му я бил наел, „за да го направи мъж“. Винаги след това, когато се любеше, чувстваше, че нещо му липсва.

Дженифър се изненада, но и остана доволна от думите му. За момент спря да мисли за себе си и притеснението ѝ започна да изчезва. Тъй като не му отговори, Крейг прие колебанието ѝ за знак, че не е сигурна дали желае да го направят.

— Дженифър, ако искаш, можем да изчакаме...

— Ти това ли искаш?

— Не, това няма нищо общо с моето желание. — Копнежът му да я притежава заплашваше да замъгли разсъдъка му.

— Дженифър, не мога да разбера какво се случва между нас. Познавам те едва от два дни, а ти стана толкова важна за мен, че почти не мога да мисля за нещо друго. До тази вечер не знаех какво означава да желая някоя жена толкова, че да страдаш от това. Но ако смяташ, че правим грешка, готов съм да си тръгна.

Дженифър отново не му отговори и тишината се нарушаваше само от тиктакането на големия старомоден часовник на стената.

— Не, Крейг, не искам да си тръгваш — промълви след време.

Осъзна, че повече думи не са необходими, протегна ръка и започна да разкопчава копчетата на ризата му. С разтреперани пръсти отначало неуверено погали твърдите мускули на гърдите му, след това се наведе и докосна с език зърната им, а дланите ѝ се плъзнаха по гърба му.

Крейг затвори очи. Имаше чувството, че светът се смалва и остават само двамата. Всичко наоколо изчезна. Не можейки повече да издържи, без да я докосва, той разтвори деколтето на халата ѝ. Под меката материя се показа сатенената ѝ нощница. Сведе глава и целуна първо белега под шията ѝ, после с език усети сладкия вкус на кожата ѝ. Дженифър му отговори с тихи стонове и обви кръста му с бедрата си, карайки го да се учудва, че толкова бързо беше изчезнало смущението ѝ.

Крейг за първи път разбираше какво му е липсвало, когато бе правил любов досега. Никога не беше обичал жените, които бе обладал, а без да изпитва никакви чувства към тях, правенето на любов бе било само механичен акт. Сега откриваше истинското удоволствие да обича някоя жена и да се люби с нея.

Ръцете му пролазиха под фината материя на нощницата и обгърнаха гърдите ѝ. Пръстите му потърсиха зърната им и скоро ги превърнаха в малки, твърди конусчета. Дженифър се освободи от

нощницата си и тя падна надолу към ханша ѝ. Крейг също свали ризата си и побърза да усети голото ѝ тяло, тръпнещите ѝ зърна срещу твърдия си гръден кош. Устата му се впи в нейната и езикът му наподобява действията, които мъжествеността му предстоеше да извърши.

Дженифър обгърна с ръце врата му и посрещна с такава страст целувката му, че отми и последните му съмнения и колебания. Усецаше как местата, където кожата им се допираше, започват да горят, предавайки си телесния огън.

— Дженифър, ти ме караш да се чувствам много особено... сякаш мога да направя всичко, което поискам.

Тя за момент спря да целува меката част на ухото му.

— Ти наистина можеш, Крейг... Мислех, че животът ми е свършил, а ти отново ме караш да се чувствам жива.

Ръката ѝ се спускаше от гърдите надолу към плоския му корем, а после смъкна ципа на панталона му и се шмугна през отвора. Пръстите ѝ откриха твърдия му пенис и го обгърнаха, упражнявайки нежен натиск.

Крейг простена, засмя се тихо и я хвана за китката.

— Дженифър, така няма да мога да издържа дълго...

— Аз не го искам, утре ще имаме цял...

Той прекъсна думите ѝ с целувка и се притисна към нея търсейки спасение от неимоверното напрежение.

Дженифър отметна настрани завивките на леглото и двамата трескаво свалиха останалите си дрехи. Постояха още малко прави и Крейг не я освободи от прегръдката си, докато не се убеди, че е готова да го приеме. Бавно, сякаш за да запомни завинаги всяка частица от тялото ѝ, галеше гърдите ѝ, обхождаше зърната им с език, докато накрая пръстите му навлязоха във влажната гореща плът между бедрата ѝ. Дженифър се изтръгна от обятията му и се отпусна на леглото, привличайки го след себе си.

Само за секунда те се сляха в едно цяло и Крейг разтърси тялото ѝ с мощни тласъци. Напрежението ѝ растеше вулканично, водейки я бързо към сладка кулминация и невероятни вълни на облекчение.

По-късно, когато вече бе в състояние да разсъждава трезво, Дженифър си даде сметка, че това всъщност беше и първият ѝ

истински изживян оргазъм. Имаше неприятното чувство, че току-що бе предала верността и любовта си към покойния си съпруг Дейвид.

Малко след като постигна своя оргазъм, Крейг усети промяната в поведението ѝ. Наведе се, повдигна брадичката ѝ и погледна в очите ѝ.

— Дженифър, какво стана? Нещо не е наред ли?

— Не, всичко беше прекрасно...

— Не ти вярвам.

Дженифър преглътна напиралите сълзи. „Господи, как сама се издавам! Сега как ще му обясня? Ще може ли да ме разбере?“

— Аз... аз се сбогувах.

Крейг легна по гръб и я притегли върху себе си.

— Сигурно ти е много трудно да се сбогуваш с някого, когато толкова си обичала.

— Мислех си, че вече отдавна съм го направила.

Останаха дълго време прегърнати, унесени в мислите си, заслушани в мекото тиктакане на стария часовник.

— Дженифър, трябва да знаеш нещо. Не искам да мислиш, че Дейвид никога не е съществувал.

— Но всичко това отдавна е минало. Досега трябваше да се освободя от страховете си и да заживея нормален живот. Може би наистина не съм добре психически?

— Не го вярвам, Дженифър. Сигурно приятелите ти са ти казали, че бързо ще забравиш Дейвид, но това на практика не е толкова лесно.

— Но защо след толкова години за първи път сега се решавам да бъда с друг мъж?

Крейг се усмихна и я прегърна по-силно.

— Защото си ме чакала да дойда, а Оклахома е прекалено далеч.

— Ти винаги ли успяваш да намериш правилния отговор?

— Когато ми задават лесни въпроси, да.

Той целуна малкия белег над слепоочието ѝ. Отново настъпи дълго мълчание, докато Крейг усети, че дишането ѝ се успокои и сънят вече е завладял сетивата ѝ. Внимателно освободи ръката си, стана и се облече. Въпреки че се стараеше да не вдига шум, Дженифър отвори очи.

— Господи, къде тръгна?

— Обратно в хотела.

— Но защо?

— Утре всички твои съседи ще коментират, че си прекарала нощта с непознат мъж.

На Дженифър не ѝ се искаше да остане сама, но думите му бяха самата истина.

— Недей става и сам ще се оправя.

— Не, искам да те изпратя.

— До утре.

— Крейг?

— Да?

— Искам... да ти благодаря...

Щеше ѝ се да му каже, че е изживяла прекрасна нощ, но всички фрази, които ѝ идваха на ума, ѝ се струваха банални.

Крейг се наведе и я целуна бързо.

— Аз трябва да ти благодаря, Дженифър.

Тя обгърна кръста му с ръце.

— Не знам какво те е накарало да дойдеш в Мичел Фарм, но съм ти благодарна, че го направи.

— Обещавам ти, че ще говорим и за това, Дженифър. Сега ме целуни за лека нощ и се връщай в леглото.

Дженифър се надигна на пръсти и го целуна толкова страстно, че дъхът му замря и малко оставаше да размисли и да остане цялата нощ при нея.

— Хайде заспивай, утре ще те взема рано.

ШЕСТА ГЛАВА

Дженифър остави пътната си чанта до вратата и изтича в спалнята за пуловера си. Беше прекрасен есенен ден. Въздухът беше кристалночист, студен и миришеше на дървесен дим от камините на околните къщи. Телефонният разговор с родителите ѝ беше преминал учудващо добре. Без много въпроси те ѝ бяха пожелали приятно прекарване. Естествено, Дженифър им беше спестила информацията, че вместо с една своя приятелка отива да прекара уикенда си с Крейг. Усмихна се, представяйки си каква щеше да бъде реакцията им, ако научеха истината. Сега единственото, което трябваше да направи, бе да се измъкне от фермата, без някой познат случайно да я зърне.

Минавайки през антрето, хвърли поглед към отражението си в огледалото. Учудена се спря и отстъпи назад. „Господи, това наистина ли съм аз?!“ Внимателно започна да разглежда жената, която стоеше насреща ѝ. Лицето ѝ изглеждаше за първи път живо, очите — пълни с блясък, а устните — леко отворени и с невероятно червен цвят. За първи път от доста време хареса собствения си образ.

Секунди по-късно чу стъпките на Крейг, отвори вратата и се хвърли на врата му. Той я вдигна и я завъртя около себе си.

— Крейг, радвам се като дете, че си тук!

— Господи, Дженифър, днес изглеждаш прекрасно!

Жълтеникавият цвят на кашмирения ѝ пуловер акцентираше тъмните нюанси на кестенявата ѝ коса. Бузите ѝ бяха розови, а очите ѝ сияеха.

— Знаеш ли, мисля, че днес наистина изглеждам различно.

Дженифър се засмя щастливо и остана учудена от звука, който излезе от устата ѝ. Отдавна не беше чувала собствения си искрен смях.

— Всичко дължа единствено на теб, Крейг.

Той продължи да я гледа учудено, все още не можейки да възприеме промяната, настъпила в живота му през тези два-три дена. За Дженифър не беше трудно да прочете мислите му. Надигна се на пръсти и прошепна на ухото му:

— Не се тревожи, всичко това, което ни се случва, е истинско, макар и да е прекалено хубаво.

Крейг ѝ отвърна с тих стон и завладя устните ѝ.

— Хайде, Дженифър, да се махаме отгук, преди всички да са се събудили.

Сложиха пътната ѝ чанта в багажника и потеглиха. Когато излязоха на пътя, Крейг спря колата и хвърли ези-тура с една монета, за да определи, накъде да тръгнат. След няколко такива хвърления и три часа шофиране се отдалечиха доста от града. Пътуваха по някакъв безлюден път, когато Дженифър забеляза рекламната табела: „Мотел Майерс кънтри ин — 3 мили“. Дватама единодушно се съгласиха, че именно това търсят, още щом съзряха покрива на голямата къща, сгушена сред огромните дървета. Беше на два етажа и изглеждаше изключително добре поддържана. Слязоха от колата, за да я разгледат от всички страни. Къщата беше прясно варосана, прозорците и вратите сякаш вчера бяха боядисани, а стъклата на прозорците блестяха от чистота.

— Е, Дженифър, какво ще кажеш?

— Не знам, направо не е за вярване. Изглежда, че това е някаква туристическа атракция, но защо няма никакви коли?

— Нека влезем вътре, може да разберем.

Пристъпиха във фойето и Дженифър нададе вик на възхищение, когато видя огромната камина. Стори ѝ се, че влиза в къща от миналия век. На пода беше застлан дебел персийски килим, в ъглите имаше няколко саксии с палми, в интериора доминираше блестящо дъбово дърво — като се започнеше от бюрото на рецепцията и се стигнеше до старомодния таван.

Към тях се приближи усмихнат възрастен мъж.

— Здравейте и добре дошли в „Майерс кънтри ин“, ще желаете ли стая или само разглеждате?

— Всъщност, нуждаем се не само от стая, но и от нещо за ядене.

— Тогава днес е щастливият ви ден. Имаме места в хотела, а след четиридесет и пет минути ще сервираме най-вкусната храна, която някога сте опитвали. Ако това време ви се стори прекалено дълго, на първия етаж в дъното на коридора има бюфет, от който можете да си купите сандвичи.

Крейг придружи мъжа до бюрото му, помоли го за най-хубавата стая и след кратко колебание регистрира себе си и Дженифър в книгата за гости като „Мистър и мисис Темпълтън, Колби Стейшън, Оклахома“. Подписа се и за първи път изпита удоволствие от това просто действие.

Служителят настоя лично да им покаже стаята. Когато се изкачиха на втория етаж, той отвори вратата с театрален жест, очевидно горд от грижливо подредения в античен стил интериор. Показа им телевизора, скрит в старомодния, богато украсен с орнаменти гардероб, и дистанционното управление, монтирано в подлакътника на едно от креслата. Обясни им как да си служат с античния грамофон, който за учудване на Дженифър се оказа, че работи, а на излизане ги подкани да си вземат шоколадови бонбони от кутията на масата. Възрастният мъж направи елегантен поклон и напусна стаята.

Дженифър и Крейг избухнаха в смях.

— Господи, Дженифър, къде попаднахме?!

— Защо, не ти ли харесва?

— Не знам, чувствам се като в музей.

Тя прокара ръка по ръчната бродерия на възглавниците.

— Аз обожавам антиките, Крейг, те ми помагат да разбера, че животът винаги продължава. Хората, които са изработили тези прекрасни неща, са сигурно вече мъртви, но техните творения продължават да са тук, ние им се възхищаваме сега, а след нас ще дойдат нови и нови поколения.

Крейг се приближи зад нея и обгърна талията ѝ.

— Това означава, че не съжаляваш за това, че си с мен тук, нали?

— Как мога да съжалявам, когато всичко е толкова хубаво.

— Когато се върнем...

Дженифър притисна с пръсти устните му.

— Не искам да говорим нито за утре, нито за вчера, а единствено за сега, за този уикенд. Нека забравим всичко и да мислим само колко ни е хубаво да бъдем заедно тук.

Крейг ѝ отвърна с широка усмивка.

— Много добре казано. Доколкото знам, задълженията ми през тези дни ще бъдат да ти осигурявам храна, отлежало вино и — той я

целуна по бузата, по брадичката и по върха на носа — да открия къде най-много обичаш да бъде докосвано твоето прекрасно тяло.

— Недей заявява нещо, което не си сигурен, че ще довършиш.

Крейг погледна часовника си.

— Имаме двадесет и пет минути до вечеря — достатъчно време, за да те разсъблека.

Дженифър разпери ръце.

— Можеш да започваш. Сигурно ще стана атракцията на вечерта за гостите на хотела.

Той си представи как вечерят на една маса с останалата без дрехи Дженифър и се засмя.

— Сигурна ли си, че си гладна? Господи, защо те питам, за цял ден си изяла само един сандвич. Хайде, да излизаме от тази стая, преди да станало много късно. Съмнявам се, че ако пропуснем вечерята, ще намерим някаква храна в тази пустош.

Тъй като разполагаха с още малко време, излязоха навън, за да изследват околността на хотела. Проследиха шеметните скокове от дърво на дърво на две катерички, а преди да тръгнат по обратния път, Крейг извади от джоба си малка черна кутийка и я подаде на Дженифър.

— Какво е това, Крейг?

— Отвори я. Това е нещо, което видях вчера, и ти веднага ще разбереш защо съм го купил. Сигурно вече си разбрала, че много обичам да правя подаръци.

Дженифър отвори кутийката и на лицето ѝ се изписа възхищение, а веднага след това и изненада.

— Но... но това съм аз! Крейг, как е възможно... откъде я намери?

Тя вдигна брошката, за да разгледа по-добре профила на жената, изобразена на нея.

— Купих я от един антикварен магазин в Лексингтън. Собственикът ми каза, че е принадлежала на капитан на презокеански кораб. Той я поръчал, за да си спомня винаги за жената, която обичал.

— Прекрасна е! Или това е твърде нескромно да се каже, след като толкова си приличаме.

— Мисля, би трябвало да си разбрала досега, че си красива и без аз да ти го казвам.

— Започнах да разбирам, че съм красива, едва след като те срещнах.

Крейг понечи да ѝ отговори нещо, но в този момент чуа приглушен удар на гонг, който беше сигналът за вечеря. Той взе ръката ѝ и я поведе към хотела, доволен, че след това ще има цялото време на света, само за да се наслаждава на нейната красота.

Вечерята им беше сервирана на обща маса, на която ги очакваха още дузина мъже и жени, гости на хотела — всички на видима възраст над шестдесет години. Храната, както беше обещал служителят, който ги посрещна, наистина се оказа великолепна. Повечето от присъстващите се познаваха и водеха разговор предимно за причината да дойдат тук. Тази вечер в хотела свирел оркестър и щяло да има танцова забава. Крейг и Дженифър бяха поканени „да усетят атмосферата на отминалите години и да разберат какво всъщност е истинска музика“.

Когато гостите приключиха с вечерята и се оттеглиха на кафе и напитки във фоайето, Крейг и Дженифър останаха сами и започнаха да обсъждат планове как да избегнат старомодните танци и по-бързо да се приберат в стаята си. Най-накрая решиха все пак да се появят за малко на дансинга, а после при удобен случай, когато никой не ги наблюдава, да се измъкнат.

Единично и по двойки, постепенно във фоайето започнаха да пристигат още хора на „чаровна“ възраст. Те бяха изненадани, но и очаровани, че сред тях тази вечер има и „младежи“. На вратата се появи жена със синкава коса, която обяви, че току-що оркестърът е пристигнал. Всички скочиха на крака и се отправиха към близката сграда, която Крейг и Дженифър бяха взели за плевня. След многобройните настоятелни покани те нямаха друг избор и също тръгнаха натам.

Когато влязоха вътре, музиката вече гърмеше и никой повече не им обръщаше внимание. Дженифър се надигна на пръсти до ухото на Крейг и извика:

— Нямах ли странното усещане, че без да искаме, попаднахме в „зоната на здрача“?

Крейг се засмя и обгърна талията ѝ.

— Хайде, да вървим навътре. Струва ми се, че добре ще се позабавляваме.

През миналата седмица едва ли си го би помислил, но сега присъствието на Дженифър го караше напълно да вярва на думите си.

— Добре, но по-добре ми обясни как се танцува този вид музика или ще се превърнем в подскачащи клоуни.

Крейг я извърна към себе си и я целуна по върха на носа.

— Тъй като не мога да танцувам на никаква музика, за мен няма особено значение какво свирят тези „дядовци“.

— Какво?! Не можеш изобщо да танцуваш? — възкликна учудено Дженифър.

Ако той беше израсъл в нейния кръг от приятели, това щеше да е невъзможно. Всяка седмица в училище имаха танцова забава, а почти всеки месец някой имаше рожден ден и организираше парти. Ако някой от съучениците ѝ не можеше да танцува и стоеше настрана, той веднага се определяше като некадърник и никой не говореше с него.

— Защо, има ли някакво значение!

— Не ми се мисли, че никога повече през живота си няма да танцувам. Но ако се наложи, ще се справя.

Крейг се разсмя.

— Ако искаш да ми бъдеш, учител съгласен съм да вземам уроци.

Дженифър го хвана за ръката и го поведе към един по-безлюден ъгъл на залата.

— Първо, всяка песен има ритъм. Сложи си дясната ръка на кръста ми, да, точно така. Танцът е всъщност придвижване в такт с ритъма, но същевременно следиш и моите движения.

Крейг направи няколко колебливи стъпки, стараяйки се да я държи на разстояние, за да я гледа в краката.

— По-добре ме притисни до себе си, така ще усещаш движенията на тялото ми.

Той побърза да изпълни наставленията ѝ и двамата изтанцуваха почти цяла мелодия без особени инциденти.

— Знаеш ли, това ще започне да ми харесва.

Крейг се вълнуваше не толкова от музиката, а от усещането да държи Дженифър плътно притисната към себе си.

— Дори съжалявам, че тази песен свърши толкова бързо.

Оркестърът се оттегли за кратка почивка и една възрастна двойка, с която бяха вечеряли, се приближи към тях. Побелелият, висок

мъж им се усмихна открито.

— Е, деца, какво ще кажете, харесва ли ви?

— Мисля, че разбирам защо това място е толкова популярно — отвърна Крейг.

— Чудя се дори защо залата не е пълна до пръскане — допълни Дженифър.

— О, точно това е нашата малка тайна. Ние сме решили да запазим това място единствено за нас. Представете си какво ще стане, ако се напълни с туристи? Разчитам, че няма да ни издадете, нали?

— Това означава ли, че не можем да дойдем отново.

— О, господи! Вие сте много симпатични и възпитани младежи, винаги сте добре дошли отново.

Оркестърът засвири отново, господинът се извини и поведе дамата си към дансинга. Крейг прегърна Дженифър и, чувствайки се достатъчно уверен в способностите си, също я поведе натам. Тя престана да се страхува, че ще бъда настъпена, и забравила за любопитните погледи на хората, отпусна глава на рамото му. Осъзнаваше, че не са попаднали в „зоната на здрача“, а на място, прекалено хубаво, за да е истинско. Дори се замисли дали не е по средата на някой хубав сън. Все пак не можеше да мисли друго след събитията през последните три дни. Вдигна глава и Крейг веднага допря устните си до нейните.

— Готова ли си да тръгваме?

Дженифър кимна усмихната.

Приблжиха се до вратата и се възползваха от суетнята, когато песента свърши и всички започнаха да аплодират оркестъра, за да излязат навън. Студеният, влажен въздух ги обгърна, а пълната луна осветяваше пътя им, докато минаваха зад къщата, стараейки се да не срещнат никого. Дженифър потрепери от студ и Крейг я притегли към себе си.

— Не си ми казвал голямо ли е ранчото ти в Оклахома?

— Може да се каже, но не може да се сравнява с Мичел Фарм. Единственият павиран път е алеята, която води към къщата. Има само две бунгала за работниците, оградата е доста дълга, но е от стоманени колове и бодлива тел. В западния край има няколко газови находища, които тепърва започвам да разработвам, а всичко останало са пасища за животните.

Гласът на Крейг стана мек и бе изпълнен с вълнение.

— Оклахома е много красива, почти нищо не се е променило в пейзажа от времето, когато нашите прадеди са стъпили на континента. — За момент той се поколеба. — Има достатъчно място, където да направя постройки за породистите коне, а зад къщата може да се изгради малък хиподром, ако има, разбира се, кой да се интересува от обездка.

Дженифър сведе глава. Отношенията им се развиваха с шеметна скорост и не знаеше какво да мисли.

— Може би ще дойда да те посетя, някой ден...

Крейг усети, че я беше изплашил с неприкрития си ентузиазъм за тяхното бъдеще.

— Дженифър, не се опитвам нищо да ти налагам, искам да знаеш само, че...

— Знам това, Крейг.

Той се спря и я целуна.

— Имаме достатъчно време да изгладим противоречията си, няма защо да бързаме.

Дженифър го прегърна през кръста и зарови лице на гърдите му.

— Крейг, ти си толкова добър... По-различен си от всички мъже, които познавам. Странно защо, още първия ден, когато влезе в офиса ми, имах чувството, че ми приличаш на някого.

— Защо тогава толкова трудно се съгласи да вечеряме заедно?

Тя се усмихна, спомняйки си този момент.

— Не исках да си мислиш, че съм лесна жена.

— Тогава, ако това е била целта ти, мога да те уверя, че си я постигнала.

— А сега не искам да си мислиш, че съм старомодна девственица.

— О, това е нещо интересно?

— Когато се приберем в стаята...

— Да?

Дженифър усети, че бузите ѝ поруменяват.

— И аз ще... аз...

— Продължавай, какво те притеснява?

— Ще открия къде най-много обичаш да бъде докосвано тялото ти. И аз...

— Ти?

— Ще направя всички неща, за които съм си мечтала.

— А те са?

— Предпочитам да ти покажа, отколкото да ти ги казвам.

Крейг се наведе и я целуна.

— Нямам търпение да разбера какви са те...

На следващата сутрин Крейг се събуди с приятното чувство, че Дженифър е до него. Усещаше топлината ѝ, а косата ѝ нежно докосваше голото му рамо. Той отвори очи и се усмихна. Никога досега не беше спал в едно легло с друга жена и беше почти сигурен, че няма да може да мигне цяла нощ. Но ето че сега, след като Дженифър беше останала в прегръдката му, се чувстваше по-отпочинал, откогато и да било.

Клепките ѝ леко помръднаха и Крейг очакваше, че тя всеки момент ще ги отвори, но дългите ѝ мигли останаха спуснати. Погледът му се премести към нежната кожа на гърба ѝ. Там имаше малка следа от хирургически шев. Вечерта Крейг бе останал изненадан, че имаше толкова много белези по тялото ѝ. Бяха се къпали и докато той я сапунисваше, откри най-големия — беше на бедрото ѝ — там, където след катастрофата костите ѝ са били съединявани с метални шини. На лакътя ѝ също имаше белег, но той се оказа от падане при конни състезания, в които беше участвала още като дете.

Усмихна се, като си я представи как излиза от ваната — как по кожата ѝ блестят хиляди водни капчици, как се протяга да вземе хавлията, как той я изпреварва и я крие, за да може по-дълго да се полюбува на красотата ѝ.

Дженифър се размърда и Крейг се наведе да я целуне по челото. Тя въздъхна тихо и се усмихна.

— Добро утро, няма ли да ставаме вече?

— Няма защо да отварям очите си, за да разбера, че ме очаква прекрасен ден.

Дженифър обви ръцете си около врата му и отвърна на целувката му.

— Е, как спа? Надявам се, че не съм ти пречила?

— Спах прекрасно, а ти?

— По десетобалната система оценявам нощта с осмица.

— Само с осем?! Защо?

— Няма да повярваш на сънищата, които сънувах.

— Така ли?! Ще ми ги разкажеш ли?

— Не мисля, че ще мога.

— Защо не?

— Можеш да си направиш погрешни изводи.

— Никога.

— Не съм много сигурна.

Крейг се извъртя и легна върху нея.

— Няма да те пусна от леглото, докато не ми кажеш.

Дженифър му се усмихна лукаво.

— Кой казва, че сънищата не се сбъдвали?

— Господи, имаш ли представа какво правиш с мен? —
Изражението му изведнъж стана сериозно. — Благодаря ти,
Дженифър.

— За какво?

— За това, че си тук, че си с мен.

Крейг можеше да добави и много други неща, които сега бяха в съзнанието му. Тя даваше смисъл на живота му, изпълваше бъдещето му с надежди, беше му вдъхнала увереност и вече с нетърпение очакваше срещата с родителите си.

Дженифър раздвижи изкусително ханша си и разтвори бедра, показвайки му недвусмислено, че го желае толкова силно, колкото и снощи. Дъхът ѝ спря, когато Крейг ѝ отговори със страст, равна на нейната. Любиха се нежно и много дълго, сякаш се виждаха за последен път.

А всъщност, това беше едва началото на връзката им.

Усещанията за време и място изчезнаха и двамата навлязоха в техен собствен свят. Правиха любов в леглото, във ваната, на пода и все не можеха да се наситят един на друг. Крейг докосваше, галеше, целуваше Дженифър и я довеждаше до такъв бърз и експлозивен оргазъм, на какъвто тя дори не бе предполагала, че е способна...

Никой не знаеше колко време е изминало, но докато лежаха един до друг, изтощени до краен предел, Крейг чу как стомахът на Дженифър „протестира“ от глад, и хвърли поглед към часовника, монтиран в нощното шкафче.

— Дженифър, знаеш ли колко е часът?

— Не, но предполагам, че е около единадесет.

— Един без десет.

— Господи, в един трябваше да напуснем стаята! Няма да успеем.

Крейг се засмя, хвана я за ръцете и я притегли към себе си.

— Не се тревожи, ще платя за още един ден.

— Но те ще се досетят за какво сме дошли! Пропуснали сме и закуската.

— Какво нередно има в това? В книгата за гости сме записани като „мистър и мисис Темпълтън“.

— Но, Крейг, това нищо не променя. Не видя ли, че тези хора са на годините на баба ми.

Той се наведе и целуна улейчето между гърдите ѝ.

— Знаеш ли, ти събуди нещо в мен, за което не съм и предполагал, че съществува. Никога не съм бил романтична натура, не съм обещавал на никоя жена, че ще ѝ свалям звезди, но при теб нещата са други и ще трябва да се променя.

— Глупости, харесваш ми такъв, какъвто си.

— Това не ти е достатъчно, искам да ти подаря луната.

— Дори и да го направиш, за какво ми е луната?

Изражението му стана сериозно и Крейг се взря изпитателно в очите ѝ.

— Бих направил всичко необходимо, никога да не изпиташ болката на разочарованието.

— Но, Крейг, ти не можеш да ми обещаеш нещо подобно. Животът е пълен с неща, които не можем да контролираме.

— Знам, но ще открия начин да се справя.

Крейг обхвана с длани лицето ѝ.

— Обещавам ти, че двамата ще имаме прекрасен живот.

Дженифър му повярва. С тялото, съзнанието и душата си — тя му повярва...

СЕДМА ГЛАВА

Минаваше десет часа вечерта, когато се прибраха обратно в Мичел Фарм. Крейг свали багажа на Дженифър и го внесе в къщата ѝ.

— Крейг, ще останеш за чаша кафе, нали?

— Не мога, скъпа, утре рано сутринта имам важна работа в града. Ако остана за чаша кафе, това означава, че ще я пия няколко часа.

Крейг я целуна на прага на вратата, обеща да ѝ се обади утре следобед и се прибра в хотела си.

Събуди се на другата сутрин още преди изгрев-слънце. След като си взе душ и се обръсна, отиде да закуси и да убие времето си до осем часа, когато отваряше агенцията на Джек Чапмън. С изненада откри, че нетърпението му да се срещне с частния детектив се дължи единствено на желанието му да разкаже на Дженифър колкото се може по-скоро причината, която го беше довела в Кентъки. Обвързвайки се с нея, вече не изпитваше самотата по този начин, както когато бе пристигнал в Лексингтън, а перспективата, че в допълнение би могъл да има и семейство, предизвикваше приятни тръпки в гърдите му. Възможно бе само след дни да попадне сред хора, които да обича и от които да бъде обичан, с които да споделя успехите и проблемите си, а върнеше ли се при семейството си, това означаваше, че всички негови мечти са се изпълнили, и то само с едно пътуване до Кентъки, за което толкова се двоумеше дали да предприеме.

След като изпи четири чаши кафе и два пъти препречете сутрешния вестник, реши, че е време да тръгне към офиса на Джек Чапмън. Сградата се намираше само на три пресечки и той пристигна няколко минути преди възрастната секретарка. Жената му се усмихна приветливо, когато го забеляза, облеганат на стената.

— Добро утро, отдавна ли чакате?

— Добро утро, не от няколко минути.

— Знам, че мистър Чапмън има някаква информация за вас, но още не съм я напечатала.

— Няма нужда да го правите.

Секретарката се засмя.

— Не съм много сигурна, че щяхте да отговорите така, ако познавахте почерка му.

Тя отключи вратата и го пропусна във фоайето.

— Кога обикновено идва в офиса си мистър Чапмън?

— О, сигурна съм, че той е тук вече от няколко часа. Много обича да работи през нощта. Според него, това било единственото време, когато можел да се концентрира.

— Наистина ли той вече е тук?!

— Не само тук, но и очакващ вашето пристигане, мистър Темпълтън — чу се звучен мъжки глас зад тях.

Крейг се обърна и видя усмихнатия Джак Чапмън, облегнат на вратата на офиса си. Беше без сако и вратовръзка, горното копче на ризата му беше разкопчано, беше брадясал и имаше вид на човек, прекарал тежък работен ден.

— Открихте ли нещо, мистър Чапмън? — нетърпеливо попита Крейг, пропускайки обичайните любезности.

— Да, сигурно няма да ви задоволи напълно, но за начало това е, което успях да науча. Влезте да поговорим, а през това време мис Бърнщайн ще подготви цялата информация в по-прегледен вид.

Чапмън подаде купчина листи на секретарката си. Крейг седна на стола, на който беше седял и предишния път.

— Трябва да ви благодаря, че сте работил и през уикенда си, мистър Чапмън.

— О, няма нужда да ми благодарите, за частния детектив думите „почивка“ и „уикенд“ са непознати. Мога ли да ви предложа чаша кафе?

— Не, благодаря, вече изпих няколко.

Джак Чапмън си наля кафе, сложи си и сметана и седна зад бюрото си.

— Добре, в началото, мистър Темпълтън, искам да ви предупредя, че това разследване ме затрудни повече, отколкото очаквах. Никой не пожела да ми сътрудничи с информация, отнасяща се до семейство Мичел. Имената им не са попадали в жълтите страници на вестниците, а това за собственици на такова имение е нещо изключително. Освен това техните работници са им фанатично

предани и не желаят да кажат дори и една обикновена клюка за своите работодатели. Опитах не само аз, но и няколко мои сътрудници, но резултатът си остана един и същ.

— Защо предполагате, че е тази конспирация и тайнственост?

— От това, което успях да науча досега, Франк и Агнес Мичел са се променили коренно, след като преди двадесет и шест години техният първороден син Ерик е бил отвлечен. Преди това те са водели активен социален живот и имената им са се появявали в пресата поне веднъж седмично.

Детективът отпи внимателно от горещото си кафе, преди да продължи.

— Знаете ли, мога да ги разбера, мистър Темпълтън, защото загубата на дете е нещо изключително, а този случай никога не е бил разрешен, дори похитителите не са поискали очаквания откуп. Логично е те да се затворят и да избягват социалните контакти, за да предпазят другите деца, които са се родили по-късно. Известно ви е, те са три.

— Интересно, защо не е бил поискан откуп за отвлеченото дете?

Чапмън дълго се взира в Крейг с любопитния си, напрегнат поглед.

— Моето предположение е, че похитителите са били аматьори. Отвлекли са бебето, то е изпаднало в шок, починало е и те не са имали възможност да поискат откуп. Разбирайки, че ще ги съдят за убийство, са предпочели да изхвърлят някъде тялото и да напуснат щата.

Крейг реши да не задава повече въпроси за отвлечането на Ерик Мичел. Джак Чапмън изглеждаше достатъчно опитен и съобразителен, за да се досети кой всъщност стои насреща му.

— Добре, какво друго научихте?

— Имам информация за първите две деца, мис Бърнщайн ще ви я предаде, предполагам, всеки момент. Що се отнася до най-малкото дете, очаквам допълнителни сведения за него да пристигнат днес следобед. Странно е, че всички хора, които се съгласиха да ни сътрудничат, казаха само добри неща за наследниците, следователно или сме събирали информацията от погрешни източници, или наистина в семейство Мичел няма никакви проблеми. Единствено Ендрю Мичел е настъпил някои хора по мазолите, но те предпочитат да си мълчат.

— Какво е вашето лично мнение за него?

Чапмън остави чашата си на бюрото, сложи ръце зад тила си и се облегна назад.

— Не мога да бъда уверен, все пак заех се с тази работа само преди два дни, но винаги съм подозрителен; когато някой се опитва да се представя изцяло в положителна светлина. Много бих желал да имам нещо повече да кажа, но времето се оказва недостатъчно.

Крейг се изправи.

— Кога предполагате, че ще имате нова информация?

— Защо не ми се обадите в края на седмицата?

Крейг с мъка скри разочарованието си.

— Ако разберете нещо, предпочитам да ми телефонирате в хотела. Нямах намерение толкова дълго да оставам в Кентъки.

— Разбира се. Между другото, ако и вие научите нещо, ще съм ви благодарен да ми го съобщите.

Чапмън отвори вратата и се обърна към секретарката си.

— Мис Бърнщайн, готови ли са сведенията за мистър Темпълтън?

— Да, сър, заповядайте.

Тя подаде голям кафяв плик на Крейг.

— Благодаря, довиждане.

— Мистър Темпълтън? — спря го гласът на детектива. — Не искам да се отчайвате, сигурен съм, че скоро ще науча това, което ви е нужно, само че ще отнеме малко повече време.

Крейг кимна с глава, влезе в асансьора и нетърпеливо отвори плика. Вътре имаше три печатни страници и той взе първата, на която беше биографията на Франк и Агнес Мичел. Остана учуден, че майка му не е от Лексингтън и е само на четиридесет и осем години. Според разследването на Чапмън, родителите ѝ бяха от Мериленд и той беше успял да събере пълни сведения за тях. Крейг се усмихна, защото това за него не бяха само сухи факти, както предполагаше частният детектив, а данни за новото му семейство и роднини. Баща му беше на петдесет и една години и рожденият му ден беше в същия месец, в който бе и неговият. Това го накара да се замисли. „Как ли е празнувал рожденият си ден Франк Мичел, след като това винаги му е напомняло за изчезналото му дете?“ Баща му беше единствен син на Лорънс и

Айрис Мичел, които все още бяха в добро здраве и в момента живееха във Флорида. След него им се бяха родили две момичета.

Крейг отново се усмихна, откривайки, че има и лели. Едната живееше в Калифорния, а другата в Аризона.

Асансьорът спря и той, увлечен в четене, за малко не се сблъска в една забързана жена. Едва успя да ѝ се извини и се блъсна в друг човек. Наложил се да отиде в ъгъла на фоайето, за да продължи да чете. На втората страница имаше информация за брат му Ендрю: „Ендрю Джеймс Мичел — двадесет и петгодишен, роден в Лексингтън, Кентъки. След гимназия постъпва в колеж, а по-късно в «Кентъки Юнивърсити». Дипломира се със специалност «бизнес администрация». Сгоден за Сибил Уинчестър. Живее в бунгало за работници в района на фермата, но в момента си строи нова къща. По негово настояване Мичел Фарм спонсорира годишния благотворителен бал, който вече има тридесет и петгодишна традиция в Лексингтън. По характер е неуравновесен, понякога избухлив и груб. Мненията за него сред хората, които са интервюирани, са много противоречиви.“

Крейг не се учуди на последното изречение, защото много добре си спомняше намръщаното лице и проблясващите очи на брат си, когато го бе видял за първи път. Облегна се по-удобно на мраморната колона и извади следващата страница от плика. Но още когато прочете първия ред, кръвта му се смрази и сърцето му тежко заби в гърдите. На белия лист бяха изписани жестоките думи: „Дженифър Мичел Лангли...“.

„О, не! Дженифър ми е сестра! Не, това не е възможно! Чапмън сигурно е допуснал грешка!“

Ръката му се отпусна и той затвори очи, опитвайки се да се овладее. С отчаяната надежда, че информацията е погрешна, прочете страницата до края: „Дженифър Мичел Лангли — двадесет и тригодишна, родена в Лексингтън, Кентъки. Завършила гимназия в родния си град, била е студентка две години в «Кентъки Юнивърсити». Не завършва университетското си образование, омъжва се за Дейвид Лангли. Преди три години е тежко ранена, а мъжът ѝ загива при автомобилна катастрофа в Швейцария. Макар че физически е възстановена, има сведения, че психологичните ѝ проблеми продължават и в момента. Мнението на всички интервюирани за нея е изцяло положително.“

„Господи, нима това не е грешка?! Нима е някаква жестока шега на съдбата? Как е възможно, та ние се обичаме?!“

Крейг обърна лице към студената повърхност на колоната, но в съзнанието му продължаваха да ехтят думите, които току-що беше прочел: „Дженифър Мичел Лангли... двадесет и тригодишна... омъжена за Дейвид Лангли... автомобилна катастрофа...“.

Усети, че очите му се изпълват със сълзи, гърлото му се сви, болката в гърдите му се усили, карайки го да диша с усилие. От устата му се изтръгнаха стонове на отчаяние. Съзнанието му отчаяно търсеше изход от тази мъчително бавна агония. Захвърли плика в кошчето и се втурна на улицата. Тичаше покрай коли с надуты клаксони, покрай хора с учудени погледи, покрай офиси, супермаркети и паркове. Продължи да тича без посока, докато вече не можеше да си поеме дъх, но болката не остана назад, а упорито го следваше.

Отново се затича, търсейки нещо, което да го спаси от отчаянието му...

Вече за трети път през последните тридесет минути Дженифър вдигна глава и погледна стенния часовник в офиса си. Часът беше два и тя отдавна очакваше Крейг да ѝ се обади. Нетърпението ѝ пречеше да работи през целия ден. Несъзнателно вдигна ръка и докосна брошката, която днес си беше сложила на сакото. Още с пристигането ѝ на работа Лин бе забелязала бижутото и въпросите ѝ не закъсняха. След като изкопни малко информация от Дженифър, на нея не ѝ беше трудно да се досети за останалото. Този път Дженифър нямаше нищо против любопитството ѝ, защото имаше нужда да сподели щастието си със своята приятелка, която толкова много ѝ беше помагала в тежките мигове след загубата на Дейвид.

— Е, успя ли вече да кажеш на вашите за него? — попита Лин.

— Не, още не съм... Всичко стана толкова бързо. В самото начало не бях сигурна...

— Баща ти ще подскочи, когато разбере.

Дженифър се засмя, представяйки си реакцията на привидно спокойния си баща. Хубавото беше, че Лин споделяше напълно нейния ентузиазъм. Тя приличаше по характер на Крейг и само преди няколко години беше полудяла по своя бъдещ съпруг Боби.

Замисли се колко ли по-добре ще се почувства баща ѝ, като разбере, че има приятел. През последните няколко години той бе обременен от мъката и загрижеността за единствената си дъщеря. Искаше ѝ се най-после да го види отново щастлив.

— А представяш ли си как ще реагира майка ти? Та ти не си излизала с месеци в града и изведнъж ѝ съобщаваш, че имаш приятел.

— А Ендрю? — засмя се Дженифър. — Най-после ще може да очаква да се омъжа щастливо и татко отново да концентрира цялото си внимание единствено към него.

За миг тя замълча смутено.

— Лин, не трябваше да казвам това... станала съм малко безразсъдна от щастие.

— О, хайде, Дженифър, аз познавам прекалено добре Ендрю.

— Ако някога напусна Лексингтън, ще ми е мъчно единствено за Кайл — побърза да смени темата Дженифър.

Най-малкият ѝ брат повече приличаше на нея, отколкото Ендрю. Беше едва деветгодишен, но се справяше отлично с прескачането на препятствия и тя беше уверена, че ако продължава така, ще бъде включен в олимпийския отбор — нещо, което си бе останало нейна несбъдната мечта.

— Но ако се омъжиш за Крейг, помисли си колко ще му е забавно на Кайл да прекара ваканцията си във вашето ранчо.

— Никога не бях се замисляла за това.

— Напълно те разбирам, вие се познавате едва от шест дни.

— Господи, наистина ли са само шест? Имам чувството, че сме израснали заедно.

— Само преди шест дни Крейг Темпълтън ми се обади и пожела да му уредя обиколка на фермата. Предполагам, че говорим за един и същи човек?

Дженифър и Лин продължиха да говорят за Крейг и през следващия час. После в офиса започнаха да идват повечето от работниците, защото днес беше денят за получаване на заплати и двете трябваше да се върнат към обичайните си задължения.

Около четири и тридесет нетърпението на Дженифър вече се замени с тревога, защото Крейг все още не беше ѝ телефонира. В пет без пет Лин почука на вратата ѝ.

— Дженифър, аз тръгвам, имаш ли нужда от нещо.

Дженифър се опита да се усмихне.

— Не, благодаря, имам още малко работа и после ще се прибирам.

В този миг някой влезе в стаята на секретарката.

— Един момент, сега ще се върна.

Дженифър се готвеше да ѝ каже, че може направо да си тръгне, но Лин вече беше излязла. Минута по-късно тя се върна.

— Писмо за теб, изпратено е с бърза поща.

Лин не можеше да скрие любопитството си. Дженифър с учудване взе белия плик, на който беше написано нейното име. Нямах адрес на подател, но почеркът ѝ се стори много познат. Отвори го и извади лист хартия. Когато видя отдолу името на Крейг, се успокои и дори се усмихна на Лин.

— От Крейг е. Странно защо ми е написал писмо? — Погледът ѝ се върна в началото на писмото:

„Скъпа Дженифър,

Прекарах този ден, търсейки отговор на въпросите, които може би не трябваше да задавам. Искам да знаеш, че не постъпих честно към двамата ни, особено към теб. Нямах право да те лъжа и да се влюбвам в теб. Имам жена и семейство в Оклахома и те се нуждаят от мен. Колкото и да ми е трудно, принуден съм да се върна при тях.

Моля те, прости ми.

Крейг“.

Писмото се изплъзна от пръстите на Дженифър и падна на пода. Лин се поколеба за момент, но после се наведе, вдигна го и започна да чете. След това се приближи и прегърна Дженифър, а в очите ѝ имаше сълзи.

— Кучи син! — каза тя по-скоро тъжно, отколкото ядосано.

Дженифър не реагира по никакъв начин, само прошепна в ухото ѝ:

— Моля те, не казвай на никого за това. Дори и на Боби, обещавах ли?

— Обещавам.

Лин си изтри очите с опакото на ръката си. Дженифър взе якето си и сякаш нищо не е станало, тръгна към вратата.

— Лин, ако някой ме търси, кажи му, че съм се прибрала по-рано.

— Дженифър, не си тръгвай, остани да поговорим!

Дженифър се обърна и срещна изпълнения с тревога и съчувствие поглед на приятелката си.

— Няма за какво да говорим, Лин.

Крейг пристигна в ранчото малко след полунощ. Само двете кучета го усетиха и излаяха няколко пъти. Той бавно влезе в къщата, в която беше прекарал целия си живот, но която сега не чувстваше като свой дом. Тази нощ щеше да е дълга и самотна — нощ, в която се боеше да остане сам. Пресегна се и отвори кухненския шкаф, където майка му държеше бутилката с уиски в случай на зъбобол или настинки. Трябваше да се справи с много по-силна болка и той отпи няколко големи глътки от златистата течност. Излезе на верандата и седна на пода, загледан към хоризонта, където след няколко часа щеше да се покаже слънцето.

След като научи ужасяващата новина, че Дженифър е негова сестра, бе изживял няколко мъчителни часа, през които трябваше да вземе решение какво да предприеме. Отначало смяташе да игнорира информацията на Чапмън и да отведе Дженифър в Оклахома, без да ѝ казва, че са брат и сестра. Щяха да живеят в лъжа, нямаше да могат да имат деца, но щяха да бъдат заедно. Убеждаваше се, че ще може да се справи с всекидневния страх, който щеше да го преследва, но накрая отхвърли този вариант, осъзнавайки, че така ще провали и живота на Дженифър.

Докато тичаше без посока по улиците на Лексингтън, разбра и нещо още по-ужасяващо. Той губеше не само Дженифър, но и семейството, към което толкова се бе стремил. Нямаше да се ожени за жената, която обичаше, но и никога нямаше да види истинските си майка и баща. Беше обещал на Дженифър, че никога няма да ѝ причини болка, но нямаше друг избор, освен да ѝ изпрати писмо и да се моли тя да не го изживее прекалено тежко. В този случай истината, че е правила любов с родния си брат, беше много по-жестока. Не

можеше и да остане в Кентъки, защото с това само щеше да удължи агонията на тяхната раздяла.

Крейг взе бутилката и я надигна отново. Макар уискито вече да беше на привършване, ефектът, който търсеше, все още липсваше, все едно че беше пил вода. Сложи бутилката на бедрото си и замислено прокара пръсти по хладното стъкло. Когато вдигна отново поглед, видя, че прозорецът на Бил и Клорис Мейсън вече свети — сигурен белег, че скоро небето ще изсветлее и ранчото отново ще се оживи. Макар и да се чувстваше уморен, не се решаваше да влезе в къщата. Беше сигурен, че веднага щом затвори очи, ще се появи Дженифър. Въпреки изтощението си, предпочиташе да остане буден. „Колко ли време ще е необходимо, за да се превърне кървящата рана в тъпа, поносима болка? Колко ли дни ще изминат, докато мога да мисля за нещо друго, освен за нея?“ Съжаляваше, че нямаше отговори на тези въпроси и се страхуваше, че страданието и болката му ще останат завинаги негов спътник.

Обърна глава на изток, където небето ставаше пурпурно. Още един прозорец светна в къщата на семейство Мейсън и вятърът донесе до обонянието му мирис на пържен бекон. Захвърли празната бутилка и скръсти ръце на гърдите си. Опита се да планира нещо, което да прави през започващия ден, но Дженифър отказваше да напусне съзнанието му. „Как ли е реагирала, когато е получила писмото ми? Колко ли болка ѝ е донесло моето предателство? Защо не можах да ѝ кажа всичко? Не постъпих ли като най-долен страхливец?“ На лицето му се появи мрачна усмивка. „Дори и да бях при Дженифър, какво можех да направя? Да ѝ кажа, че се е влюбила в брат си, докато той се занимава с разследването на родителите им?“

Крейг чу, че се отваря вратата в отсрещната къща. Бил Мейсън излезе на верандата и тръгна към селскостопанските постройки. Когато той се отдалечи по пътеката, Крейг отново обърна поглед към къщата му. Клорис сложи на мивката чиниите от закуската и започна да ги мие. Семейство Мейсън бяха сега единствени хора, които са живели по-дълго от него в ранчото. Приживе Макс и Уинона казваха за тях, че те не са само техни работници, но и най-близки приятели.

Крейг стана и се отправи към дома им, за да каже на Клорис, че вече се е върнал. Стигна до входната врата и тихо почука. Клорис избърса ръцете си в кърпата и тръгна да отвори.

— Крейг?! Върна се най-после! — прегърна го тя. Винаги се бе грижила с любов за него, но никога не беше изразявала чувствата си по този начин.

Крейг се отдръпна малко назад и я погледна в очите.

— Ти си знаела, Клорис? През всичкото това време си знаела.

Клорис Мейсън прокара нервно пръсти през сребрилата си коса и въздъхна тежко.

— Да, Крейг, знаех.

— Но защо тогава не ми каза?!

— Опитах се да мисля, че твоето пътуване до Кентъки е само съвпадение. Влез, ще ти направя чаша кафе. Изглеждаш ужасно и миришеш така, сякаш че си работил нощна смяна в спиртоварната.

Крейг пристъпи вътре, отпусна се на един стол и скоро топлината и изпитото уиски завъртяха главата му. Клорис донесе след няколко минути две димящи чаши кафе и седна срещу него.

— Ти откъде разбра, Крейг?

— В сейфа на майка ми открих стари вестници.

— Бях ѝ казвала много пъти да ги изхвърли.

— Защо мислиш, че не те е послушала?

— Може би е искала някога да, научиш истината.

— Но защо сама не ми е казала, по дяволите!?

— Недей да говориш пред мен с такъв груб тон за жената, която те е отгледала. Уинона беше трудолюбива, честна и ти желаше само най-доброто.

— Предполагам, че и затова съм бил отвлечен от истинските си родители — отвърна иронично Крейг.

— Тя нямаше нищо общо с това, Крейг. Дълго време Уинона мислеше, че ти си законно осиновено дете. — Клорис въздъхна шумно. — Има толкова много неща, които не знаеш.

— Не мислиш ли, че вече е време да ми ги кажеш?

— Крейг, ще ми е много трудно... пазила съм тази тайна вече толкова години, но щом вече си разбрал, може би това само ще ти помогне. Въпреки че опита почти всичко, майка ти не можеше да има дете. Имаше няколко мъртвородени и Макс реши като крайна мярка да се обърне към агенция за осиновяване. — Но оттам му отговориха, че предпочитали по-млади родители, а на него и Уинона можели да дадат само умствено или физически недоразвито дете. Няколко месеца по-

късно баща ти се запознал с един човек, който обещал да им уреди осиновяване, но срещу огромна сума. Макс дълго се колебаеше, защото тази работа не му изглеждаше много чиста, но Уиона толкова искаше да прегърне свое дете, че беше готова да вземе и жив въглен в ръцете си, за да успее. Майка ти съобщи на всички роднини, че е бременна, и че този път ще отиде в някаква клиника, където ще ѝ помогнат да роди.

Ядът на Крейг постепенно се стопяваше. Можеше да разбере как Уиона отчаяно е желала дете и колко важно е било за Макс да има син, на когото да завещае ранчото.

— Майка ти остана много време извън ранчото, а на роднините съобщиха, че бебето се е родило болно и трябва по-дълго да остане в болницата. Изминаха още няколко месеца и мъжът, с когото Макс се беше уговорил, удържа на думата си и те доведе тук в ранчото. Уиона и Макс бяха на върха на щастието си, изпратиха покани и до най-далечните си роднини, за да дойдат на тържеството по случай твоето изписване от болницата. В следващите няколко дни през ранчото се извървя целият град. Всяка вечер идваха гости и роднини и празнуваха до късно през нощта. Всичко продължи около седмица, докато един ден, когато Уиона почиствала и започнала да изхвърля купчина стари вестници, случайно видяла на един от тях снимка на своя син. Тогава разбрала, че ти не си обикновено дете, взето за осиновяване, а отвлеченият син на богато семейство от Кентъки. — Гласът на Клорис леко трепереше от вълнение. — През следващите дни майка ти изживя истински кошмар. Макар че беше пристигнал съвсем отскоро в ранчото и не беше от нейната плът и кръв, тя вече те обичаше като свое собствено дете. Страхувайки се, че някой може случайно да те разпознае и полицията да ги принуди да те върнат, Макс и Уиона съобщиха на хората, които очакваха да пристигнат, че отново тежко си се разболял.

— Защо не са се обадили на шерифа, за да му разкажат истината?

— И да влязат в затвора за съучастие в отвличане? Крейг, те дадоха всичките си спестявания на този мошеник, който те донесе. Нямаше да имат достатъчно пари за адвокат. Макс и Уиона също станаха жертви като теб, защото искаха да имат дете и останаха излъгани, че ти си даден за осиновяване.

— И те решиха все пак да остана с тях?

— Макар, след като пристигна, животът им да се промени драматично, те никога не са съжалявали, че си при тях.

Сега Крейг разбираше защо е бил изолиран през годините на детството си. Майка му всеки ден бе живяла със страха, че ще бъде разпознат и отведен от нея. Баща му също е бил принуден да се крие. Дори и газовото находище в западния край на ранчото, от което можеше да се направи цяло състояние, стоеше неразработено сигурно поради същата причина. Макс не е искал по никакъв начин да привлича вниманието на странични хора към семейството си.

— Предполагам, че като е запазила вестниците, Уинона е искала...

— Това е нейният начин да ти каже, че съжалява — побърза да отговори Клорис.

Крейг въздъхна, изправи се и тръгна към вратата.

— Благодаря ти за кафето.

— Какво мислиш да правиш сега?

Той се спря, но не се обърна.

— Не знам...

ОСМА ГЛАВА

От онази паметна кошмарна нощ изминаха седем дълги години...

Частният самолет на корпорацията „Темпълтън“ прелетя над Лас Вегас и Крейг се взря през илюминатора. След едномесечно бизнес пътуване до Япония се прибираще вкъщи и лицето му се озари от усмивка, когато пресякоха границата между щатите Невада и Оклахома. „Щом това кара сърцето ми да бие по-бързо, какво ли ще почувствам, когато кацнем в Оклахома сити?“

— Готов ли сте, мистър Темпълтън? — прекъсна мислите му неговата секретарка Джанис Райнхолд.

Крейг се опита да съсредоточи вниманието си върху документите, които държеше в ръка. Трябваше да избере хората от фирмата, които да заминат за Япония и да довършат преговорите за износните квоти. Със спокоен, монотонен глас продиктува списъка на секретарката си и се зае със следващия проблем, който чакаше разрешение. Бяха по средата на преговорите със собственик на малка винарна в Напа Вели, Калифорния, но той неочаквано бе поискал почти двойно по-голяма цена под предлог, че земята му струвала много повече от обявеното. Преди да замине за Япония, Крейг беше изпратил Хенри Кайли да проучи този случай и сега докладът му беше пред него. Самият Кайли седеше в другия салон на самолета и разглеждаше записките, които Крейг беше водил по време на пътуването си.

— Слушай, Джанис, защо не си починеш малко? Искам да поговоря с Хенри.

Секретарката му се изправи и изключи миниатюрния си касетофон.

— Както желаете, мистър Темпълтън. Ако имате нужда от нещо, извикайте ме. Отивам да напечатам писмата, които вече ми издиктувахте.

Крейг кимна с глава и се усмихна, когато Джанис се отдалечи. Макар че всички негови служители бяха съвестни хора и работеха много извънредни часове, за да заслужат високите си заплати, никой не

приемаше работата си толкова сериозно, колкото Джанис Райнхолд. Вече тридесет и пет години работеше като секретарка, гордееше се с уменията си и Крейг често си мислеше, че ако би могла да започне живота си отначало, пак би избрала същата професия.

Преди седем години, когато Крейг се върна от Кентъки, разбра, че повече не може да остане в ранчото. Там имаше прекалено много болезнени спомени, които не му даваха нито миг покой. Реши да посети своя приятел от детинството Хенри Кайли и така се озова в слънчева Калифорния. По време на престоя си научи, че компютърната компания, за която работеше Хенри, изпитва остри финансови проблеми. Подкрепян от ентузиазма на приятеля си, Крейг направи необходимото проучване и реши да купи част от фирмата. Делът му от двеста хиляди долара от „Уелс Електроните“ сега струваше над тридесет милиона.

Това беше и първата му финансова инвестиция, която му донесе не само пари, защото времето, което отделяше, за да научи тънкостите на бизнеса, го откъсваше от мислите му за Дженифър. Така бе намерил решение на проблемите си. Щом беше затрупан с работа и нямаше почти никакво време, дори и за почивка, всички други мисли оставаха на заден план.

Когато „Уелс Електроникс“ се изправи на крака и му оставаше повече свободно време, бе започнал да търси други възможности за инвестиции. Компютърната фирма се бе оказала като една снежинка, която, обединявайки се с други като нея, бе образувала снежна лавина. Възможностите за бизнес в Калифорния бяха по-малки и Крейг се бе върнал в Оклахома заедно със своя приятел Хенри Кайли. След това в компанията бяха започнали работа и други хора, които като него се бяха посветили всеотдайно на бизнеса. Но след няколко години Крейг откри, че идеята да стане много богат вече не го интересуваше. Парите бяха станали само инструмент за постигане на успехите му. Истинско удоволствие изпитваше единствено от това, че е победил, че е доказал себе си. Борбата и конкуренцията ставаха все по-жестоки и по-брутални, а това правеше победата още по-сладка.

Крейг стана от креслото и тръгна към другия салон на самолета. Хенри остави материалите, които четеше, щом го видя да се приближава. Беше висок, широкоплещест мъж с фигура на професионален футболист, руса коса и зелени, интелигентни очи, в

които често проблясваха игриви пламъчета. Той беше и единственият човек, когото Крейг можеше да счита за истински приятел.

— Е, как мина пътуването ти, хареса ли ти Япония?

— Не особено, ужасен трафик и постоянно забравях да се покланям.

— Морита помага ли ти?

— Без него бях загубен, бих искал да го задържим при нас, независимо каква заплата ще поиска. Ще разчитам той да превежда и на следваща група, която отиде там.

Хенри се засмя.

— Ама ти изглежда здравата си се изпотил?

— И още как, няма да ти казвам колко пъти Морита ми е спасявал задните части.

— Предполагам, не си ме извикал от Лос Анжелис само за да ми кажеш, че задните ти части са невредими? Има ли нещо друго?

Крейг и Хенри се познаваха доста отдавна и когато бяха сами, винаги си говореха свободно и не поддържаха обичайната субординация, която е приета между началник и подчинен. Крейг беше абсолютно сигурен, че ако направи грешна стъпка, неговият приятел ще е единственият, който ще се осмели да го критикува. Или ще го прати да върви по дяволите, ако започне да се превръща в диктатор.

— Знаеш ли, усещам, че нещо не е наред в сделката с книгата на „Куист Канстръкшън“. Исках да говорим за това, за да не се окаже прекалено късно.

— Това означава, че си прегледал информацията, която ти изпратих?

— Да, дори успях да хвърля едно око на оригиналната кореспонденция.

— Тогава ще ми е интересно да разбере какво си открил?

— Там е работата, че нищо, и това е най-странното. Имам само неприятно предчувствие за тази сделка.

Хенри се облегна назад и склучи ръце зад тила си.

— Няма да ти кажа колко съм доволен, че ми съобщаваш това. От няколко дни имам подобно предчувствие, но колкото и да се опитвах, не можах да установя на какво се дължи. Четох отново и отново информацията, но пак не открих нищо.

— Тогава да се откажем, докато все още можем.

— Недей да избързваш, ако се окаже, че грешим, можем да загубим няколко милиона.

— По-добре да ги загубим сега, отколкото в бъдеще.

— Защо не оставиш всичко на мен?

— Добре, както искаш. Но поговори и с адвокатската кантора, не желая да се забъркаме в някое дело.

— Какво мислиш да правим с винарната?

— Не съм приключил с четенето на твоя доклад, но смятам да не давам повече пари. Това е нашата цена, ако искат да я приемат. Без свежи капитали ще издържат най-много една година и тогава ще ги купя за половината от сегашната сума.

— Крейг, но така ще загубим доверието на останалите винари в тази област.

— Колко струва според теб тяхното доверие?

— Но сегашните собственици са експерти във винопроизводството. Три поколения са произвеждали едно и също вино и са си изградили добра репутация. Не можем да оставим на улицата хора, които си разбират от работата.

— Щом са толкова добри, защо са пред фалит?

— О, по дяволите, Крейг! Нима трябва да очакваш, че един селскостопански производител ще бъде и добър бизнесмен.

— Добре, Хенри, престани да се ядосваш. Оставям ти да се разбереш с тях, но те съветвам да им определиш някакъв краен срок и едва тогава да дадеш повече пари.

Хенри се усмихна доволно, защото този път беше удържал победа.

— Нещо друго?

— Да, можеш ли да ми дадеш цялата информация, с която разполагаме, относно сливането на „Ламбърт“ и „Ингерсол“. С теб ще се видим в събота, за да решим какво да правим.

Седмицата премина с обичайното забързано темпо. В събота Крейг се събуди в пет часа, изкъпа се и започна отново да прелиства материалите по сливането на двете фирми. В осем и тридесет се качи в офиса си, който беше два етажа по-нагоре. Хенри Кайли вече го очакваше. Двамата прекараха сутринта, опитвайки се да решат дали е разумно да участват в сливането на „Ламбърт Фармацевтикал“ и „Ингерсол Чемикъл“ — компания, която наполовина притежаваха.

Между тях се разгоря спор, който доведе и до размяна на остри реплики. Вече минаваше един часът, а още не бяха постигнали съгласие. Хенри кипна и обяви, че излиза навън да успокои нервите си. Техните разговори често водеха до противоречия и Крейг не се учудваше от поведението на приятеля си. Само му кимна мълчаливо с глава и се зае отново да преглежда материалите по сделката.

След около час Хенри още не беше се върнал и Крейг свали очилата си, потри уморените си очи и се изправи. От двадесет и петия етаж на „Темпълтън Тауър“ Оклахома сити се виждаше като на длан. Дърветата и парковете бяха толкова много, че целият град изглеждаше като боядисан в зелено. Още когато сградата бе във фаза на проектиране, Крейг си беше избрал тази страна за офис, за да се любува на гледката. Макар да не беше от най-високите в града, „Темпълтън Тауър“ имаше забележителен архитектурен дизайн. Още преди завършването ѝ имаше списък с желаещи да наемат широките, функционални офиси и апартаменти. Крейг притежаваше още няколко по-малки сгради, няколко кинотеатъра и верига от супермаркети — всичко плод на денонощния му седемгодишен труд и на неизчерпаемата му енергия.

Зад него се чу шум от отваряща се врата и той се обърна. Хенри с усмивка вдигна две хартиени торби.

— Ти можеш да не ядеш цял ден, но аз не.

Той се отпусна на коженото кресло и отвори едната.

— Тъй като си ми симпатичен, взех нещо и за теб.

Крейг беше нетърпелив да свършат с работата, която бяха започнали, но разбираше, и че няма право да кара Хенри да работи толкова часове в извънработното време. Приятелят му нямаше устрема и работохолизма, които той притежаваше, но уменията и знанията му бяха безценни за развитието на компанията. Седна на дивана срещу него.

— Предполагам, че отново си взел любимите си сандвичи с телешко?

Хенри му подхвърли другата торба.

— Убеден съм, че ти дори да умираш от глад, първо ще погледнеш това, което ти предлагат за ядене. Този път те съжалих и ти взех сандвич с шунка и сирене, и то на ръжен хляб.

— Да благодаря на Бога.

Крейг отвори торбата и приятната миризма му напомни, че отново е забравил да закуси.

— Тази вечер ще изчезна към шест — обяви с пълна уста Хенри и изпъна крака под масата.

— Решил си да се отдадеш на забавления?

— Да, а и сестра ми и съпругът ѝ са тук за уикенда.

— Но защо не каза по-рано? Можеше да оставим работата за утре.

— Това няма да стане никога, Крейг. Отдавна съм ти казал, че в събота съм изцяло на твое разположение, но в неделя, дори да умираш, не ме търси.

— Съвсем забравих, че утре е неделя.

— За да ти е по-лесно да следиш дните, ще ти кажа, че борсата е затворена два дни в седмицата. Вторият от тях е неделя. — Хенри извади още един сандвич от торбата. — Знаеш ли, днес нямам настроение за кафе, не ти ли се намира бира?

— Виж в хладилника, мисля, че има.

Хенри се надигна и отвори един от шкафовете, в който имаше вграден хладилник.

— Ти искаш ли?

— Да, защо не?

Хенри извади две бутилки, а после отвори друг шкаф и включи портативния телевизор.

— Днес е голямото дерби в Кентъки и една кобилка ще ме направи богат — обясни той, когато се върна на мястото си.

Крейг се почувства така, сякаш го бяха ритнали в корема. Вече седем години упорито отбягваше всичко, което дори и частично беше свързано с породистите коне.

— Не знаех, че си станал комарджия — отвърна равнодушно, опитвайки се да прикрие огъня, който се разгаряше в него.

— Сенди ме натопи в това.

Сенди беше „сериозната“ приятелка на Хенри от две години. Вече започваше и третата, но той все не успяваше да я убеди да се оженият.

— Е, с колко ще си вътре, когато кобилката загуби?

— Ето, още един заблуден като Сенди.

— Не чух колко?

— Три долара.

Крейг искрено се разсмя.

— Това е сериозно доказателство колко вярваш в твоя кон.

— О, млъкни, Темпълтън, или си отвори портфейла — Хенри отхапа от втория си сандвич. — Какво ще кажеш, да се обзаложим на по пет долара?

— Но аз не знам какви са другите коне?

— Аз също, Сенди ми каза, че са жребци.

— Е, какво пък. Щом си решил да си хвърлиш петарката, аз ще се наведа да я взема.

— Ще видим кой какво ще вземе, когато свърши надбягването.

След няколко рекламни клипа по телевизията започна директното предаване на състезанието от Кентъки и на Крейг му стана все по-трудно да преглъща сухия хляб на сандвича си. Най-накрая се отказа и когато Хенри не го гледаше, пусна остатъка в кошчето до масата. На екрана се появи познатото лице на спортния коментатор Хауърд Снайдер.

„Добър ден, уважаеми дами и господа, добре дошли на едно от забележителните конни състезания на планетата — Дербито на Кентъки. Залаганията за успех днес в Чърчил Даунс са разделени предимно между три коня. Една черна едногодишна кобила и два шоколадовокафяви жребеца. За тези великолепни животни ще ви разкажа само след минута, а сега нека ви представя...“

Крейг се почувства така, сякаш вчера се беше върнал от Кентъки, а не преди седем години. Образи, чувства и спомени връхлетяха съзнанието му. Спомни си чудната красота на природата, покритите със зеленина хълмове, кристалночистия въздух, топлите очи на Дженифър. Опита се да напълни гърдите си с този въображаем въздух, но нещо го задушаваше.

— Крейг, да не ти е зле? — стресна го гласът на Хенри.

— Какво? Не, нищо, мисля, че преглътнах накриво.

След кратка рекламна пауза, предаването на състезанието продължи с картина, показваща черен кон, волно препускащ в поле, което беше толкова познато на Крейг.

„Дамаи и господа, виждате кобилата Нощно крило, която има амбициите да спечели Дербито на Кентъки. Ако това наистина стане,

тя ще е едва втората кобила, която ще стъпи на килима с розите, а както знаете, това състезание се провежда от 1875 година.“

Крейг се почувства в капан. Нямахме как да накара Хенри да изключи телевизора, а и не можеше да напусне офиса без обяснения. Картината се смени и сега показваха различни места от Мичел Фарм, които до болка му бяха познати. Накрая, сякаш за да го довършат, показаха и Ендрю, който говореше с жокея на Нощно крило.

Ендрю се беше променил от последния път, когато го беше видял. Той вече не изглеждаше като току-що възмъжал юноша, бе напълнял най-малко с десет килограма и погледът му беше още по-самоуверен и от преди. Седем години бяха наистина много време и Крейг също се беше променил. Слепоочията му бяха посребрени, а очите му бяха загубили предишната си невинност. На тридесет и четири той не беше напълнял, но това се дължеше повече на нередовното му хранене, отколкото на суетност. Мускулите му все още бяха стегнати, защото бе открил, че ако тренира три пъти в седмицата плуване или бягане, след това по-лесно се справя с дългите, напрегнати часове в офиса си.

Телевизионното предаване продължи с представянето на другите двама фаворити, после бяха изброени имената на жокеите на останалите седемнадесет коня и бяха посочени шансовете им за евентуален успех.

Крейг се изправи и тръгна към хладилника, за да си вземе още една бира.

— Искаш ли и ти? — обърна се към Хенри.

Той му хвърли учуден поглед и Крейг само сви рамене. След като рядко изпиваше дори и една бира, Хенри нямаше как да не се учуди, че сега посяга към втора бутилка.

— Защо не?

Картината на телевизора се смени и сега камерите показваха изпълнените до последното място трибуни. В официалната ложа седяха известни личности, киноартисти и бизнесмени, а после операторът насочи камерата към лицата на няколко красиви млади жени — всяка с традиционната за състезанието зелена шапка на главата.

Крейг се ужасяваше от мисълта, че може всеки момент да зърне Дженифър, но после установи, че очаква с нетърпение този момент.

Сърцето му се свиваше от болка, но и от желание да я види отново.

„Днес е много специален ден за собствениците на породисти коне — продължи коментара си Хауърд Снайдер. — Ако през последните три години са се родили най-малко тридесет и пет хиляди кончета, то само двадесет от тях, разбира се, най-добрите, са се класирали за днешното дерби. Забележително е, че сред тях има и една кобила — Нощно крило. Някои могат да я считат за скрит фаворит, но аз и моят уважаем колега, бившият жокей Джефри Джонсън, с когото днес ще коментираме състезанието, не се споделяме това мнение. Така ли е, Джефри?“

„Да, напълно си прав, Хауърд. В дербито винаги е имало и победители, и победени, а участниците от Мичел Фарм напоследък могат да се похвалят единствено с незавидното шесто място, спечелено преди три години на тази писта. Сега те имаха шанса да изтеглят стартов номер едно и решението на собствениците да го дадат на кобила може само да буди учудване. Лично моето мнение е, че кобилите са доста по-слаби физически, и това в едно такова състезание може да доведе дори до опасни ситуации. Представете си какво ще стане ако Нощно крило, която е първа, се спъне — ще последва верижно сблъскване, в което може да пострадат фатално и някои от другите съперници. Прогнозирам, че кобилата ще издържи най-много до първата обиколка преди...“

Крейг се оказа в любопитна ситуация. Искаше тази кобила да спечели, а вече беше заложил срещу нея. Той все така не свалеше очи от телевизора, очаквайки да види Дженифър, но камерите от пистата изведнъж показаха брат му Ендрю.

„Мистър Мичел, както разбрах, баща ви не може да дойде на дербито. Какво ще ни кажете за неговото състояние?“

„Да, лекарите настояха да избягва силните вълнения, но макар и в болница, аз съм сигурен, че духът му е тук на хиподрума. Ако днес Нощно крило спечели, победата ще бъде посветена на него.“

„Какво, нима баща ми е толкова зле, че не може да присъства на състезанието?!“ Крейг усети, че кръвта застива във вените му.

Реклама на нов модел спортна кола прекъсна интервюто и той не успя да сдържи нервите си.

— По дяволите!

Хенри го погледна, учуден от странната му реакция.

— Защо, какво стана?

— Не виждаш ли, започват нещо и не го довършват, само заради тези реклами.

— Предполагам, че не си чел спортните страници напоследък и затова не знаеш.

— Какво не знам?

— Франк Мичел е вече повече от седмица в болницата.

— От какво е болен?

— Доколкото знам, проблеми с бъбреците. Семейството му засега безуспешно търси донор. Кръвната му група е много рядко срещана и още не са успели да му направят необходимата трансплантация. Вестниците твърдят, че може би това е последният шанс на Мичел да види някой от конете си като победител.

— Но той има три деца, защо някой от...

— Крейг, откъде знаеш това?

— Кое? Колко деца има ли?

— Да.

— Прочел съм го някъде.

Хенри не остана много убеден от отговора му, но реши да не задава повече въпроси.

Предаването продължи с кадри, заснети няколко дни преди дербито. Последваха интервюта с няколко по-известни личности от града и техните прогнози за фаворитите. Най-накрая собствениците изведоха един по един конете си и направиха почетна обиколка на пистата. Оркестърът засвири „Моят стар дом в Кентъки“, а публиката се изправи на крака и запя. Крейг напрегнато търсеше сред хилядите лица лицето на Дженифър, но отново не успя да го открие.

Жокеите подредиха конете на стартовата линия, хората насядаха по местата си и затаиха дъх. Мъж с елегантен черен костюм и пистолет в ръка застана малко встрани, после погледна часовника си, изчака няколко секунди и дръпна спусъка. Конете излетяха по правата като стрели. Нощно крило тръгна първа и до средата на обиколката водеше колоната. Там един от жребците, които бяха сочени за фаворити, я задмина с лекота. Само за секунди кобилата отпадна и от първа стана шеста.

Крейг седеше на ръба на дивана и стискаше до побеляване юмруците си. Това беше първото състезание, в което се интересуваше

кой ще победи. Конете навлязоха в третата, последна обиколка, а Нощно крило толкова изостана, че вече не попадеше и в кадър. След малко пак се появи на екрана и започна да скъсява дистанцията, която я делеше от първия кон. Публиката се изправи на крака и закрепця възбудено, защото Нощно крило стана трета, после втора и на самата финална линия се изравни с шоколадовокафявия жребец. Над хиподрума се възцари необичайна тишина, докато се изчакваха официалните резултати. След това на светлинното табло премигна огромен надпис: „Победител — Нощно крило!“ и камерите веднага се обърнаха, за да покажат усмихнатото лице на Ендрю Мичел.

— Е, надявам се, че Сенди е гледала това. Защо не заложих няколко хилядарки, а само три долара?

Хенри се изправи и започна да събира остатъците от обяда си. Когато изхвърли всичко в кошчето, той протегна ръка, за да изключи телевизора.

— Остави го, Хенри.

— Но нали искаше по-бързо да решим какво ще правим с „Ингерсол Чемикъл“?

Крейг не му обърна внимание. Камерите показваха обиколката на славата, която правеше Нощно крило, а след това как пристъпва към почетната стълбичка по килим от червени рози. Млада жена с широка черна шапка, закриваща лицето ѝ, се приближи и погали кобилата по главата. Жокоят слезе и тя го прегърна, преди да му сложи лавровия венец. Спортният коментатор представи жената като мисис Дженифър Мартиндейл, дъщеря на Франк и Агнес Мичел.

Сърцето на Крейг спря да бие. „Дженифър се е омъжила!“ Вълна на разочарование го връхлетя, но той се помъчи да я игнорира. „Господи, аз ревнувам! Какво право имам да се сърдя на сестра си, че е започнал нов, по-добър живот?!“

Въпреки усилията си, не можеше да откъсне очи от екрана.

— Ако искаш, можеш да си тръгваш, Хенри. Ще говорим отново в понеделник.

Хенри проследи погледа му и се върна няколко крачки назад.

— Ти я познаваш, нали?

— Да... но това беше много, много отдавна.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Не, не сега... може би някой друг път.

Хенри взе сакото си, което беше захвърлил небрежно на дивана.

— Е, добре, аз тръгвам, но ако промениш мнението си, обади ми се, можеш да излезеш с нас.

Крейг кимна разсеяно и изчака с нетърпение затварянето на вратата, за да отпусне рамене и да закрие лицето си с ръце. Напразно си беше мислил, че времето ще изтрие болката на разочарованието. Любовта му към Дженифър беше така силна, както и преди седем години, и сигурно никога нямаше да може да освободи съзнанието си от нея.

Рекламната пауза свърши и сега на екрана показваха церемонията по награждаването. Сред хилядите щастливи лица Крейг разпозна само две — на Дженифър и Ендрю. До брат му стоеше около петдесетгодишна жена с посребрени коси и блестящи очи. Крейг се досети, че това е Агнес Мичел — неговата родна майка. Тя първа пое кристалната купа и се обърна към камерата.

„Франк, ние победихме! Това е за теб!“

Не успявайки повече да сдържа емоциите, които го връхлитаха, Крейг се изправи, изключи телевизора и се приближи до прозореца. Чувстваше се психически изцеден и за първи път от много години насам не знаеше какво да предприеме. Остана дълго време загледан в хоризонта и унесен в спомените си. Слънцето вече се беше скрило, когато се отдръпна от прозореца и слезе по стълбите два етажа по-надолу до апартамента си. Отчаяно търсейки връзка със семейството си, той отвори сейфа си и извади голям кафяв плик. Беше получил доклада на Джак Чапмън един месец, след като се беше върнал в Оклахома, но така и не беше го прочел. Бе го запазил като сантиментална, далечна и може би последна връзка с истинското му семейство. Разкъса плика и тръгна към дневната, за да си налее нещо за пиене. Едва когато напълни чашата си до половината с уиски, си спомни кога за последен път бе пил алкохол, опитвайки се да избяга от проблемите си. В съзнанието му пробяга мисълта да се върне отново в ранчото, да седне на верандата и да се любува на необятната прерия. На лицето му се появи иронична усмивка. Представи си каква щеше да е реакцията на Хенри, ако изведнъж се откажеше от всичко и се върнеше там, откъдето беше тръгнал.

Седна на дивана, изпъна краката си под масата и бавно отпи от чашата си. Пресегна се и изсипа съдържанието на кафявия плик. Оказа

се, че в него имаше повече от двадесет страници. В първите десет от тях се описваше по-подробно животът на Франк Мичел. Крейг се зачете и след няколко минути го почувства още повече като свой роден баща. С него си приличаха не само физически, но и по характер.

Захвърли листовите и нервно прокара пръсти през косата си. „Какво да направя? Как ще реагира Дженифър, ако се върна в Кентъки? Трябва да помогна на баща си да оздравее, а тя ще трябва да ми прости.“ Започна да прибира листовите обратно в плика, като разсеяно прочиташе някой пасаж, който привличаше вниманието му. Изведнъж погледът му се закова на последната страница от разследването на частния детектив:

„Скъпи, мистър Темпълтън, смятам, че ще ви заинтересува фактът, че от местната болница успях да получа медицинския картон на Агнес Мичел от времето, когато е раждала първото си дете Ерик. Поради сложното раждане и настъпилите след това усложнения в заключението на специалистите е отбелязано; че тя не може да има друго дете! Това силно ме заинтересува и след като събрах още информация, се установи, че и трите деца на семейство Мичел всъщност са осиновени! Единствено първородният им син Ерик е...“.

Крейг изруга на глас. Отново сведе глава и препрочете този пасаж, страхувайки се, че не е разбрал нещо. Осиновени! Тази дума ехтеше в съзнанието му. „Господи, Дженифър не ми е истинска сестра! Тя също е била осиновена!“

Скочи от дивана и захвърли страниците, които все още държеше. Те се разлетяха из цялата стая и после паднаха на пода като отбрулени от вятъра есенни листа.

„Господи! Седем години да живея в истински ад, а решението да е на няколко крачки от мен!“

Отново седна и закри лицето си с ръце.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На Крейг вече му беше станало навик, когато търсеше решението на някакъв сложен въпрос, да се изправя до прозореца в дневната или в офиса си и дълго да се вира в разпрострелия се пред очите му Оклахома сити. Тази вечер неговият малък трик не му донесе успех.

„Как ще се върна в Кентъки, когато знам, че Дженифър се е омъжила?“ Машинално прокара пръсти през косата си, а после започна да разтрива слепоочията си. „Нима Дженифър е най-важна! Баща ми умира, а аз още се чудя дали тръгна!“

Взе бутилката с уиски и си наля още половин чаша. После набра телефонния номер на Майк Стивънсън — неговият личен лекар.

Когато Крейг се върна в Оклахома, Стивънсън беше потърсил помощта му, за да спаси местната болница от фалит. Това всъщност се оказа и първата по-сериозна инвестиция за Крейг след „Уелс Електроникс“. Сега клиниката беше една от най-модерните в страната, а Стивънсън — неин директор.

Отговори женски глас с необичаен за Оклахома източен акцент:

— Домът на доктор Стивънсън. С какво мога да ви помогна?

— Обажда се Крейг Темпълтън, искам да говоря с Майк.

— Съжалявам, но доктор Стивънсън е зает в момента. Ще му предам, да ви се обади мистър Тем...

— Искам да говоря с него още сега.

— Но, сър, в момента той вечеря и аз нямам...

— Не разбрахте ли, че спешно трябва да говоря с него!

— Добре, сър, ще видя дали той желае да се обади.

След няколко секунди Майк Стивънсън вдигна слушалката и Крейг чу учестеното му дишане.

— Крейг, какво се е случило? Добре ли си?

— Успокой се, не исках да те разтревожа. Интересува ме дали мога да стана бъбречен донор на един мъж от Кентъки. Разбира се, това трябва да стане без никой, освен мен и теб, да разбере.

— Но, Крейг, какво се е случило?!

— Ще ми помогнеш ли или не?

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Напълно.

— Сто процента съм сигурен, че говориш за онзи мъж, чийто кон спечели днес дербито на Кентъки.

Крейг учудено вдигна вежди, защото изглежда всички, освен него знаеха за състоянието на Франк Мичел.

— Ще можеш ли да го направиш, Майк?

— Но ти искаш кой друг да не разбере, а все пак трябва да се консултираме с лекарския екип в Кентъки?

— Само с ръководителя на екипа и с кой друг.

— Но, Крейг, необходими са лабораторни тестове, за да се установи подходящ ли са за донор.

— Ще можеш ли да ги направиш?

— Ще се опитам. Надявам се, че са записали данните на този мъж в компютърната мрежа. Ако е така, ще имам информация точно какъв бъбрек му е необходим.

— Чудесно, имаш ли достъп до тези данни?

— Да, но какво ще стане, ако ти си подходящ за донор? Нима мислиш да дадеш бъбрека на човек, за когото си чул по телевизията? Крейг, това е много сериозна операция и ако извършваш всичко само заради благотворителност, отиваш прекалено далеч.

Майк Стивънсън въздъхна тежко.

— Добре, добре, ела в офиса ми в понеделник сутринта...

— Понеделник е късно. Или тази вечер или най-късно утре.

— Но какво става, защо си се разбързал толкова?

От всички отговори Крейг избра възможно най-лесния:

— Просто така искам.

— Добре, сега ще позвъня до болницата и след малко ще ти се обадя.

— Благодаря ти, Майк.

Крейг затвори телефона и се върна отново до прозореца. Светлините на града вече блестяха истински и много по-красиво.

На следващия ден рано сутринта отиде в болницата, за да се подложи на необходимите медицински тестове. Майк Стивънсън го придружаваше навсякъде, защото повечето от лабораториите бяха затворени в неделя.

Късно следобед Майк му телефонира в офиса.

— Крейг, пред мен са резултатите от изследванията.

— Е?

Стивънсън се поколеба около минута, преди да отговори.

— Ти си учудващо подходящ за донор на Франк Мичел.

Крейг въздъхна облекчено, облегна се на фотьойла и затвори очи.

— Благодаря ти, Майк, много съм ти задължен.

— Предпочитам да чуя някакво логично обяснение защо го правиш?

В момента само Бил и Клорис Мейсън знаеха каква е връзката му с Франк Мичел, но Крейг осъзнаваше, че Майк вече много му е помогнал и заслужава доверието му.

— Нали знаеш кога да държиш устата си затворена?

— Разбира се, не се познаваме от вчера.

— Франк Мичел е мой баща.

— Абсолютно. А и ти можеш да бъдеш — нали твърдиш, че лабораторните тестове са пред теб.

— Знаеш ли, когато ми се обади в събота вечерта, не знаех какво да мисля. Всеки си има странности, но да дадеш бъбрека си на непознат човек... От друга страна, шансовете точно ти да си подходящия донор, бяха минимални, а сега... Дяволите да ме вземат, кой би могъл да предположи? — Майк се разсмя, но после изведнъж стана много сериозен. — Слушай, Крейг, Франк Мичел, тоест твоя баща, е сериозно болен. Не знам дали си запознат, но бъбречната му недостатъчност е открита твърде късно. Има голяма вероятност да не оздравее, въпреки трансплантацията. Трябва да разбереш, че сигурна гаранция просто няма. Организмът му може да отхвърли новия бъбрек, въпреки, че ще е напълно подходящ.

— Когато кръвната група е същата и донорът и реципиентът имат пряка родствена връзка, шансовете за успешна трансплантация са почти деветдесет процента.

— Така, така, виждам, че си си подготвил домашното. Тогава сигурно си открил, че има и потенциални рискове за донора при тази операция. Крейг, това не е само благотворителен акт. Не забравяй, че ще легнеш под скалпела на хирурзите поне за пет часа. Накрая ще останеш с един функциониращ бъбрек, който може да откаже при автомобилна катастрофа или обикновена вътрешна инфекция. Ако си

чел подходяща информация, сигурно знаеш, че някои хирурзи отказват да използват живи донори, защото рискът е прекалено голям.

— Имам ли друга алтернатива, Майк? Наистина ли мислиш, че ще оставя баща ми да умира, само защото се тревожа нещо да не стане с бъбрека ми?

— Крейг, ти си тридесет и четиригодишен, животът е пред теб, не можеш да разчиташ толкова години само на един функциониращ бъбрек.

— Предпочитам да изживея тези години с чиста съвест.

— Обещай ми, че ще помислиш няколко дни, преди да се подложиш на операцията!

— Майк, благодарен съм ти за загрижеността, но вече отдавна съм обмислил всичко.

— И няма нищо, с което мога да променя мнението ти?

— Не, няма.

— Тогава предполагам, ще искаш аз да поема организацията?

— Смятам лично да съобщя на баща си, но ще съм ти благодарен, ако се свържеш с лекарския екип от Кентъки.

— Ще го направя, но съм сигурен, че те ще поискат да се направи още един тест, подобен на този, който правихме вчера.

— Готов съм за него.

— Кога мислиш да тръгнеш?

— Не знам, ще ти се обадя утре по някое време.

— Ако все пак се разминем, отбий се в болницата и вземи всички документи от лабораторията.

— Благодаря ти за всичко, което правиш, Майк.

— Само не го приемай като знак на одобрение.

Крейг му благодари отново и затвори апарата. Взе бележника си с телефонни номера и го отвори на буквата „М“. Люис Макдейд беше неговият личен адвокат и го търсеше в случаите, когато му бяха необходими съвети, с които не искаше да занимава юристите от фирмата. Номерът беше директен и Люис Макдейд веднага вдигна слушалката.

— Крейг! Къде се губиш? Не си се обаждал от месеци. Дори си помислих, че може да си станал японски гражданин.

— Люис, имам много важна работа за теб — започна Крейг, като пропусна обичайната размяна на любезности.

— Слушам те — веселият тон на адвоката вече беше заменен от хладен професионализъм.

— Мисля, че трябва да се видим.

— Един момент да погледна календара си. Хмм, какво ще кажеш, да дойдеш веднага?

— След петнадесет минути съм при теб.

Половин час по-късно Крейг седеше в офиса на Люис Макдейд и се опитваше да не обръща внимание на облаците тютюнев дим, които излизаха от лулата на адвоката. Макдейд твърдеше, че това му помагало да мисли и, въпреки съветите на лекарите и протестите на жена му, не се отказваше от навика си.

— Нека уточним какво искаш от мен, Крейг. Отивам в Кентъки, свързвам се с адвоката на семейство Мичел и чрез него ги уведомявам, че ти ще ги посетиш след няколко дни?

Крейг мислеше, че това е най-безболезненият начин да уведоми родителите си, че синът, когото са смятали за мъртъв, е жив и идва при тях.

— Смяташ ли това, което ти разказах, за достатъчно убедително доказателство?

— Да, особено медицинските тестове. Но все пак, те са възрастни хора и съм сигурен, че ще се усъмнят.

Люис Макдейд за момент се поколеба как да продължи. Той поглади брадичката си и изпусна малко облаче дим от лулата си.

— Не знам дали е правилно да ти го кажа, но предполагам, че ще има и недоволни от твоето неочаквано появяване.

Крейг се надигна от прекалено мекото кожено кресло.

— Ендрю ли имаш предвид?

— Не само Ендрю, но и другите две деца... — Люис сведе очи към бележника си. — Дженифър и Кайл, те също няма да са очаровани, защото ти дълго време ще си център на вниманието. Не забравяй, че и брат ти, и сестра ти са женени. Всички ще сметнат, че си се появил да прибереш твоята част от наследството на Франк Мичел. Помисли за това, преди да тръгнеш.

— По дяволите, тези дни бях зает единствено с мисълта как да помогна на баща си! Може би трябва да се срещна първоначално само с Франк и Агнес. Ще ми помогнеш ли?

Адвокатът извади лулата от устата си и записа нещо в бележника си.

— Смятай, че съм го направил.

Два дни след този разговор Крейг пристигна на летището в Лексингтън. Този път предпочете да не използва самолета на компанията, защото искаше колкото се може по-малко хора да знаят къде се намира и какво прави там. Хенри беше поел управлението на фирмата за периода, през който той щеше да отсъства, и стана един от хората, освен Стивънсън и Макдейд, които бяха информирани каква е целта на пътуването му.

Хенри бе удивен, когато чу цялата история, но след няколко часа, вече успял да асимилира информацията, се превърна в негов поддръжник в желанието му да стане донор на баща си.

Веднага щом Крейг си взе кола под наем и навлезе в покрайнините на Лексингтън, разбра, че седемте години не бяха успели да изтрият дори и частица от спомените му. Имаше много нови сгради, но улиците си бяха такива, каквито ги помнеше, когато преди години тичаше без посока по тях. Както очакваше, старата пететажна постройка, в която някога се помещаваше офисът на Джак Чапмън, също беше съборена и на нейното място имаше голям супермаркет. За момент се поколеба дали да не паркира и да се поразходи пеш по познатите места, но се отказа, знаейки, че може би всяка минута би се оказала фатална за живота на баща му.

Половин час по-късно колата на Крейг премина през металната порта на Мичел Фарм. Още щом зърна медната плочка с фамилия герб, монтирана в оградата, Крейг почувства тежест в гърдите си, която се увеличаваше с всеки изминат метър по грижливо павираната алея. Този път, вместо да завие надясно към офиса на Дженифър, направи ляв завой и веднага забеляза масивната двуетажна къща с фасада в английски стил, която Люис Макдейд му беше предварително описал. След няколко минути колебание паркира отпред и още преди да изключи двигателя видя, че вратата се отвори.

Веднага разпозна жената, която наскоро бе видял по телевизията — неговата майка. Зад нея, подпирайки се на абаносов бастун, вървеше мъж, с когото толкова си приличаха, че бе абсолютно сигурен, че е Франк Мичел — неговият баща. Крейг излезе от колата, но сякаш краката му бяха залепнали за земята, гърлото му бе пресъхнало, а

стомахът му се бе свил на топка. Едва когато стъпи на първото стъпало, водещо към къщата, въздъхна с облекчение, видял сълзи в очите на майка си. В тях имаше и нещо друго, освен сълзи — тя го очакваше и приемаше като свой син. Информацията, която беше изпратил предварително по адвоката си, се бе оказала ненужна.

Крейг се приближи и спря пред нея. Агнес Мичел вдигна разтрепераната си ръка и докосна лицето му.

— Господи, знаех, знаех си, че не си мъртъв. — Тя се опита да се усмихне. — Станал си красив млад мъж... само изчакай да видиш семейния албум, толкова си приличате с баща си.

Крейг не можеше повече да сдържа чувствата си и я взе в прегръдката си, усещайки как раменете ѝ се разтърсват от плач. Погледна към баща си — и по неговите бузи се стичаха едри сълзи, които той избърса с опакото на ръката си. Агнес проследи погледа му и отстъпи крачка встрани. За момент Крейг не беше сигурен какво да прави, но разтворените ръце на възрастния мъж му дадоха куража, който му беше необходим да преодолее смущението си. Крейг го прегърна и мислено се помоли операцията да е успешна и това да не е първата им и последна прегръдка.

— Добре дошъл вкъщи, синко... — Гласът на Франк трепереше от вълнение.

— Да влизаме вътре, там всички те очакват — обади се и Агнес.

Крейг почувства, че пребледнява, защото не беше готов още да се срещне с Дженифър. Нима трябваше да се прави, че я вижда за първи път.

— Мислех да се срещна само с вас...

— Не се тревожи, тук са само членове на нашето семейство — усмихна му се Агнес и му подаде ръката си.

— Всички са тук, освен сестрата ти — добави Франк, — тя отиде извън града да тренира за състезанието по прескачане на препятствия. Сигурен съм, че ще дойде малко по-късно.

Крейг се почувства временно облекчен от нейното отсъствие и последва родителите си. Вървейки през широкото фоайе, той загрижено изучаваше лицето на баща си. Очакваше то да поруменее от емоции, но цветът му продължаваше да е блед и нездрав. Движенията му бяха бавни, затруднени и Крейг се питаше кой ли му е разрешил да напусне болницата.

Влязоха в просторен хол с мраморен под на бели и черни квадрати и със старинни мебели от черешово дърво. Посрещна ги гробна тишина.

Агнес стисна ръцете си, за да скрие треперенето им.

— Ерик... — Лицето ѝ поруменя от смущение. — Извинявай, ще ми е нужно малко време, за да свикна с новото ти име. Крейг, искам да се запознаеш с най-големия си брат Ендрю и с неговата съпруга Сибил.

Ендрю се приближи с учудено изражение на лицето.

— Струва ми се, че някъде сме се срещали, Крейг?

Агнес го изпревари и му спести отговора на този неудобен въпрос.

— Ендрю, това е така, защото той много прилича на баща ти.

В гласа ѝ се прокрадваше щастие и неприкрита гордост.

Крейг срещна пронизващия поглед на Ендрю и разбра, че е въпрос на време да разбере къде са се виждали вече. Когато стисна ръката на Сибил, също потърси очите ѝ. Остана учуден от това, което видя в тях. Тя го гледаше с интерес и неприкрито желание и това го накара да застане нащрек. Имаше вече достатъчно опит с такива жени, които притежаваха способността да извличат максимална полза от всяка ситуация.

— А това е Ричард Мартиндейл, съпругът на сестра ти.

Високият тъмнокос мъж се приближи и пое десницата му.

„Значи това е човекът, за когото се е омъжила Дженифър.“ Крейг с мъка потисна чувството си на ревност, но то скоро остана на заден план, защото надделя любопитството му. Мъжът, с когото Дженифър бе решила да прекара живота си, бе толкова различен от Крейг, колкото полудивите коне от ранчото в Оклахома бяха различни от породистите жребци на Мичел Фарм. Ричард изглеждаше така, сякаш бе слязъл от страниците на списанието „Изискан джентълмен“. Всичко в него, като се започнеше от ръчно изработените му обувки и се стигнеше до златния му часовник „Ролекс“, показваше, че е достатъчно богат и че обича удоволствията и лукса.

— А това е най-малкият ти брат, Кайл.

Крейг отново протегна ръка, но момчето се усмихна и го прегърна, давайки воля на чувствата си.

— Супер! Всички мои съученици ще умрат от завист. Имам си нов брат, а не трябва да търпя бебешко пищене и миризливи пелени.

Всички се разсмяха. Крейг го хареса. Усмивката почти никога не слизаше от лицето му, а очите му имаха същия цвят като тези на Дженифър.

— Сядай Крейг... — подкани го Ендрю. — Много сме нетърпеливи да ни разкажеш нещо за себе си.

В думите му имаше някакъв подтекст. Ендрю не беше или не искаше да бъде убеден, че Крейг е негов брат.

— Искаш ли да ти донеса нещо за пиене? — попита Агнес.

— Бих изпил чаша кафе.

Франк се готвеше да каже нещо, но Ендрю го изпревари.

— Крейг, твоят адвокат не ни каза какво работиш в Оклахома сити?

— Работя с инвестиции и...

— О, ти си брокер на фондовата борса? — възкликна Сибил.

— Не, работя за компания, която се занимава с финансови инвестиции.

Крейг не беше сигурен какво го накара да скрие истинската си длъжност в компанията, но предпочете да не изтъква финансовия си успех пред толкова много хора.

Поемайки чашата с кафе от Агнес, той случайно погледна Ричард и откри в погледа му неприкрита омраза.

— Винаги ли си живял в Оклахома? — попита с немощен глас Франк Мичел.

— Да, израснах в малка животновъдна ферма, която се намира в ненаселена част от щата.

— А хората... — Агнес с усилие намери думите, — които... са те отгледали, бяха ли добри с теб?

Сърцето на Крейг заби по-силно. Майка му беше изстрадала всеки един ден, стремейки се да прикрива мъката и нещастията си.

— Те се казваха Макс и Уинона и бе отнасяха добре с мен. Някой ден ще ви разкажа по-подробно за тях.

— Крейг, ти каубой ли си бил? — дойде редът на Кайл да зададе въпрос.

— Не, по-точната дума е фермер.

— Защо реши да се откажеш от ранчото и да започнеш бизнес в Оклахома сити? — попита Ендрю.

Докато Крейг отпиваше от ароматното кафе, обмисляше как да му отговори.

— Тогава сметнах, че това е по-правилното решение.

— А родителите ти... искам да кажа Макс и Уинона, все още ли живеят в ранчото? — обади се и Сибил.

Тя седеше точно срещу Крейг и късата ѝ пола предизвикателно откриваше бедрата ѝ.

— Не, те загинаха преди седем години при автомобилна катастрофа.

Ричард най-после също наруши мълчанието си.

— Крейг, съжалявам, че жена ми не е тук, но съм сигурен, че и тя, както всички тук, ще е щастлива, че се прибра в семейството.

— Благодаря ти, Ричард. Благодаря на всички ви, че ме посрещнахте толкова радушно.

— Крейг, ще ми разкажеш ли как изглежда Оклахома? — попита Кайл, който може би единствен не усещаше създалото се в стаята напрежение.

— Кайл — намеси се Франк Мичел, — нека не изморяваме Крейг още от първия ден с нашите въпроси. Сигурен съм, че по-нататък ще има достатъчно време за това.

— Татко ти е прав, Кайл. Нека сега дадем възможност на Крейг да си почине от дългото пътуване, а за вечеря всички ще бъдем отново заедно.

Крейг разбра, че майка му се тревожи повече за Франк, отколкото за него, и я погледна с благодарност. Тъкмо ставаха, когато се чу шум от отваряща се врата.

— Мамо... татко, къде сте? — извика някакъв до болка познат за Крейг глас.

— Тук сме, скъпа, в дневната.

— Вярно ли е, че Ерик се е върнал?!

— Ела по-бързо и сама ще видиш.

По коридора се чуха стъпки, а после Дженифър надзърна в стаята. Крейг стоеше като вкаменен и не смееше да се обърне. Никога не беше очаквал, че точно по този начин ще се срещне с нея. Тя не беше подготвена и не можеше да се предвиди реакцията ѝ.

Дженифър влезе задъхана и целуна майка си по бузата. След тренировката бе намерила бележка на вратата си, че брат ѝ Ерик се е

върнал и бе тръгнала, без дори да се преоблече.

— Мамо, кажи ми, истина ли е...

Тя огледа помещението и когато погледът ѝ се спря на Крейг, лицето ѝ пребледня.

— Да, скъпа, това е брат ти Крейг.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След миг колебание Крейг протегна ръката си. Дженифър механично му подаде своята и контактът им изтри за секунда спомена за годините, които бяха прекарвали далеч един от друг. Крейг изпитваше желание да престане с тези лъжи и преструвки, да забрави всички хора наоколо и да я грабне в прегръдките си.

Като слепец, който след някакво чудо най-после е прогледнал, той търсеше всяка промяна в нея. Косата ѝ не беше пусната да пада свободно, а бе вързана на опашка. Прекрасното ѝ лице сякаш с настъпването на зрелостта беше станало още по-красиво. В очите ѝ имаше малко от старата болка, но сега бе по-трудно да се разбере какви са мислите и чувствата ѝ. Носеше черен брич за езда и карирано сиво сако. На врата си имаше бял шал, а на него... на него беше брошката, която ѝ беше подарил преди седем години. В душата на Крейг за първи път просветна лъч на надежда. Дженифър не беше го забравила, както не бе я забравил и той.

Дженифър улови погледа му върху бижутото и гърлото ѝ пресъхна. „Какво става?! Защо Крейг е тук?! Възможно ли е да сънувам? Не, това не е възможно, навън е все още светло. Мама каза, че той ми е брат. Но как?! Ние... Господи!“ Тя прехапа устните си, осъзнавайки ситуацията. Успя да се овладее, макар че сърцето лудо биеше в гърдите ѝ. „Но защо се е върнал? Нима той е знаел и преди седем години?“

— Значи ти си моят брат, който толкова отдавна е изчезнал?

Крейг беше застанал така, че само той и Агнес успяха да видят промяната, която настъпи с лицето на Дженифър. За първи път в живота си изпаднаше в толкова трудно положение — да желае една жена с цялата си душа, а да се прави, че не я познава.

— Предполагам, че и ти си учудена като другите, защото родителите ни дълго време са ме считали за мъртъв.

— „Учудена“ не е най-точната дума, направо съм изумена — отговори Дженифър, опитвайки се да установи контрол над емоциите си и да спре треперенето на ръцете си.

Помъчи се да се окуражи с думите, които често си бе повтаряла през тези седем години: „Мразя те, Крейг, мразя те! Мразя те, защото ме изостави като уличница!“.

— Много ми се искаше да можех да намеря по-лесен начин... да ви го кажа...

— Съмнявам се дали има изобщо „по-лесен начин“? — нервно го прекъсна. — Откога си знаел за това? Как си открил, че точно ти си Ерик Мичел?

Агнес се приближи и я хвана за ръката.

— Скъпа, какво ти става? Крейг току-що пристига от Оклахома, трябва да го оставим да си почине. Ще говорим отново по време на вечеря.

Очите на Дженифър се изпълниха с тревога. „Какво говори мама? Не мога да бъда с Крейг! Не и сега, когато животът ми започна да се оправя!“

— Не мога да дойда на вечеря, имам други планове.

Ричард се приближи и сложи свойски ръце на раменете ѝ.

— Скъпа, сигурен съм, че каквото и да имаш да правиш, ще успееш да го отложиш. Все пак, не всеки ден идва нов член на семейството.

— Ричи, доведи непременно и Никол. Тя ще е много щастлива да се запознае с вуйчо си.

— Не! — отсече Дженифър малко по-рязко, отколкото би желала.

— Разбира се, че ще я доведем, мамо — отвърна Ричард и стисна силно раменете на Дженифър.

— Но, Ричард, през цялата седмица тя нито веднъж не си е легнала навреме.

— Защо да спорим, ще издържи още една вечер. Нали няма непрекъснато да посреща нов вуйчо.

— Да благодарим на Бога! — измърмори Ендрю с кисела физиономия.

Агнес веднага се обърна към него и той се опита да прикрие с хумор грубата си забележка.

— Няма да има място за всичките.

Ричард нервно се засмя.

— Е, мисля, че трябва да тръгваме. Сигурен съм, че Дженифър гори от нетърпение да се прибере, да си вземе гореща вана и да смени

тези миризливи дрехи.

Крейг не смееше да се обърне към Дженифър, знаейки, че вече е изгубил способността си да прикрива своите чувства. Агнес му отправи насърчителен поглед и той тръгна да изпрати двете семейни двойки до входната врата.

Дженифър вървеше към колата си с наведена глава. Знаеше, че той още стои на прага и я наблюдава, а на нея ѝ трябваша време и сили, за да може тази вечер отново да се срещне с Крейг.

Ричард се приближи и протегна ръка.

— Аз ще карам.

— Не си ли с кола?

— Ендрю ме докара.

— О, така ли?

Дженифър пусна ключовете на дланта му и заобиколи, за да се качи от другата врата. Когато се разминаваха, усети острия мирис на алкохол в дъха му.

— Е, какво ще кажеш за този твой „нов брат“?

— Защо, какво имаш предвид?

— Мислиш ли, че той е наистина този, за когото се представя?

За първи път от дълго време насам Дженифър се опита да възстанови в съзнанието си събитията, които се бяха случили преди седем години. Крейг беше влязъл в офиса ѝ и тя веднага се бе почувствала така, сякаш вече го бе срещала някъде. Никога досега не беше се замисляла, че той толкова си прилича с баща ѝ — Франк Мичел.

— Не знам, но не намираш ли, че много си приличат с татко?

Изминаха пътя до тяхната къща в пълно мълчание.

Агнес тръгна да придружи Франк до спалнята, а Крейг остана да я изчака в дневната. От нервно напрежение започна да крачи напред-назад из просторното помещение. Беше приел особено тежко новината, че Дженифър и Ричард имат дете. До споменаването на Никол, подсъзнателно се беше надявал на някакъв шанс, но детето променяше всичко. Връзката на Дженифър с Ричард беше много по-силна, отколкото тяхната отдавнашна мимолетна любовна история. Застана до прозореца и се загледа към покритите със зеленина хълмове, от които имаше толкова спомени, и които отваряха незаздравялата рана в душата му.

— Като малък много обичаше да гледаш през прозорците — каза тихо Агнес, която безшумно се беше приближила зад него.

— Тогава може да се каже, че не съм се променил много, защото продължавам да го правя.

Тя седна на дивана и няколко минути мълчаливо го наблюдаваше.

— Крейг, защо дойде след толкова години?

— Не те разбирам?!

— Убедена съм, че ти си знаел кой си много отдавна. Защо реши да се върнеш вкъщи точно сега?

Крейг не можеше повече да прикрива истинската причина.

— Разбрах, че татко има бъбречна недостатъчност...

— Точно това си и мислех.

— Но как е възможно?!

Агнес се усмихна тъжно и сведе глава.

— Винаги съм знаела, че си още жив. Когато беше бебе, между нас се създаде много странна връзка. Ти рядко плачеше, защото аз предчувствах нуждите ти, сякаш ми ги беше казал с думи. Тази връзка остана дори когато те отнеха от мен. Ако беше мъртъв, сигурно щях да го почувствам.

Крейг приклепна и взе ръцете ѝ.

— Тези години сигурно са били ужасни за теб?

— Повече от ужасни. Когато изчезна, няколко месеца не можех да правя нищо. Изпаднах в тежка депресия и прекарах много време на легло. След това осиновихме Ендрю. Той беше почти непрекъснато болен и изискваше постоянни грижи. По-късно взехме Дженифър и Кайл и вече нямах свободно време да мисля.

— Защо предпочетохте да осиновите деца, вместо да имате свои собствени? — попита Крейг, въпреки че знаеше добре отговора на този въпрос.

— Твоето раждане беше много тежко. Ти се роди над четири килограма и получих вътрешни увреждания, които не ми позволяваха да имам други деца.

Крейг сведе глава и погледна ръцете ѝ, които се губеха в дланите му. Уинона и Агнес си приличаха по своята съдба — и двете не можеха да имат деца, а силно го желяеха — и двете бяха решили да си осиновят...

— Тогава знаеш много добре защо съм дошъл.

— Мисля, че да, но предпочитам да ми кажеш.

Крейг въздъхна и срещна погледа ѝ.

— Направих си тестове в Оклахома сити. Аз съм един от най-подходящите бъбречни донори за Франк.

— Крейг, грешиш, ако си дошъл само за това. Баща ти никога няма да се съгласи да приеме бъбрек от теб и да рискува живота ти.

Той не се беше замислял над тази възможност и леко се намръщи.

— Тогава от нас зависи да го убедим.

Агнес се усмихна.

— Виждам, че си наследил и неговия инат, но сигурен ли си в това, което правиш?

— Трябва да ме разбереш, вече всичко съм обмислил. Говорих с моя лекар, а и прочетох почти цялата налична литература. Остава само да убедим Франк и всичко ще е наред.

Агнес вдигна ръка и докосна нежно бузата му.

— Всяка вечер, преди да си легна, се молах хората, които са те отнели от мен, поне да те отгледат с любов. Сега виждам, че молитвите ми не са били напразни.

Крейг се пресегна и изтри с пръсти сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

— Някой ден, когато всичко се оправи, ще ти разкажа всичко за Макс и Уинона.

Агнес кимна мълчаливо, после преглътна сълзите си и лицето ѝ сякаш се преобрази.

— Мога да почакам, докато ми разкажеш за хората, които са те отгледали, но сега по-добре ми кажи какво става между теб и Дженифър?

Дженифър си обу обувките, взе чантата си и тръгна към вратата, където Ричард вече я очакваше. Той бързо я огледа от всички страни.

— Красива, както винаги, но къде е брошката ти?

— Реших да не я слагам тази вечер...

— Я виж ти, какво чудо!

— Нали и без това ми натякваше, че съм я носела навсякъде?

— Така ли?! Не съм забелязал да я слагаш на нощницата си.

— Ричард, защо винаги правиш от мухата слон?

— Може би защото искам твоят „нов“ брат да осъзнае каква прекрасна сестра има, а това бижу те прави още по-красива.

— Сигурна съм, че той не се интересува особено как изглеждам...

— Скъпа, скъпа не ми пробутвай тези лафове. Нали го забелязах как те гледа като изгладнял вълк. Позволи ми да изтъкна, че по-добре познавам съществата от собствения си пол.

— Въобразяваш си и това ме ядосва!

Тя приключи със закопчаването на палтото си, но не вдигна глава, за да прикрие руменината, избила по бузите ѝ.

— Е, готов ли си?

— А Никол?

— Тя няма да дойде.

— Защо?!

— Не се чувства добре.

— Така ли?! Странно, нищо ѝ нямаше, когато се прибрахме днес следобед.

— Мисля, че мога да преценя кога Никол е добре и кога не, а и вече съм се разбрала с Барбара да дойде.

— Позвъни ли на лекаря?

— Ричард, тя не е болна, а изморена.

— Не мога да не отбележа, че днес се държиш много странно.

— Добре, щом толкова настояваш, ще ти кажа защо не искам Никол да идва с нас тази вечер. Видях израза на очите ти, чух думите на Ендрю за Крейг и не искам Никол да слуша как вие двамата злословите по адрес на вуйчо ѝ.

— Колко хубаво звучи името му, когато ти го изричаш.

— Ричард, защо се държиш като...

— Като ревнив съпруг?

Той се опита да я прегърне, но Дженифър извърна бързо главата си.

— Не мислиш ли, че имам причина, скъпа? Вече колко години сме женени, а нито веднъж не си ме погледнала, по начина, по който гледаш братчето си.

Той я хвана за раменете.

— Пусни ме, Ричард! Нямам намерение да слушам тези глупости!

— Глупости! Дженифър, погледни ме в очите! Обичаш ли ме?

— Разбира се, че те обичам.

— Истината ли ми казваш?

— Разбира се, какво искаш да чуеш?

— Ако наистина ме обичаш, искам да се любим тук, веднага.

Ричард се наведе над ухото ѝ и гласът му се превърна в тих шепот.

— Имаш ли представа колко дълго не сме го правили, Дженифър? Не виждаш ли, че те желая?

— Но, Ричард, всички ще ни чакат!

Той я пусна и се засмя.

— Само се пошегувах, скъпа. Нямам намерение да започвам нещо, когато знам, че може някой да дойде да ни търси.

— Ричард... искам да ти кажа, че нямаш причина да се съмняваш в мен.

— Благодаря ти, скъпа. Точно тези думи исках да чуя.

Крейг успя да избегне неудобния въпрос на Агнес, защото Франк влезе в стаята и каза, че не можел да заспи. Крейг се възползва от случая, да му съобщи причината, поради която бе дошъл. Дискусията им се разгоря, когато се присъедини и Ендрю. Крейг и Ендрю упорито убеждаваха възрастния човек да се съгласи да получи здрав бъбрек от първородния си син. Няколко часа по-късно, когато и тримата бяха вече максимално изнервени и изтощени, Франк най-накрая се предаде. Агнес веднага излезе от стаята, за да телефонира в болницата и да подготви операцията по трансплантирането, докато съпругът ѝ не е променил мнението си. Главният лекар ѝ съобщи, че на следващия ден ще подложат Крейг на последни изследвания, преди да предприемат операцията.

Вечерта първи в къщата пристигнаха Ендрю и Сибил, а няколко минути след тях — Дженифър и Ричард. Когато всички седнаха около голямата маса в столовата, Франк се изправи и почука с ножа по кристалната си чаша.

— Искам да ви кажа нещо важно — започна той с леко треперещ от възнение глас. — След няколко дни, ако всичко мине благополучно, повече няма да е необходимо да лежа в болницата и всеки ден да се подлагам на диализа.

Франк вдигна главата си нагоре, за да преглътне напирещите в очите му сълзи.

— Тези дни Бог ми изпрати твърде големи подаръци. Първо моят син Крейг се върна къщи, а сега самият той ще ми дари част от себе си, за да продължа да живея.

Настъпи тишина, нарушена от въздишка на удивление от страна на Дженифър.

Крейг беше помолил Франк и Агнес да не споменават на никого за операцията. Те отказаха да запазят тайна от семейството, но се съгласиха да не съобщават, кой е донорът на журналистите. Крейг бе капитулирал, не можейки да измисли основателна причина, поради която да не споделят подробностите с останалите членове на фамилията. Сега седеше с наведена глава, докато всички вдигнаха чашите си и пиха в негова чест. Едва когато поднесоха ордъворите, се осмели да погледне към другата страна на масата, където бе седнала Дженифър. Това беше грешка. Дори само мисълта, че тя е срещу него, го изгаряше болезнено. В душата му се отвори дълбока рана. Страхуваше, че скоро всички ще забележат състоянието му. Все пак успя да установи контрол над емоциите си, докато вечерята свърши. Преместиха се в дневната и Дженифър, след като няколко минути нервно крачи напред-назад из помещението, обяви, че излиза навън да се разходи.

— Защо не вземеш и Крейг със себе си, Дженифър? — предложи Франк. — Можеш да му покажеш кончето, което Промяна роди вчера.

Дженифър погледна към Крейг и в очите ѝ имаше скрита молба.

— Не мисля, че...

— Глупости — прекъсна я Франк. — Време е той да разбере, че е член на нашето семейство. Нека разгледа фермата, която е гордостта на фамилията.

— Татко, може би утре ще е по-добре. И без това вече е тъмно и няма да видя нищо — намеси се Крейг.

— Синко, ти ни подценяваш. В конюшните има най-съвременна техника, а това означава, че има и електричество.

— Хайде, Крейг, време е да се опознаете — обади се и Агнес.

Крейг вдигна очи към Дженифър. Ако продължаваше да упорства, щеше само да събуди подозрение.

— Изглежда, че ще трябва да ме изтърпиш — опита се да се пошегува.

— И ти мен също — отговори тя.

— И аз ще дойда с вас — каза Ричард и стана от мястото си.

— Ричард, искам да останеш тук. Те нека вървят, а ти ми разкажи за новия жребец, който е купил баща ти.

Ричард хвърли многозначителен поглед към Дженифър.

— Не се бави, скъпа, нали знаеш, че утре трябва да ставаме рано.

— Разбира се, че знам — отвърна му тя, ядосана от иронията му.

Крейг помогна на Дженифър да облече палтото си, като внимаваше случайно да не я докосне. Излязоха навън и изминаха около сто метра, преди той да наруши неловкото мълчание.

— Съжалявам...

Дженифър скръсти ръце на гърдите си.

— И за какво?

— За това, че не намерих начин да ти се обадя, преди да дойда... За това, че така си тръгнах преди седем години.

— Каквото се случи тогава, е вече история. Нещо, което е по-добре и двамата да забравим...

Прекошиха алеята и тръгнаха по пътя към конюшната. Беше необичайно студено за месец май, но никой от тях не забелязваше това. Небето бе безоблачно и звездите ярко блестяха. Лунните лъчи разсейваха тъмнината с призрачно сияние.

— Как се чувстваше през всичките тези години?

— Добре... чудесно. Животът ми бе много интересен. Прекарвах си превъзходно.

Това прозвуча доста по-самоуверено, отколкото Дженифър бе искала.

— Разбрах, че си започнала отново да тренираш прескачане на препятствия.

— Между другото — отсече тя.

Крейг хвана ръката ѝ и я накара да спре.

— Не може ли поне да бъдем приятели? — попита възможно най-любезно.

Очите на Дженифър вече бяха свикнали с тъмнината и тя видя молбата, изписана на лицето му.

— Не знам дали това е възможно. Прекалено дълго време се опитвах да се убедя, че те мразя... Не бих могла да изтрия тези чувства само за една нощ.

Този път на лицето на Крейг се появи разочарование и неприкрита болка.

— Забелязах, че още носиш брошката, която ти подарих.

Дженифър вдигна глава и смело срещна погледа му.

— Искам постоянно да ми напомня колко глупава съм била преди години.

— Дженифър... трябва да ме разбереш. Тогава нямах друг избор.

— Ти ме използваш.

— Не, аз те обичах.

„И продължавам да те обичам“ — добави мислено Крейг.

Тя отдръпна рязко ръката си.

— Казах ти вече, това е минало!

— Трябва да намеря някакъв начин, по който да се държим, докато аз съм тук. В противен случай ще трябва да заплатим за последствията.

— Какво имаш предвид?

— Агнес вече заподозря, че между нас има нещо. Струва ми се, че и Ричард не е далеч от тази мисъл.

— Е, мога да ти кажа, че и двамата грешат. Между нас няма нищо.

Дженифър отново закрачи напред, за да скрие очите си, където беше изписана истината. „Господи, как е възможно! След болката и разочарованието, които изживях, нищо не се е променило!“ Тя чувстваше, че го обича толкова силно и всеотдайно, колкото и при първото им любене. Оказа се, че дори опитите ѝ да го намрази са били само форма на самозащита и не са дали никакъв резултат.

— Дженифър, съжалявам. Разбирам колко съм те наранил, когато си тръгнах, но аз...

— Стига, Крейг! Какво ще ми кажеш? Че си нямал друг избор?! Нали твърдеше, че винаги ще намериш начин да ме предпазиш от ново разочарование?

Крейг сведе глава и пъкна ръце в джобовете си.

— Права си. Но тогава си мислех, че това е най-безболезненият начин да се разделим.

— За кого е по-безболезнен? Как можеш да ми изпратиш писмо, в което да ми съобщаваш, че имаш жена и деца.

— Беше по-добре от алтернативата.

— Каква беше тя?

— Да ти кажа, че си се влюбила в брат си.

— Защо след като разбра, че чувствата ни се задълбочават, реши все пак да продължиш?

— Защото нямах и представа, че може да си ми сестра. Фамилията ти беше Лангли и винаги говореше за Франк и Агнес като за твои работодатели, а не като за родители. Мислех си толкова пъти за това твое поведение, но и досега не мога да го разбера.

— Крейг, нали твърдиш, че си бизнесмен?! Забрави ли, че ти дойде да започнеш бизнес с Мичел Фарм? Как смяташ, професионално ли щеше да бъде, ако се представя като дъщеря на Франк Мичел? — Очите на Дженифър се изпълниха със сълзи и тя въздъхна тежко. — Сигурно не си ми вярвал достатъчно, за да ми кажеш истината.

Крейг стисна ръцете си в юмруци, защото гореше от желание да я настигне и обгърне раменете ѝ.

— Опитах се да те предпазя. Сам не знаех тогава дали е необходимо да се срещам с Франк и Агнес.

Дженифър се приближи до оградата и се облегна на нея, загледана в тъмнината на пасището.

— Защо дойде тук?

— Кога, сега или тогава?

— Преди седем години.

Крейг се облегна до нея и ѝ разказа всичко за първото си пътуване до Лексингтън. Когато той свърши, сърцето лудо биеше в гърдите ѝ, спомняйки колко наивни и млади са били и двамата.

— Ако беше ми се доверил, аз щях да ти кажа, че съм осиновена от Франк и Агнес. Щяхме да останем заедно... Животът ни щеше да е напълно различен.

Преди да ѝ разкаже причината, поради която си беше тръгнал, можеше поне да се опитва да го мрази, а вече и тази възможност ѝ беше отнета. Сега ѝ оставаше болката, че са имали възможност да бъдат заедно, а са я пропилили.

- Това е нещо, за което ще съжалявам цял живот.
— Значи тогава си ме излъгал, че имаш семейство?
— Да, никога не съм бил женен, а... и едва ли скоро ще бъда...
— Живял си толкова години сам заради мен?!

Преди Крейг да успее да ѝ отговори, силна светлина от автомобилни фарове ги накара да вдигнат ръце, за да предпазят очите си.

— Това е Ричард — каза тихо Дженифър.

Крейг погледна лицето ѝ — беше бледо и измъчено.

— Дженифър, добре ли си?

— Да, нищо ми няма... — излъга тя, знаейки, че никога повече няма да е добре.

Чувстваше се като птичка от кафез, която за момент са пуснали на свобода, а после отново са я сложили зад решетките.

Колата се приближи и спря до тях.

— Много се забавихте и започнах да се тревожа да не се е случило нещо — рече Ричард, показвайки се от прозореца.

— Не забелязах, че е минало толкова време — отвърна му Дженифър.

— Чудесно, това означава, че се разбирате много добре. А сега защо не се качите. Хайде ще ви закарам до къщата.

Крейг отвори вратата на Дженифър и когато тя влезе в колата, той се отдръпна.

— Ричард, можеш да тръгваш. Предпочитам да се върна пеш. Нощният въздух е много приятен.

— Добре, лека нощ.

— Лека нощ — добави и Дженифър, без да поглежда към него.

Ричард направи бърза маневра, за да обърне колата и скоро светлините от стоповете ѝ изчезнаха в тъмнината.

„Защо Дженифър се е омъжила за Ричард? Нима е била толкова разочарована, толкова нещастна, че да избере именно с такъв мъж да прекара живота си? Нима не е виждала какъв е в действителност? Господи, само ако нямаха деца!“

Крейг чувстваше, че ако не беше Никол щеше да е готов на всичко, на което беше способен, за да си върне Дженифър. Дори ако се наложеше да откупи свободата ѝ от Ричард. Вече имаше представа за характера му и знаеше, че дори и това е възможно. Но сега не можеше

нищо да направи. Не можеше да откъсне едно дете от истинския му баща. Не можеше да направи това, което бяха сторили някога на него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дженифър заспа почти веднага, щом легна, а Ричард дълго време се въртя, докато накрая се предаде. Стана, облече халата си и излезе от спалнята. Безсънието го мъчеше още от мига, когато разбра, че отдавна изчезналият Ерик Мичел ще се завърне в Кентъки. Изведнъж мечтите му за бляскаво бъдеще бяха рухнали. Сега вече нямаше никакъв шанс да получи част от милионите на Франк Мичел, защото Дженифър ставаше едва трета в списъка — преди нея бяха вече двама братя, вместо един. На всичко отгоре баща ѝ дори можеше да се възстанови, ако операцията успееше. Останеше ли Франк жив, неговите мечти да купи съседната до бащината му ферма никога нямаше да се сбъднат.

„По дяволите! Това вече е ужасно нечестно!“ Седем години вече се опитваше да направи Дженифър щастлива единствено заради тези пари, а сега губеше всичко. Без наследството, което се надяваше да получи, щеше да си остане в ямата, в която сега се намираше. Мартиндейл Фарм завинаги щеше да си остане някакво незначително стопанство за развъждане на породисти коне. Като камък на шията му тегнеха и комарджийските дълговете към Коскарели, които беше натрупал напоследък. От дете мразеше хората от фамилията Мичел, които бяха техни главни конкуренти. Мечтаеше си да има техните прекрасни коне, а не евтините кобили, които баща му купуваше. Омразата му се засилваше, докато не стана основна цел в живота му. На рождения си ден, когато навърши осемнадесет, тайно си обеща, че един ден ще има всичко, което семейство Мичел притежава. Още от училище се опитваше да спечели Дженифър, но тя излизаше само с Дейвид Лангли. Когато научи за смъртта му в Швейцария, прие това като подарък на съдбата. Около година Дженифър отново отказваше да излиза с него, но той търпеливо изчакваше. Докато една вечер тя не само че излезе да вечеря с него, но и след две седмици учудващо лесно прие предложението му за женитба. Дълго време не разбираше странното ѝ поведение, но сега нещата започнаха да се проясняват. Между нея и Крейг съществуваше нещо, което изглежда само той

можеше да разбере. Въпреки усилията му, досега Дженифър му се бе отдавала с тялото си, но не и с душата си. Тя криеше нещо.

„По дяволите! Време е да спра да се правя на слепец и добър джентълмен! Аз съм ѝ съпруг и трябва да получа своето. Няма да се оставя някакъв нещастник да ме изиграе!“

Дженифър се взираше в тъмнината, заслушана в тихите стъпки на Ричард, който се движеше из къщата. Знаеше, че той я мисли за заспала. Беше се научила да имитира дишането на спящ човек първо, за да избягва по възможност физическия контакт с него. Извъртя се и прегърна възглавницата си. Чувстваше се ужасно виновна пред Ричард. Той се беше оженил за нея, вярвайки, че и тя го обича. Беше толкова добър съпруг и грижовен баща. А самата тя никога не беше отвърнала на чувствата му. Когато му бе казала, че не желае повече да правят любов, Ричард се бе съгласил и това изобщо не го бе променило. Напротив, той бе станал още по-внимателен и изпълняваше всичките ѝ капризи. „Господи, не бива да мисля за Крейг! Ние имаме семейство с Ричард. Аз не мога да го напусна, без нищо да ми е направил, а и толкова съм му задължена, че ми помогна отново да заживея...“

С Ричард бяха намерили някаква форма на взаимно разбирателство и поносимост. В живота им нямаше радост и щастие, но пък липсваха тъгата и разочарованието. Домът им беше чист и подреден, както и еднообразното им ежедневие... Всичко това бе осъществила, преди Крейг да се върне.

Сега в тялото ѝ се разгаряха тлеещите през годините желания. Жадуваше за докосването на пръстите му, за неговата усмивка... за един танц с него под лунната светлина. Някаква сила, по-мощна от волята ѝ, я караше да направи всичко възможно, за да изпълни обещанието, което си бяха дали с Крейг — че ще живеят заедно и всеки ден ще е по-хубав от предишния. Дженифър зарови лице във възглавницата и тихо заплака. „Господи, какъв грях сме извършили, че така ни наказваш?! Защо ни осъждаш да прекараме живота си като брат и сестра, без никога да можем да бъдем щастливи?!“

Крейг и Франк отидоха заедно в болницата на следващия ден. В бъбреците на Крейг бяха инжектирани специални оцветители, които след рентгеновите снимки показаха, че всичко в организма му е

нормално. Той се връщаше от лабораторията, където изследваха кръвта му, когато срещна Арнолд Витрейл — лекарят, който щеше да ръководи трансплантацията.

— Мистър Темпълтън, знам, че имаме среща за следобед, но сега съм свободен и ако искате, можем да обсъдим предстоящата ви операция.

— Мисля, че не е необходимо. Личният ми лекар в Оклахома вече ме е запознал с всичко.

— Не ме разбирайте погрешно, мистър Темпълтън. И аз нямам никакво намерение да си губя времето, освен ако това не е наложително. Длъжен съм да ви информирам за всичко, което ви предстои или което може да се случи след това.

Крейг разбра, че няма смисъл да упорства повече, и последва лекаря към кабинета му. Офисът на Витрейл изглеждаше точно така, както очакваше. В него всичко беше подредено и антисептично, а на бюрото му дори нямаше семейна снимка — нещо, което беше характерно само за изключителните професионалисти. Арнолд Витрейл му посочи стол, а сам седна зад бюрото си. Извади една папка и няколко минути задълбочено я изучава.

— Така... — Лекарят поглади добре поддържаните си мустаци. — Мистър Темпълтън, вече знаете, че вие сте най-голямата надежда на баща си, за да може той да продължи с няколко години живота си. Сестрите му определено са най-добрите бъбречни донори, но те вече са прекалено възрастни, за да даряват части от тялото си. Оставате вие като втора и последна възможност. Лично аз като специалист предпочитам да вземам органи от трупове, но много млади хора очакват с предимство подходящ донор и се боя, че ако изчакаме още, това може да се окаже фатално. Бъбречната му недостатъчност вече започва да се отразява на функциите на целия му организъм.

— Мислех, че е на хемодиализа?

— Да, но не знам защо всички очакват едва ли не чудо от хемодиализата. Аз я смятам единствено като възможност да се задържи заболяването на определен етап, докато се намери подходящ донор. Чрез хемодиализата имаме само частично пречистване на кръвта, но тази „чудна машина“ не може да се справи с анемията, високото кръвно налягане и сърдечната аритмия.

— При баща ми има ли вече някои от тези симптоми?

— Да, за съжаление, Франк има високо кръвно налягане, но това е нещо нормално за неговата възраст. В общи линии здравето му е стабилно, в противен случай аз нямаше да се съглася да направя тази операция.

— Това означава ли, че очаквате тя да е успешна?

— Но, разбира се. От изследванията се вижда, че вие сте изключително подходящ донор.

Лекарят се изправи и отиде до стената, където имаше анатомична рисунка на човек в цял ръст.

— Елате, мистър Темпълтън, нека поговорим по-подробно за самата операция.

Крейг се приближи до него.

— На вас ще направим разрез ето тук. — Витрейл посочи част от хълбока съвсем близо до ребрата. — А на баща ви — ето тук. — Загради с молива си областта над дясното бедро.

— Защо се получава тази разлика?

— Баща ви няма антитела срещу собствените си бъбреци и затова няма нужда те да се отстраняват. Ще поставим вашия бъбрек в тазовата му област и ще чакаме да видим как ще го приеме организмът му.

— Колко време ще необходимо, за да се установи това?

— Още след първите двадесет и четири часа ще видим дали тялото ще започне да изхвърля натрупалите се досега отпадъци. Това се разбира веднага след операцията от цвета и съставките на кръвта му. След около шест месеца вашият и този на баща ви бъбрек ще промени размера си, за да изпълнява функциите на предишните два.

Крейг беше разговарял с Майк Стивънсън, чел бе медицинска литература, но за първи път навлизаше в подробностите на операцията.

— Докторе, от думите ви разбирам, че ще бъдем оперирани по едно и също време?

— Да, дори операционните са свързани, за да не се губи време при транспортирането на вашия бъбрек. Самият орган се пренася в студен, изотоничен разтвор. Ще бъдат взети и по-сериозни мерки, за да се създаде напълно стерилна среда. Ще е голяма грешка, ако баща ви получи странична инфекция. И без това организмът му е достатъчно изтощен.

— Кога мислите, че ще е възможно да напусна болницата?

— Смятам да останете тук най-много седмица.

— А баща ми?

— Той ще бъде на легло около две седмици, а после докато се възстанови напълно, ще му е необходим още поне месец.

— В такъв случай, аз ще си направя резервация за следващата сряда.

Арнолд Витрейл свали очилата си и го погледна подозрително.

— Докъде ще пътувате?

— Прибирам се в Оклахома сити, защо?

— Няма да го разреши в никакъв случай! Ще останете поне още няколко седмици под наблюдение, преди да ви дам разрешение да си тръгнете.

— Но доктор Стивънсън ще...

— Моля ви, не ме интересува мнението на лекаря ви, дори той да е Кристиан Барнард. Сега аз съм отговорен за вашето здраве и ще зачитам мнението ми!

Крейг кимна с глава, за да не предизвиква излишен спор. Щом веднъж излезеше от болницата, този педант нямаше как да го спре да вземе първия самолет за Оклахома. Лекарят му даде всички документи, които трябваше да подпише, и с това разговорът им приключи.

Крейг излезе от офиса и веднага тръгна към стаята на Франк. Почука на вратата и завари баща си да чете специализираното списание за породисти коне.

— Влизай, Крейг. Майка ти си тръгна преди малко, но довечера ще дойде отново.

— Не, аз исках да видя теб.

Крейг взе един стол и седна до леглото му.

— Е, как се чувстваш?

— Малко притеснен, изплашен... но и развълнуван. А ти?

— Не знам от какво да се страхувам. За първи път влизам в болница като пациент.

Франк затвори списанието и разсеяно започна да прокарва пръстите си по ъгълчетата на страниците.

— Крейг, радвам се, че най-после имаме възможност да останем сами и да си поговорим. От мига, в който ми каза, че ще ми дариш

бъбрека си, мисля, но не мога да намеря никакъв разумен начин, по който да ти се отблагодаря.

— Франк, аз не го правя, за да искам нещо в замяна.

Възрастният мъж внимателно го изучаваше и сякаш търсеше отговора в очите му.

— Тогава кажи ми честно, защо го правиш?

— Ако се замисля, сигурно ще намеря поне стотина основателни причини... повечето от тях прекалено егоистични.

— Ако нямаш нищо против, бих желал да чуя някои от тях.

Крейг се облегна назад и прокара ръка през косата си. Рядко беше споделял чувствата си с някого, но може би вече трябваше да го направи.

— Аз вече навлизам в зрелостта си, а още не съм направил нищо значимо и запомнящо се в живота си. Не искам тази възможност да ми се изплъзне.

— Разбирам те, но въпреки нетърпението ти да постигнеш нещо, съветвам те да помислиш за последиците от това, което си решил да направиш.

— Вече съм обмислил всичко, татко. Дори не мога да си представя как щях да продължа да живея, ако бях останал в Оклахома, а ти умираше бавно в тази болница.

В стаята настъпи тишина, нарушавана само от шума, който предизвикваха пръстите на Франк, движейки се по списанието.

— Имаме твърде много години, които трябва да наваксаме.

Крейг не искаше да го разочарова, като му признае, че не смята да остане дори и ден след операцията, а бърза да се прибере в Оклахома. Вместо това той предпочете да смени темата.

— Как мислиш, ще разрешиш ли на Нощно крило да участва в следващото дерби?

— Изненадваш ме с този въпрос, Крейг. Случайно ли го задаваш или вече започваш да се интересуваш от породисти коне и конни състезания?

— Може би. Това все пак е заложено в кръвта ми, а и в Кентъки се говори само за коне.

— Тогава ще ти отговоря, че не знам. Предал съм вече управлението на фермата в ръцете на Ендрю. Нека той решава какво да прави.

— Предполагам, че то ще е възможно най-доброто за името на фермата?

— Разбира се, той е израсъл тук и знае всичко, което знам и аз самият. Умението да правиш добър бизнес се предава по кръвта. Това е някакъв странен талант, който остава и се развива във всяко ново поколение.

Тези думи сякаш бяха изречени от Макс Темпълтън. Чувал ги беше толкова пъти през детството си, че вече ги знаеше наизуст. Странно, че човекът, който го беше отгледал, толкова си приличаше по характер с родния му баща. Крейг разгледа внимателно лицето на Франк: Макар то да беше изтощено и пребледняло от болестта, блясъкът и остротата в погледа му се бяха запазили.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Франк?

— Много добре ме разбираш, Крейг. Искам да знаеш, че за теб винаги има място в Мичел Фарм. Знаем, имаш друг живот, но рано или късно ще се върнеш там, където е родният ти дом.

— Благодаря ти за предложението, Франк, но не знам как Ендрю ще приеме моето неочаквано пристигане.

Всъщност Крейг знаеше много добре какво мисли за него Ендрю, но искаше да чуе и мнението на баща си.

— Е, в началото ще му е малко трудно, но постепенно ще свикне.

— А Ричард?

Франк учудено повдигна вежди.

— Защо мислиш, че Ричард ще има нещо против теб? Нали той си има собствена ферма?

— Сигурно Дженифър очаква да получи по-голям дял от твоето наследство, а сега, когато се появявам аз...

— Дженифър и Кайл знаят семейната традиция още от деца. Фермата трябва да остане цяла и да не се дели или продава на части. Затова тя по закон се унаследява от най-възрастния син.

— Но сега вече сме двама, какво мислиш да правиш?

— Не искам да си правиш грешни изводи, Крейг, но не смятам да отстраня Ендрю, само защото ти си се върнал. Никога няма да постъпя така. Еднакво ви обичам и двамата, за да ви оставя да се карате кой да ръководи фермата.

Крейг се усмихна.

— Точно това ми беше необходимо да чуя.

Франк се засмя гръмогласно. Една сестра надникна през вратата и като се убеди, че всичко е наред, затвори, мърморейки нещо под носа си.

— Сега вече схванах, Крейг! Ти само ме изпробваш докъде ще стигна, за да те накарам да се върнеш в Кентъки. Какво щеше да стане, ако бях казал, че трябва да поемеш фермата?

— Мисля, че сам знаеш отговора. Вече дори съм забравил как се оседлава кон, камо ли да ръководя цяла ферма.

— Господи, защо се върна толкова късно? Сигурен съм, че дори да беше с рижа перука или изкуствен нос, пак щях да позная, че си моят син Ерик.

— Какво става тук?!

Двамата стреснато се обърнаха и видяха, че Агнес бе застанала на прага. Беше облечена в светлокафяви свободни панталони и червена копринена блуза. Лицето ѝ грееше от щастие и това я правеше да изглежда много по-млада.

Тя прекоси стаята, наведе се и целуна Франк по бузата.

— Сестрата ми каза, че сте вдигали много шум, и виждам, че е била права. Какво е толкова смешно?

— Опитваме се да разделим фермата така, че да има за всички, след като нас вече ни няма — усмихна се Франк и намигна на Крейг.

— Тогава си губите времето. Всички в нашия род са дълголетници и аз също възнамерявам да живея поне сто години.

Крейг развеселен слушаше разговора между жената и мъжа, които все повече и повече възприемаше като свои родители и най-близки хора. „Господи, добре, че се реших да дойда в Кентъки! Какво щеше да е животът ми в пълна самота? Каква щеше да е съдбата ми?“ Макар че сигурно никога нямаше да бъде с жената, която обичаше, най-после имаше собствено семейство.

Операцията беше насрочена за седем и тридесет сутринта и Дженифър стана в шест часа, за да има време да приготви закуска и да изпрати Никол на училище.

В седем и десет двамата с Ричард бяха вече в болницата. Спряха за малко при Франк Мичел, а после тръгнаха към фойето, където щяха да изчакат резултата от операцията.

— Защо да не се отбием и при Крейг? — предложи Ричард, когато стигнаха до асансьора.

— Не мисля, че това е необходимо.

— Но защо, посетихме баща ти, редно е същото да направим и с него — поне от учтивост.

— Крейг, не ни очаква, а и сигурно вече е под наркоза и предпочита да спи, вместо да разговаря с нас.

— Забравих, че си завършила медицина и си експерт по тези неща.

— Ричард, престани да се заяждаш! Днес съм ужасно изнервена.

— Напълно разбираемо е. На баща ти му предстои тежка операция. — Той бързо я целуна по бузата. — Но това не ми пречи да те обичам още повече. Когато си в лошо настроение, си по-красива от някои жени, които са в добро разположение на духа.

Изчакаха вратата на асансьора да се отвори. Когато влязоха вътре, Ричард натисна бутона за партерния етаж, а после сложи ръце на раменете ѝ.

— Дженифър, липсваш ми. Не знам какво не е наред помежду ни, но те желая още повече. Чувствам, че полудявам, а ти дори не ми обръщаш внимание. Каж ми, какво съм направил, за да заслужа подобно отношение, кажи ми?!

Дженифър опря дланите си на гърдите му.

— Ричард, колко пъти ще говорим за това? Не си ти причината, а аз самата.

— Но това е невъзможно. Ти си най-красивата, най-перфектната жена, която познавам. Между нас нещо не е наред и съм сигурен, че аз съм причината. Може би трябва да съм по-грижовен към теб и Никол... или по-нежен в леглото?

Ричард не вярваше и на двете неща, но търсеше начин как да я накара да се чувства виновна, а после да използва чувството ѝ за вина за собствените си цели.

— Моля те, не говори така. Ти си прекрасен любовник и неведнъж съм ти го казвала.

Дженифър също лъжеше, но не можеше да му признае, че в леглото правеше всичко механично и следваше всяко наставление от книгата „Как да доведем една жена до оргазъм“, която бе открила в нощното му шкафче.

— Колко съпрузи биха издържали толкова време като теб, само за да доставят удоволствие на жените си? Не виждам и по какъв начин можеш да бъдеш по-грижовен, след като си прекрасен баща. Моля те, само имай търпение към мен, необходимо ми е малко време.

— Защо не ми кажеш какво те тревожи, скъпа? Сигурен съм, че ще мога да ти помогна. Чувствам се толкова встрани от твоя живот.

Ако Дженифър не му беше толкова ценна, ако тя не беше ключът към богатството на Франк Мичел, много лесно би я накарал да му разкаже всичките си тайни. „Търпение, Ричард, и това време ще дойде! Тогава ще ѝ покажеш какво наистина означава да си съпруга!“

Дженифър облегна главата си на рамото му и го прегърна през кръста. Чувството ѝ за вина, че само използва Ричард, отново започна да я измъчва.

— Моля те, дай ми още малко време!

— Дженифър, аз бих ти дал и живота си, само между нас всичко да е наред.

Той вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. Усмихна се вътрешно, когато видя, че те са изпълнени със сълзи. Нямахше защо повече да се тревожи. Дженифър беше като пластилин в ръцете му.

Дженифър се беше облегнала на стената в приемната, а ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите, за да не се забелязва треперенето им. Тя отново обърна глава и сигурно за стотен път погледна към коридора. Вече четири часа очакваше доктор Витрейл, за да научи как е минала операцията на баща ѝ и... брат ѝ. Майка ѝ се надигна от стола си и ѝ направи знак да се приближи.

— Скъпа, ще отидеш ли да ми вземеш чаша кафе? На третия етаж има автомат.

Дженифър кимна утвърдително.

— Момчета, вие искате ли нещо?

Ендрю отказа, Ричард пожела чаша чай, а Кайл кока-кола.

— Мамо, може ли да отида с нея? — изправи се Кайл.

— Разбира се, но не се бавете. Операцията трябва вече да е свършила.

Дженифър хвана ръката на по-малкия си брат и тръгнаха към асансьора.

— Още няколко сантиметра и ще си сигурно най-високият в училището — пошегува се тя, опитвайки се да се нагоди към широките

му крачки.

Кайл беше изживял много тежко това, че в ранните си тийнейджърски години имаше нисък ръст. Сега вече бе висок метър и осемдесет и четири и се раздвояваше между баскетбола и прескачането на препятствия.

— Но не и в семейството, Джени. Когато Крейг застане до мен, се чувствам като дребосък.

Спряха се и изчакаха няколко минути асансьора, докато накрая решиха да се качат по стълбите.

— Е, какво мислиш за него?

— За кого? За Крейг ли?

— Да, вече минаха няколко дни, откакто е пристигнал.

— Много е готин.

Кайл прескочи три стъпала наведнъж и се обърна да види реакцията ѝ.

— Защо?

— Той единствен се отнася с мен като с върастен.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ако си забелязала, с хората, които са около тридесетте, се случват странни неща. Те толкова се привързват към така наречения „реален свят“, че изобщо не забелязват тези, които не гласуват и не плащат данъци. Крейг не е такъв, той е различен.

Кайл отвори вратата, която водеше към третия етаж, и ѝ направи път да мине.

— А ти защо ме питаш?

— Просто съм любопитна.

— О, стига, Джени! Сега ще ми кажеш да не ходя и в гората, защото има мечки. Хайде, Дженифър, кажи защо се интересуваш от Крейг?

— Знаеш защо. Мама и татко го приеха много бързо и това ме тревожи. Ние не знаем почти нищо за него.

Кайл се спря до автомата за напитки и извади няколко монети от джоба си.

— Мама и татко никога не са били щастливи. Снощи, когато идвах да го посетя, чух, че си говорят. Смятат да помолят Крейг да остане тук и да е поеме управлението на част от фермата.

— Но те не могат да постъпят така, не е честно!

— Напротив, Крейг е най-възрастен и по традиция той трябва да наследи Мичел Фарм.

— А Ендрю?

Кайл направи кисела гримаса.

— Крейг се появи във възможно най-подходящото време. Ако Ендрю поеме фермата, ще я доведе до фалит и разруха.

Дженифър го погледна удивена. Думите му не я изненадаха толкова, колкото злюбният му и ядосан тон.

— Кайл, как можеш да кажеш такова нещо?!

— Джени, сляпа ли си? Ендрю се интересува само от пари и от нищо друго. Не купува хубави коне, а продава нашите най-добри жребци. Той ще намущка в гърба и най-добрия си приятел, ако знае, че това ще му донесе някой долар в повече.

— Но това са доста тежки думи! Не мислиш ли, че преувеличаваш? Откакто татко е в болницата, Ендрю почти напълно сам управлява фермата и се грижи за...

— И това много му харесва, защото може да си прави, каквото си иска. Говори с работниците, сякаш са му роби, а той е бог. Дори и Джон не може да го понася.

— Джон Уилкинс?

— Случайно му се оплаках за нещо от Ендрю и той ми изпя всичко. Само аз знам, че може да напусне фермата.

— Заради Ендрю?!

— А защо иначе?

Джон Уилкинс беше един от най-опитните работници във фермата и работеше в нея от седемнадесет годишен. Със своя опит той няколко пъти беше помагал на Франк Мичел при вземането на важни и отговорни решения. Другите работници се шегуваха с него, че ще напусне фермата само като покойник.

— И татко нищо не знае?

— Няма как да му съобщим. Лекарите казват, че не бива да се тревожи.

Дженифър се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Господи, Кайл, какво ще правим сега?!

Кайл отвори кутийката си с кола и отпи няколко глътки.

— Няма да правим нищо — усмихна се той и избърса уста с опакото на ръката си. — Татко и Крейг скоро ще излязат от болницата

и ще се оправят с Ендрю и без нашата помощ.

Дженифър затвори очи. „Къде съм била през всичкото това време? Как не съм обърнала внимание на това, което става около мен? Джон и Кайл са имали нужда от помощ, но не са се обърнали към мен. Господи, в какъв човек се превърнах през тези години?!“

— Съжалявам, Джени, може би не трябваше да казвам всичко това. Ти си имаш достатъчно проблеми...

— За какво намекваш?

— За Ричард.

— Какво Ричард?

— Ти сама знаеш.

— Не, нищо не знам. Кажете ми това, което знаете?

Кайл сви рамене.

— Какво да знам? Мислех си само, че нещата между вас могат да бъдат и по-добре.

— Какво те кара да мислиш така? Пак ли си чул нещо от мама?

— Откакто татко влезе в болницата, никой не се занимава с мен и аз имам достатъчно време да наблюдавам всичко, което се случва в къщата.

— Изглежда, че ти си умно и съобразително хлапе.

— Забрави да кажеш, че съм и ужасно симпатичен.

Дженифър го погледна сериозно.

— Кайл... моля те не казвай на никого за...

— Досега не съм го направил, така че няма да стане и за в бъдеще.

— Ако можех да избирам от всички момчета на света, отново теб щях да си избира за брат.

— Най-накрая някой от семейството да оцени напълно качествата ми.

— Хайде, самохвалко, да се връщаме, преди да съм променила мнението си.

Дженифър пусна няколко монети в автомата и взе чаша кафе и чай за Агнес и Ричард. С Кайл пристигнаха във фойето точно когато доктор Витрейл, все още облечен в зелен хирургически костюм, се зададе в края на коридора. Той се приближи до Агнес Мичел и на лицето му се появи една от редките му усмивки.

— Мисис Мичел, операцията е успешна. Всичко мина нормално. Както казах и преди, засега ще разреши само на вас да посетите съпруга си, но затова пък това ограничение не важи за мистър Темпълтън. Дватама вече се видяха и веднага започнаха да се шегуват, така че не трябва да се тревожите за състоянието им.

— Франк буден ли е в момента?

— Да, неговата упойка не беше пълна, но вашият син сигурно ще спи до утре сутринта. — Лекарят погледна към останалите присъстващи. — Имате ли други въпроси? Добре, ако възникнат такива, позвънете в офиса ми.

Той получи благодарност и стисна ръката на всеки от семейството, а после се отдалечи по коридора.

— Е, щом няма да можем да видим татко, аз и Сибил си тръгваме.

— Също и ние с Дженифър.

Агнес се обърна към Ричард.

— Искам Дженифър днес да остане с мен, ако нямаш нищо против.

Думите ѝ не бяха молба, а по-скоро заповед. След това тя се обърна и към Ендрю.

— Искам да закараш Кайл до училището на път за вкъщи.

— Мамо, но това не е честно! Нали ми каза, че ще отсъствам цял ден?

— Напротив, Кайл, съвсем честно е, защото и ти ми обеща да си оправиш тройката по физика, а още не си го направил.

Няколко минути по-късно във фойето на болницата останаха само Агнес и Дженифър.

— Надявам се, че нямаш нищо против да останеш с мен, скъпа. Нали днес не е почивният ден на Барбара?

Барбара беше жената, която поддържаше домакинството на Дженифър и се грижеше за Никол още от нейното раждане.

— Всъщност беше, но я помолих да дойде към обяд, когато Никол се прибира от училище.

— Нали нямаш нищо против, ако Ричард се грижи за нея през нощта?

— Мамо, защо е всичко това? — подозрително я погледна Дженифър, усещайки вече, че има нещо нередно.

— Скъпа, аз не мога да бъда на две места едновременно, а след като никой от семейството не пожела да отиде при Крейг, смятам, че ти трябва да го направиш.

— Мамо, не мога!

Дженифър беше решила, че за да не се обърка напълно животът ѝ, трябва да стои колкото се може по-далеч от Крейг, докато той е в Лексингтън. След като си тръгнаше за Оклахома, всичко щеше да е както преди.

— Но защо реагираш така?

— Мамо, моля те, не ме карай да правя това!

— Но, скъпа, какво ще си помисли Крейг, когато утре се събуди и никой от семейството не е при него?

— Но защо караш точно мен, защо не Сибил?

— Защото мисля, че ти си най-подходяща, и знам, че вътрешно се тревожиш за него, макар да се опитваш да го прикриваш.

Търсейки начин как да спечели време, Дженифър се пресегна и взе чашата ѝ от кафето. Ако имаше малко здрав разум, трябваше да се махне по-бързо от болницата и да не ходи в къщата на майка си, докато Крейг си тръгне. Не можеше да остане цяла нощ с него — да го гледа и да си самовнушава, че го мрази. Но не беше толкова силна, че да откаже на майка си и той да остане с убеждението, че никой не се интересува от него.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дженифър нервно се разхождаше по коридора пред стаята на Крейг. Санитарите току-що го бяха докарали и тя ги изчакваше да излязат. Вратата рязко се отвори и млад мъж, облечен в бяло, ѝ се усмихна.

— Сестрата сега ще приключи и вече можете да влезете.

— Благодаря ви... — отвърна Дженифър толкова тихо, че думите ѝ прозвучаха като шепот.

Гърлото ѝ беше пресъхнало, а дланите ѝ мокри от пот. Тя ги избърса ядосано и започна отново да крачи напред-назад.

— Извинете ме, госпожо...

Дженифър беше толкова потънала в мислите си, че подскочи от изненада.

— Да, на мен ли говорите?

Медицинската сестра кимна с глава.

— Казах, че вече можете да влезете при съпруга си.

— Той не ми е съпруг, а мой... брат.

— Вашият брат може да приема посетители — усмихна се сестрата. — В момента спи, но когато се събуди, ако има нужда от нещо, натиснете бутона до нощното шкафче, за да ме извикате.

Дженифър ѝ благодари разсеяно и се приближи до вратата. Паниката ѝ растеше още от момента, когато се бе разделила с майка си, и сега дори поемането на въздух ѝ струваше невероятно усилие. Още дълго време остана в коридора. Да влезе при Крейг, означаваше да се предаде, да загуби битката, която беше водила със себе си през тези седем години. Не можеше повече да се крие зад маската на безразличието и да твърди, че мрази мъжа, който беше спасил живота на баща ѝ.

Въздъхна дълбоко дъх и отвори. Мисълта, че той спеше и не можеше да я вижда, ѝ даде сили да пристъпи в стаята. Дебелите зелено-оранжеви завеси бяха плътно спуснати и макар навън да грееше обедното майско слънце, интериорът тънеше в полумрак.

Единственият източник на светлина беше малка нощна лампа, монтирана до леглото. След като очите ѝ постепенно свикнаха със здрача, Дженифър се реши да се приближи до неподвижното тяло на Крейг. Едва не извика от уплаха, когато видя неестествено бледото му и безжизнено лице. Никога не би могла да си представи, че той ще изглежда по този начин — лишен от своята жизненост и толкова уязвим. Сърцето ѝ бавно се връщаше към нормалния си ритъм, страховете ѝ постепенно изчезваха.

Крейг не се помръдна и тя се приближи съвсем близо до него. Макар кожата му да беше мъртвешки бледа, а очите му с тъмни кръгове, дишането му бе равномерно и спокойно. Ръцете му бяха върху чаршафите, а на едната от тях беше прикрепена игла, която бе свързана с бутилките прозрачна течност, закачени над леглото.

Спомените нахлуваха бурно в съзнанието ѝ и Дженифър се отдръпна назад. Спомени за отдавна отминали есенни дни, за свалени от вятъра листа. Усети как ѝ се завива свят от сила, на която не можеше да се съпротивлява. Сякаш беше вчера, когато Крейг бе влязъл в офиса ѝ, когато бе дошъл за първи път да вечерят заедно, а след това... бе разбил сърцето ѝ, тръгвайки си, когато тя най-малко бе очаквала това да стане. Усети болката да изгаря душата ѝ отново и отново. Но този път я болеше не само за него, а и за тях двамата. Разбра колко е грешила, като го е мразила. Крейг също беше изживял болезнено раздялата, но тази мисъл не ѝ донесе никакво облекчение. Животът им беше безвъзвратно провален. Сега трябваше да се научи да живее между мъжа, когото обичаше, и мъжа, който ѝ бе помогнал да запази здравия си разсъдък. Съмняваше се, че би преживяла раздялата с Крейг, ако няколко дни по-късно не бе срещнала Ричард. Той се беше оказал нейният пристан, нейното убежище, където да скрие наранената си душа. Ричард бе толкова добър и любещ съпруг, а също и изключително грижовен баща. Ако по някакъв начин узнаеше, че тя копнее по друг мъж, това щеше да го унищожи. Много често Ричард се бе опитвал да разбере болката ѝ, но как би могла да му признае, че все още е влюбена в брат си Крейг...

Дженифър погледна към мъжа, когото щеше да обича до края на живота си, и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Бавно докосна ръката му и я погали с пръсти.

— Обичам те, Крейг... — прошепна едва доловимо. — Винаги съм те обичала. — Наведе се и целуна сухите му устни. — Дано успееш да откриеш някоя жена, която ще те обича силно и истински колкото мен... Дано най-сетне успееш да откриеш щастието.

Изправи се, закри лицето си с ръце и беззвучно заплака. „Моля те, Господи, колко искам аз да съм тази жена!“

Ричард се прибра късно следобед, разстроен и леко уплашен от срещата си с Оскар Коскарели. Коскарели беше посрещнал с неодобрение желанието му да получи отсрочка за плащането на комарджийските си дългове. За разлика от друг път, сега Оскар не се бе държал спокойно, а открито го бе заплашил, че ако не побърза, някоя вечер щял да изпрати хората си в къщата му. Облегна се на стената и започна да масажира стомаха си, търсейки облекчение от болките, които напоследък ставаха негов постоянен спътник. Още от деня, когато се запозна с Коскарели, знаеше, че не трябва да си има работа с подобни хора. „По дяволите, какъв съм глупак!“ Удари с юмрук по стената и направи гримаса от болка. Преди последното дерби беше получил поверителна информация, че конят фаворит ще бъде инжектиран с непозволен стимулатори, което означаваше дисквалификация след края на състезанието. Ричард не заложи на него, жребецът спечели първото място, а кръвната му проба не показва нищо нередовно. „Излъгаха ме тези мерзавци! Всичко е било замислено от Коскарели и само са чакали някой да клъвне.“ Вместо да спечели от тази „сигурна сделка“, сега се беше оказал в ръцете на човек, който имаше репутацията, че често оставя длъжниците си със счупени кости. Коскарели му беше дал само още три седмици. „По дяволите, как ще събера толкова много пари за три седмици! Баща ми ми даде почти всичко, което имаше, друг банков заем няма да ми дадат...“ Влезе в дневната и си наля чаша бренди. Движеше се безшумно, стремейки се да не привлече вниманието на Дженифър, която сигурно беше в спалнята. Чувстваше, че е притиснат в ъгъла и почти нищо не би могъл да направи. В краен случай можеше само да накара Дженифър да изтегли малко пари от спестовния влог, който ѝ беше открил дядо ѝ. Намръщи се при тази мисъл, защото трябваше да се моли и да става жалък в очите на жена си. Алкохолът започна да прояснява съзнанието

му и главоболието, което го измъчваше също изчезна. Вече започваше да се досеща как може да манипулира Дженифър. Тя нямаше да му откаже пари, ако трябваше да се помогне на друг. Лицето му се озари от усмивка. Решението на проблемите му беше толкова просто, че се учудваше защо бе стигнал толкова трудно до него. „Ще ѝ кажа, че татко е загубил много пари на комар, и за да се спаси семейната чест, трябва да му помогнем с малко пари, като разбира се, не казваме на никого.“ Все още усмихнат, Ричард си наля още една чаша бренди и тръгна към спалнята, нетърпелив да пристъпи към действие. Остана учуден, когато претърси цялата къща, но не откри никъде Дженифър. Едва след минута си спомни, че я беше оставил в болницата. „Но какво ще прави толкова дълго време там?“ На кухненската маса намери бележка от Барбара, на която пишеше, че ще вземела Никол със себе си. Пресуши на един дъх остатъка от брендите си и излезе от къщата. Половин час по-късно беше в болницата, но когато попита сестрата на регистратурата за стаята на Франк Мичел, тя му отговори, че не било разрешено на никого да го посещава.

— Знам това, госпожо — отвърна раздражено Ричард, — търся жена си и тя няма къде да е другаде, освен при баща си.

— Как се казва жена ви, сър?

— Мисис Мартиндейл.

Медицинската сестра натисна няколко бутона на компютъра пред себе си.

— Да, тя е все още в болницата, но се намира в стая 538, където е мистър Темпълтън. Ако желаете, можете да проверите — там достъпът е свободен.

— Благодаря, госпожо.

„Какво, по дяволите, търси Дженифър при този натрапник Темпълтън, след като я оставих с майка ѝ?!“

Ричард се качи с асансьора до петия етаж и тръгна по коридора, следейки номерата на стайте. Стигна до номер 538, хвана дръжката на бравата, но му хрумна първо да погледне вътре през малкото прозорче. Това, което видя, го накара да замръзне на мястото си. Дженифър беше седнала до леглото на Крейг и държеше ръката му така, сякаш току-що беше открила отдавна изгубен приятел. На лицето ѝ имаше изражение, което Ричард виждаше за първи път, откакто я познаваше. То

изразяваше любов и загриженост, но някак си по-различни от тези, които тя показваше към дъщеря им Никол.

Ричард стоеше като хипнотизиран и не знаеше какво да направи. Продължи да гледа разиграващата се пред очите му сантиментална сцена. Дженифър оправи чаршафите на Крейг и ръката ѝ нежно погали челото му. После тя се изправи, провери нивото на глюкозата в бутилките и, когато седна, отново взе ръката му в своята. Ричард понечи да извърне глава от отвращение, но Дженифър започна да целува дланта на Крейг и отвращението му веднага се замени с гняв и омраза.

„Какво, по дяволите, става тук?!“ Първата му импулсивна мисъл беше да отвори рязко вратата и да ѝ поиска обяснение. Но той рядко се поддаваше на емоциите си. Отстъпи няколко крачки назад и си пое дълбоко дъх. Макар и ръцете му леко да трепереха, осъзна, че най-разумно е да не предприема нищо. Обърна се и тръгна обратно по коридора, търсейки начин как да овладее гнева си. „Гадна кучка! Седем години съм я хранил, не съм я лишавал от нищо, а тя да тръгне след първия срещнат мъж. Господи, и то със собствения си брат! Перверзна мръсница! Макар че нямат кръвна връзка, те са все пак брат и сестра!“

Когато застана на тротоара, изведнъж го осени нова мисъл. „Нима съм я подценявал цели седем години? Може ли тя да се окаже по-хитра, да ме изиграе и да прибере милионите на Франк Мичел чрез този досадник Крейг?!“

Не, това не може да е истина! Но какво друго разумно обяснение може да има? Възможно ли е...“

— Ричард?

Той се обърна рязко и видя Агнес да се приближава към него. „По дяволите, тя пък откъде се взе?!“

— О, здравей, Агнес... Какво правиш тук?

— Тъкмо се готвех да те попитам същото.

Ричард успешно имитира усмивка.

— Забравих, че не съм заключил колата и бързам да се върна на паркинга. А ти? Очаквах да си при Франк?

— Франк реши да подремне и аз използвах това, за да се поразходя. Вече втори ден прекарвам седнала, без да правя нищо.

Хайде да отидем да заключим колата ти, а после ще се качим заедно при Дженифър. Предполагам, че си дошъл при нея?

Ричард не беше готов още да се срещне с Дженифър. Тя веднага щеше да заподозре, че нещо не е наред.

— Агнес, току-що се сетих, че трябваше преди един час да взема Никол от къщата на Барбара. Ще отида дотам и после ще се върна отново.

Агнес се приближи още крачка към него.

— Ричард, добре ли си? Да не се е случило нещо?

— Разбира се, че съм добре, нищо ми няма.

— Изглеждаш ми разстроен.

— Не, само бързам.

— Тогава, когато се кача при Дженифър, ще ѝ кажа, че скоро ще дойдеш.

— Едва ли ще е много скоро — най-рано може би след час, защото Никол ще е гладна и първо ще спрем в някоя закусвалня. Напоследък нямам много време да бъда с нея.

— Ричард, колко си съобразителен!

Той се усмихна, възвръщайки самочувствието си.

— Разбира се, едва ли може да има по-добър от мен — пошегува се, като се стараеше Агнес да не долови сарказма му.

— Да, това е така. Дори понякога се питам възможно ли е да е истина.

Агнес му махна с ръка за довиждане и се отдалечи.

Ричард се запита дали тя не знаеше повече за него, отколкото показваше. Никога не беше я манипулирал по начина, по който го правеше с дъщеря ѝ. Споменът за поведението на Дженифър накара стомаха му да се свие. „Ако тя си мисли, че ще може да ме напусне заради този нещастник, ще остане излъгана!“ Ричард вече беше стоял прекалено близко до топлината на огъня и съвсем не мислеше да излиза на студа.

Дженифър предусети, че Крейг скоро ще се събуди, преди той да даде някакви признаци за това. Методично прикри всички следи, свидетелстващи, че е седяла тук през целия ден. Върна стола на мястото му до стената, изхвърли кошчето, в което се намираше половината ѝ обяд, и накрая си сложи грим, за да прикрие умората, изписана на лицето ѝ. Стараеше се да не се приближава до леглото,

страхувайки се, че отново ще се поддаде на импулса си да го погали или целуне.

Крейг се размърда. Очите му се отвориха, затвориха се и след поредното премигване останаха широко отворени. На лицето му се появи учудено изражение, погледът му обходи стаята и се спря на ъгъла, в който стоеше Дженифър.

— Колко...

Думите му бяха провлечени и едва доловими. Той облиза пресъхналите си устни.

— Откога си тук, Дженифър?

— Дойдох преди няколко минути... Исках да те видя как си, преди да си тръгна за къщи.

— Ела по-близо... за да те погледам.

Дженифър се подчини, но се приближи само няколко крачки.

— По-близо... Господи, изглеждаш ужасно...

— Благодаря ти. Станала съм в шест часа, а това беше един доста дълъг ден...

— Имаш ли проблеми с главата?

— Не те разбирам?

— Помислих си, че изглеждаш така изморена, защото имаш главоболие.

— Вече нямам пристъпи.

— Но това е чудесно, как се оправи?

— Подложих се на операцията, която лекарите настояваха да си направя.

Дженифър не му каза, че се бе съгласила да се оперира, след като по време на един пристъп бе изпуснала Никол на пода.

— Как е баща ти?

— Искаш да кажеш, как е баща ни?

— Да, организъмът му прие ли бъбрека?

— Доколкото знам, да. Всъщност не съм го... говорих с доктор Витрейл преди няколко часа.

— Колко е часът сега?

— Девет без десет.

Дженифър изведнъж осъзна колко е късно. „Ричард сигурно вече се чуди къде съм. Последното нещо, което ми трябва, е да дойде отново в болницата. Трябва да му телефонирам.“

— Ти си била с мен през целия ден?

— Сменяхме се с мама. Когато тя идваше при теб, аз отивах при татко.

Това не беше лъжа, защото на няколко Агнес беше идвала да я види дали има нужда от нещо.

— Разбирам.

— Как се чувстваш?

Крейг се усмихна мрачно.

— Чувствал съм се и по-добре.

— Време е да си вземеш обезболяващите. Ще отида да кажа на сестрата, че си се събудил.

— Не, искам да останеш.

— Но стаята на сестрите е само в края на коридора.

— Добре ми е без лекарства.

— Мислех вече да си тръгвам. Никол ще се чуди къде съм, а и Ричард...

— Ще дойдеш ли отново утре?

Крейг откри, че операцията или лекарствата го бяха направили много по-решителен. Преди му се струваше безнадеждно да разчита някога отново да са заедно, но сега я желаше повече от всякога. Без Дженифър животът му се превръщаше в пустиня, а тя беше спасителният дъжд. Когато бяха заедно, забравяше дори думата, която си бе дал, че не бива да отнема Никол от истинския ѝ баща. Желанието му да бъде с Дженифър се оказваше дори по-силно от волята му.

— Крейг... не... не мога — прошепна Дженифър едва доловимо, макар че се опитваше думите ѝ да звучат колкото се може по естествено.

Очите ѝ горяха и се изпълваха със сълзи. Съзнанието ѝ подсказваше, че това, което прави, е най-добро за нея, но сърцето ѝ се съпротивляваше и отказваше да приеме решението ѝ.

— Тогава може би вечерта?

„Моля те, Крейг, защо ме измъчваш?“

— Не мога, очакваме наши приятели да дойдат за вечеря.

— А на следващия ден?

— Не знам, ако успея да се освободя...

Дженифър разбираше, че е направила фатална грешка. „Защо не си отидох, преди той да се събуди?! Сега отново трябва да изживеем

поредната раздяла.“

— Мисля, че сега е по-добре да си тръгваш.

Крейг също осъзнаваше, че ако Дженифър останеше още малко, щеше да ѝ каже неща, които очевидно не искаше да чуе.

Тя се наведе и вдигна чантата си.

— Ще мина през стаята на татко... Искаш ли после да ти кажа как се чувства той?

— Не, помоли Агнес да се отбие, когато си тръгва.

Дженифър с мъка разбра, че Крейг не желае да я види отново, макар и за няколко минути, а вратата на стаята ѝ се струваше като врата на затворническа килия. Тя знаеше, че това е правилно, но сърцето ѝ отчаяно протестираше.

— Добре, ще направя, както искаш...

Обърна се и излезе от стаята, страхувайки се дори да се сбогува с него.

Крейг остана още една седмица в болницата. Следвайки указанията на доктор Витрейл, той започна да прави всеки ден упражнения, които бяха част от възстановителната процедура. Тъй като никога не беше боледувал и не бе лежал в болница, той скоро се превърна в изнервен и нетърпелив пациент. Но най-много го дразнеше слабостта на тялото му. Когато за първи път почувства, че му се вие свят, не обърна на това никакво внимание, смятайки го за незначителен страничен ефект от операцията. На следващия ден, когато отново получи световъртеж, за свое най-голямо учудване изпадна в безсъзнание, разцепи челото си и се наложи да му направят три шева. Това произшествие го накара да се замисли над думите на главния лекар и до края на седмицата спазваше стриктно болничния режим, който му бяха наложили. Дългите часове на бездействие тласкаха мислите му неотклонно към Дженифър и го караха с все по-голямо нетърпение да чака деня, когато ще бъде изписан и ще може да си тръгне за Оклахома. Получи две картички „Оздравявай по-бързо“ и букет цветя, но Дженифър не дойде да го посети повече. За сметка на това най-малкият му брат Кайл идваше всеки ден. В началото посещенията му траеха само няколко минути, но постепенно двамата се опознаха и визитите се удължиха до няколко часа. Агнес

разпределяше времето си между Франк и сина си и в края на седмицата получи разрешение да закара с инвалидна количка Крейг да посети баща си.

Няколко дена по-късно доктор Витрейл дойде при Крейг, прегледа всички документи и с усмивка му оповести, че вече може да напусне болницата. Крейг взе телефона и набра номера на летището. След като провери всички авиокомпании, разбра, че ще се наложи да прекара още една нощ в къщата на родителите си. Същевременно осъзна, че тази нощ ще е и символичното му сбогуване с Кентъки.

Когато Агнес пристигна на обичайната си визита в дванадесет часа, тя с изненада откри, че Крейг я очаква в приемната на стаята си.

— Хей, ти какво търсиш тук?

— Убедих доктор Витрейл да ме изпише един ден по-рано.

— Но защо не ме е информирал?!

Крейг се засмя.

— Винаги ли си толкова подозрителна или това е изключение?

— Почти винаги. Още когато бях тригодишна, хванах баща ми да слага коледните подаръци под елхата и оттогава рядко вярвам на нещо.

Агнес започна да отваря поред всички шкафчета и дори погледна под леглото, за да види няма ли нещо забравено.

— Така, ти стой тук. Ще отида за десетина минути при баща ти и после ще те закарам вкъщи.

— Няма нужда, мога да взема и такси.

— Само през трупа ми!

Крейг срещна решителния ѝ поглед и разбра, че Агнес не се шегува.

— Добре, ще те чакам.

Много му се искаше да посети баща си, но се страхуваше, че той може да долови чувствата му. Агнес се появи точно след десет минути, бутайки пред себе си инвалидна количка.

— Хайде, Крейг, скачай вътре, прибираме се вкъщи.

Пътуването от болницата до фермата поддържа благотворно на ранената му душа. Времето беше прекрасно и Крейг отвори прозореца на колата, за да напълни дробовете си с кристалночистия въздух, да ги изчисти от антисептичните миризми на болницата. По хълмовете, покрити с дебел зелен килим, припкаха весело малки кончета. Дърветата покрай пътя изглеждаха натежали от свежи листа и

цветове. Той извади ръката си навън и пролетното слънце бързо затопли кожата му.

Агнес се обърна към него.

— Сигурно ти е особено приятно да си навън след толкова време в болницата?

— Думите не могат да изразят това, което чувствам.

— Доктор Витрейл ми каза, че известно време не трябва да правиш почти нищо. Не си толкова добре, колкото ти се струва.

— Докога ще ме преследва този доктор?!

Агнес се засмя.

— Това е добър съвет, независимо откъде идва.

— Не трябва толкова да се тревожиш. — Крейг докосна цицината на челото си. — Аз може да съм инат, но това тук ще ми служи за урок.

— Радвам се да го чуя. Предполагам, че ще се държиш добре, защото днес следобед, докато съм при баща ти, ще останеш сам в къщата.

Колата се отклони от главния път и навлезе по уличката, която водеше към Мичел Фарм. Крейг с тъга гледаше километричната ограда, конюшните, конете, които бяха на пасището, защото знаеше, че това му е за последен път. След няколко години Мичел Фарм щеше да остане само в спомените му.

Когато пристигнаха, в къщата нямаше никой.

— Кайл ще се върне късно вечерта — каза Агнес, докато изваждаше чантата му от багажника. — Целият следобед е на твое разположение. Можеш да спиш, да разгледаш къщата, на лавицата в дневната ще намериш семейните албуми и няколко исторически книги, посветени на фермата. Така ще успееш по-лесно да научиш всичко за нашата фамилия. Ако си гладен, в кухнята има достатъчно храна. Но недей преяжда. Ще остана в болницата само няколко часа и ще се върна да ти приготвя вечерята. Ако случайно ти стане зле, в телефонния указател на първата страница са номерата на Дженифър и Ендрю. Те живеят само на десет минути път оттук. — Агнес се спря на прага и се замисли. — Не знам дали постъпвам правилно... Може би не трябва да оставаш сам, а някой от тях да дойде още сега.

— Не мисля, че съм толкова зле, че да имам нужда от бавачка.

— Сигурен ли си, че ще си добре?

Крейг сложи ръка на рамото ѝ.

— Напълно, дори тишината ще ми се отрази добре — ще ми помогне да си презаредя батериите. През целия си живот досега съм живял сам и ми трябва малко време да свикна с мисълта, че имам семейство.

Агнес го целуна бързо по бузата.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Крейг кимна и се качи в стаята си. Легна на леглото, но след като половин час не успя да заспи, реши да изследва къщата. Искеше всичко в нея да се запечата завинаги в паметта му. Така през следващите години ще можеше да си представя по-лесно своите родители, дома им и тяхното ежедневие. Започна от помещението, в което се намиреше библиотеката на семейството. Двете крила на масивната врата безшумно се отвориха и пред очите му се разкри просторна стая, чиито три стени бяха отрупани с книги. На четвъртата имаше огромни прозорци, а до тях — камина. Над камината беше закачена картина, която привлече веднага вниманието му и той се приближи да я разгледа. Отначало си помисли, че баща му е позирал като млад, но после забеляза, че дрехите на мъжа са много старомодни. Приликата с Франк беше поразителна. Баща му и мъжът от картината имаха същата форма на лицето, идентични кафяви очи, косата им бе гъста и черна, фигурите — издължени и атлетични. Крейг се наведе, за да прочете надписа върху позлатената табелка: „Лорънс Мичел — 1935“. Спомни си от писмото на частния детектив Джек Чапмън, че това е неговият дядо. Гледайки портрета, откриваше все повече прилики със себе си. Поклати усмихнат глава. „Гените на семейство Мичел изглеждат прекалено силни, щом всички толкова много си приличаме. Затова Франк и Агнес дори и за минута не се усъмниха, че съм техен син, а аз толкова се страхувах да се срещна с тях.“ Отдръпна се от картината и започна да разглежда най-долните рафтове с книги, търсейки семейните албуми, за които Агнес му беше казала. Отмести встрани тези, които съдържаха снимки на роднини, които не познаваше, и взе албумите от детските години на Дженифър, Ендрю и Кайл.

Час и половина по-късно шум от тракане на врата го извади от дрямката му. Албумите се изплъзнаха от ръцете му и паднаха на пода. Крейг се наведе рязко, за да ги вдигне, и остра болка в кръста го накара

да простене. След около минута, когато се почувства по-добре, се приближи до прозореца. Колата на Агнес беше паркирана пред къщата.

Изведнъж се чуха стъпки и в стаята влезе Кайл.

— Здравсти, Крейг.

— Здравсти, Кайл, не те очаквах по това време...

— Свършихме по-рано и минах през болницата, за да видя татко.

Мама ми каза, че са те изписали, и сигурно скучаеш. Затова реших да се прибера.

Крейг раздвижи врата си, който се беше схванал от неудобната поза, в която бе заспал.

— Радвам се, че се върна. Ще ми спестиш ровенето из всичките тези книги, а искам да науча малко повече за историята на фамилията.

— И ти си като мен, не обичам да чета книги.

— Всъщност аз обичам, но по ми е интересно някой да ми разказва.

Кайл се завъртя на пети и имитира падане върху най-близкия стол.

— Откъде искаш да започна?

Крейг кимна към портрета на Лорънс Мичел.

— Може да започнем с него.

— Ти не си ли се срещал с тях?! О, много ще ти харесат.

— Искаш да кажеш, че дядо ти и баба ти са още живи?

— Разбира се, че живи. Те са или във Флорида или в Калифорния и всичко, което правят, е да играят голф. Такъв живот трудно се напуска.

Крейг се засмя на тази забележка.

— А как беше фермата, когато Лорънс я е управлявал?

— Предполагам, че както сега. Фермата винаги е попадала в добри ръце. Когато си израсъл тук и знаеш, че всичко един ден ще стане твое, се стараяш да научиш повече и да се отнасяш сериозно към това, което ти се възлага. — Кайл замълча за момент и продължи замислено: — Все пак трябва да не се престараваш.

— Защо, какво имаш предвид?

— Понякога Ендрю се мисли за прекалено велик, а всъщност е само временно управител на фермата — само докато дойде следващото поколение, което ще го смени.

Кайл погледна втренчено Крейг, сякаш се колебаеше дали да продължи.

— Виждаш ли, фермата не е като останалите бизнес дейности. Този, който я управлява, трябва да мисли и за другите, които ще го наследят. Длъжен е повече да се грижи в какво състояние ще им завещае стопанството, а не колко пари ще спечели в настоящия момент.

Кайл дълго време се взира в килима, а когато вдигна глава, лицето му беше зачервено от притеснение.

— Кайл, не се тревожи за това, което си ми казал. Аз нямам намерение да го споделям с друг, а и право да ти кажа, никога не съм обичал безчувствените хора.

— Благодаря ти, Крейг... ще ме разбереш за какво говоря, ако останеш още малко при нас.

Крейг знаеше, че Дженифър ще разбере защо си е заминал, но Франк, Агнес и Кайл никога нямаше го разберат. Разчиташе поне да му простят.

— Разбирам те много добре, Кайл. Хората, при които израснах — Макс и Уинона — имаха същото отношение към ранчото си, както Франк и Агнес към фермата.

— Но това обяснява всичко! Те са те отвлекли, за да има кой да наследи ранчото им.

— Макс и Уинона нямат нищо общо с моето отвличане, но това е причината да ме задържат, макар че са разбрали кой съм всъщност.

— Но защо си напуснал ранчото? Какво те накара да се преместиш в Оклахома сити?

— Нищо вече не беше същото, когато разбрах, че не съм техен син.

Кайл го погледна учудено.

— Мислех, че си открил това само преди седмица?

Крейг си напомни, че трябва да бъде по-внимателен. Кайл беше съобразително момче и не биваше да се отпуска пред него, не биваше да каже нещо, което би го издало, че това не е първото му идване в Кентъки.

— Не, Кайл, разбрах го доста отдавна — веднага след като хората, които ме бяха отгледали, загинаха при автомобилна катастрофа. Тогава реших, че е изминало прекалено много време, за да

се връщам при истинските си родители. Боях се да не объркам не само собствения си живот, но и живота на много други хора. Миналата седмица случайно разбрах, че Франк е в тежко състояние, и това ме накара да дойда.

— Ако аз бях разбрал, че съм бил отвлечен, веднага щях да избягам при истинските си родители. Не ти ли стана интересно кои са те? Или дали имаш братя и сестри?

Крейг сведе глава, търсейки отговор на неудобния въпрос.

— Тогава имах по-важни неща, за които да мисля.

— Какви неща?

Крейг разбра, че брат му няма да се откаже толкова лесно. Той беше тийнейджър, любопитството беше присъщо за тази възраст и очевидно Кайл се готвеше да използва максимално своето предимство.

— Защо не оставим това за друг път. Хайде да отидем в кухнята, направо умирам от глад.

— Крейг, кажи ми само едно нещо, моля те!

— Добре, какво е то.

— Откога знаеш, че Франк и Агнес са твои родители? Повярвай ми, няма да кажа на никого, честна дума.

— От седем години.

Крейг очакваше нова вълна от въпроси, но брат му само сведе глава и се замисли. Тишината изведнъж беше нарушена от шум на приближаваща се кола. Кайл надникна през прозореца.

— Идват Дженифър и Никол.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бабо... бабо? — отекна звънлив детски глас по коридора.

— Тук сме, Никол — обади се Кайл.

В стаята на подскоци влезе момиченце, облечено в брич за езда и жокейско карирано сако. Когато забеляза Крейг, усмивката изчезна от лицето му и се смени с учудено изражение.

— Никол, ела да се запознаеш с вуйчо си Крейг.

Момиченцето колебливо пристъпи напред, но вместо да се приближи до непознатия мъж, изтича до Кайл и се скри зад гърба му.

— Защо той толкова много прилича на дядо?

Крейг гледаше напрегнато детето. Никол беше доста висока за шестте си години, косата ѝ бе дълга и стигаше почти до кръста ѝ. Очите ѝ бяха тъмнокафяви и изглеждаха почти черни. Чертите на детското ѝ лице много приличаха на тези на Франк. Приличаха и на неговите собствени черти...

На Крейг много му се искаше да прекоси стаята и да я прегърне силно, но осъзнаваше, че това ще я изплаши. В този момент на прага се появи Дженифър. Тя пребледня и погледът ѝ трескаво започна да се мести от Крейг на Никол и обратно.

— Какво ти е, мамо?

— Нищо, скъпа...

Дженифър се опита да се усмихне окуражително на дъщеря си. Това, от което най-много се беше страхувала, се бе случило. Болката, която прочете в очите на Крейг, я накара да отвърне поглед.

— Кайл, успя ли да представиш Никол на Крейг?

— Мислех да го направя, но ти се появи.

— Е, представи я и я заведи долу при конюшните. Искам да поговоря с Крейг насаме.

Дженифър разбираше, че повече нямаше място за отстъпление. Беше време да се изправи лице в лице с Крейг и да му каже цялата истина.

Кайл обгърна нежно рамото на Никол.

— Никол, това е твоят вуйчо Крейг. Крейг, това е племенницата ти Никол.

Момиченцето протегна малката си ръчичка.

— Радвам се да се запозная с теб, Никол.

Сърцето на Крейг лудо биеше в гърдите му. В гърлото му се насъбра горчива топка. Освен че откриваше част от себе си в това дете, виждаше в него и Дженифър. Любовта, която беше сътворила това нежно създание, която и двамата напразно се опитваха да забравят, сега се разгоря с внушителна сила, разбивайки последните прегради пред себе си.

— На мен също ми е приятно да се запозная с теб, вуйчо.

Очите на момиченцето бяха широко отворени от любопитство.

Кайл разроши косата ѝ.

— Хайде, Никол, да видим какво прави старият Джон.

Крейг чу входната врата да се затваря, изправи се и отиде до прозореца. Кайл и Никол вече слизаха по стълбите. После момиченцето се качи на раменете на брат му и той, имитирайки конски тръс, се понесе надолу по алеята. Крейг бавно се обърна и се взря в Дженифър.

— Как можа да не ми кажеш!? Не предположи ли какво ще значи за мен да разбера, че Никол е моя дъщеря?!

— Тя не е твоя! — отговори рязко Дженифър. — Никол е моя дъщеря... и на Ричард. Той е с нея още от мига, в който се роди. Никол не познава друг баща, освен него.

— По дяволите, Дженифър! Не ми пробутвай тези глупости!

— Грещиш, Крейг, не са глупости. Това, което се е случило между нас, вече няма никакво значение. Аз имам семейство — Ричард ми е съпруг, а Никол е негова дъщеря. Нямаме никакво право да разбиваме живота на две съвсем невинни същества!

Дженифър не бе очаквала болката и страданието да бъдат толкова силни. Мъката, изписана на лицето на Крейг, я разкъсваше.

— Защо мислиш, че ще разбием живота на Никол, ако ѝ кажем, че аз съм неин баща?

— Защото тя обича Ричард.

— Аз не бих ѝ забранил да го обича.

— Защо се заблуждаваш! Нима би си тръгнал за Оклахома, а нея би оставил тук с Ричард? Сигурна съм, че ще поискаш да я отведеш

със себе си!

— Никол не е единствената, която искам да отведа.

— Прекалено си закъснял...

— Отказвам да повярвам на това.

— Нямах друг избор — отвърна хладно Дженифър. — Всичко е свършило, Крейг.

— Знаеш ли какво означава за мен да узная, че имам дъщеря?

— Да... — промълви тя и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

„Господи, колко я обичам! Всяка частица от мен я желае!“

Крейг протегна ръката си с надеждата тя разбере отчаяната му молба, но Дженифър рязко се отдръпна назад. Той направи няколко широки крачки и я задържа.

— Не, не... Моля те, не прави това! Това е грешно, Крейг!

Крейг обхвана в длани лицето ѝ. После пръстите му се заровиха в косите ѝ, взря се в очите ѝ и се опита без думи да я накара да разбере колко я обича. Бавно сведе глава и с целувки започна да изтрива сълзите от бузите ѝ.

Дженифър трепереше неудържимо, чувстваше се безпомощна, страхуваше се дори да помръдне. Опита се да си внуши, че това е само сън — един от тези сънища, които я спохождаха почти всяка нощ. Но една будна искрица в съзнанието ѝ напомни, че не сънува. Сълзите ѝ пресъхнаха и тя импулсивно отвърна на целувката му. Устните им се сляха. Езикът на Крейг жадно започна да изследва отдавна забравения релеф на устата ѝ. Реалността около тях престана да съществува. Двамата се пренесоха в един друг свят, където имаше само любов, топлина и копнеж. Дженифър се надигна на пръсти, обгърна с ръце врата му и усети твърдите мускули на раменете му, когато Крейг я притисна плътно към себе си. Дробовете ѝ се изпълниха с аромата на тялото му, който все още болезнено си спомняше. Езикът ѝ галеше устните му, наслаждавайки се на вкуса им. Този вкус караше гърдите ѝ да пулсират от сладка болка, а съзнанието ѝ да се замъглява от желание.

— Животът ми беше празен, откакто те напуснах... Опитах се да направя всичко възможно, за да те забравя, но не успях — прошепна в слепоочието ѝ Крейг.

— Разбирам те... През тези седем години аз също непрекъснато си мислех за дните, които прекарахме заедно.

— Не е трябвало да си спомняш за тях. Заслужавам да бъда мразен.

— Опитах се, честна дума, опитах се...

Всеки път, когато образът на Крейг се бе появявал в съзнанието ѝ, преодолявайки бариерите, които Дженифър се опитваше да му постави, тя си бе внушавала, че той никога не е бил достоен за любовта ѝ. Уви, това не бе помогнало. Виждаше Крейг в усмивката на Никол, в есенния вятър, който сваляше листата от дърветата, в пътеката, извиваща се покрай оградата на фермата... Обичаше го и неговите чувства бяха равни по сила на нейните.

Крейг отново потърси устните ѝ, искайки да отнеме болката ѝ и да я превърне в своя собствена. Любовта, която беше предназначена да носи щастие, почти бе разрушила живота и на двама им. И сега нямаше друг начин да бъдат заедно, без да причинят нещастие на други хора.

— Искаш ли да дойда с теб, когато решиш да кажеш на Ричард?

Този прост въпрос накара света отново да се срути в краката ѝ. „Господи, колко е несправедлива съдбата! Как мога да направя това, което иска Крейг? Ще е толкова нечестно спрямо Ричард. Той няма никаква вина за болката, която съм изживяла. Как бих могла да отвърна на топлината и щастиято, които ми е донесъл, с такава жестокост!?“ Объркана от мислите си, Дженифър панически се отдръпна и неволно удари Крейг в корема. Силната болка за момент го заслепи, той се присви, губейки равновесие, и се отпусна бавно на пода. Дженифър стреснато се обърна от неговия болезнен стон.

— О, Крейг... извинявай!

Тя го хвана за лакътя и му помогна да се надигне.

— Нищо ми няма, сега ще се оправя...

Крейг седна на стола, а Дженифър сложи глава на бедрото му и въздъхна:

— Крейг, това, което се случи днес, не бива да се повтори никога. Той затвори очи и се облегна назад.

— Нима твоят брак с Ричард е толкова сполучлив, че не би го жертвала в името на това, което бихме могли да изживеем заедно?

Сърцето ѝ се раздираше от болката в гласа му.

— Не мога, аз съм му задължена.

— Досега би трябвало да си му се издължила.

— Това е нещо, което не може да се изплати.

— И какво е това чудно нещо, което така те свързва с него?

— Той ме помоли да се омъжа за него.

— И това е всичко?

— Аз никога не му казах, Крейг. Бях бременна с Никол, но не му казах, че тя е твое дете...

Изминаха няколко минути в мълчание.

— Това няма значение.

Очите на Дженифър проблеснаха от яд.

— Как можеш да кажеш такова нещо?! За мен, за Ричард и за Никол това има голямо значение. Как очакваш да им кажа, че те нямат родствена връзка.

— Но Никол не е негова дъщеря.

— Според законите на щата Кентъки Ричард е баща на Никол. Ако не си разбрал досега, в свидетелството ѝ за раждане е записано неговото име.

— Един обикновен кръвен тест ще оправи нещата.

— Господи, Крейг, какво е станало с теб?! Ти не си същият мъж, когото познавах някога. Как можеш да постъпваш така жестоко?!

— Човекът, когото познаваше някога, вече умря. Сега живея в друг свят — в свят, в който се изисква голяма упоритост и борба, за да оцелееш.

— Не мисля, че вече харесвам този мъж. Чудя се дали изобщо го обичам...

Крейг повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Лъжеш, Дженифър! И двамата знаем това!

Дженифър се отдръпна отново.

— Трябва да тръгвам... Ричард ме чака.

Крейг хвана ръката ѝ, преди да се е отдалечила.

— Обичам те, Дженифър! Не разбираш ли, че няма да мога да обичам никоя друга?

Думите и погледът му накараха гнева ѝ да изчезне изведнъж. Тялото ѝ престана да се съпротивлява.

— О, господи, и аз те обичам, но...

Устните му я прекъснаха. За миг Дженифър си представи какъв би бил животът им, ако бяха необвързани, но бързо възстанови самоконтрола си и фантазиите ѝ се стопиха. Отблъсна ръцете му.

— Пусни ме, трябва да вървя!

— Той не е това, за което го мислиш.

Дженифър се вцепени не толкова от думите му, колкото от тъгата, скрита в тях.

— Какво искаш да кажеш, Крейг?

— Някой друг път ще говорим.

— Съжалявам, че не ти съобщих за Никол.

— Разбирам те.

Искаше ѝ се да му признае, че тяхната дъщеря ѝ бе помогнала по-лесно да преживее през годините болката от раздялата им, но не го направи, знаейки, че това признание няма да донесе облекчение, а само ново страдание.

— Впрочем защо не ми каза?

— Обясних ти вече, не исках да ти причинявам повече болка.

Едри сълзи руннаха по бузите ѝ.

— Когато... когато се върнеш в Оклахома, ще ти изпращам снимки и писма на Никол.

— И мислиш, че това ще ми стигне? Мислиш, че с това ще ме подкупиш?

— Какво тогава е необходимо?

— За да си тръгна ли?

— Да.

— Ти и Никол да се качите на самолета с мен.

— Това никога няма да стане.

— Не бъди толкова сигурна.

— Господи, как не мога да те накарам да разбереш?

Срещайки решителния му поглед, Дженифър се обърна и тръгна към вратата.

— Върви по дяволите!

Веднага щом тя си отиде, Крейг отмени резервацията си за самолетния полет, а после позвъни на своя заместник Хенри Кайли.

— Крейг! Полудях, докато чаках да ми се обадиш. Още един ден и щях да дойда при теб.

— Съжалявам, че съм те разтревожил, Хенри. Вярно, обещах да ти се обадя по-рано, но нещата тук не потръгнаха така, както ги бях планирал. За това ще говорим по-късно, сега ми кажи как са работите в Оклахома?

— Знаеш ли, ти излезе дяволски прав за онази винарна. Те се съгласиха на нашата цена и скоро ще приключи сделката. Имаш ли някакви нови инструкции?

— Само да се довериш на инстинктите си. Обади се също и на Корато Морита... Хенри, ще трябва да се оправяш и с него. Ще остана тук малко по-дълго, отколкото предполагах, така че следващите няколко седмици ти си шефът.

— Има проблеми с операцията ли?

— Напротив, всичко мина чудесно, но тук възникнаха някои семейни проблеми, които трябва да уредя.

— Нещо, с което да ти помогна?

Крейг се усмихна, защото Хенри винаги предлагаше помощта си, а после задаваше любопитни въпроси.

— Да има една дребна работа. Искам да научиш нещо за миналото и сегашния бизнес на Ричард Мартиндейл от Лексингтън. Използвай агенцията на Улф и наблегни на думата „дискретност“.

— Предполагам, че го искаш за утре?

— Ще се радвам да го получа колкото се може по-скоро.

— Нещо друго?

— Засега това е всичко.

— Как искаш да получиш информацията — по пощата или ти ще се обадиш?

— Аз ще ти позвъня.

Следващият половин час те прекараха в обсъждане на предстоящите бизнес сделки и на хората от компанията, които биха били най-подходящи да ги реализират. След като затвори телефона, Крейг се изправи и отиде до прозореца. Отново за няколко часа животът му коренно се бе променил. Беше баща! Идеята му се струваше колкото невероятна, толкова и прекрасна. От тяхната любов с Дженифър се бе родило красиво момиченце. Вече беше готов на всичко, за да го спечели.

Влезе в стаята си и започна да разопакова чантата с багажа си от болницата. В душата му гореше повече надежда, отколкото преди седем години, когато бе напуснал Кентъки. За разлика от тогава, сега водеше битка и знаеше, че Ричард няма лесно да се откаже от Дженифър. Предстоеше му най-важната битка в неговия живот.

Ричард стоеше на верандата, отпиваше от чашата си с бренди и наблюдаваше как Дженифър и Никол излизат от колата. Изминала бе една седмица от деня, когато бе видял сцената, разиграла се в болницата между неговата съпруга и Крейг Темпълтън, но в съзнанието му всичко беше толкова ярко, сякаш се бе случило току-що. Вече едва понасяше присъствието на Дженифър. Ако не бяха парите, които очакваше да получи чрез нея, беше готов да ѝ даде такъв урок, който тя да помни цял живот.

Както винаги, когато се завръщаше от фермата, Никол скачаше от възторг. До нея Дженифър изглеждаше още по-изморена и вяла. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, сякаш не беше спала няколко нощи. Ричард се наведе и целуна бузата на Никол.

— Здравсти, тиквичке. Какво те е развълнувало толкова много?

— Татко, вуйчо Кайл ме заведе в конюшните и Джон ми позволи да храня конете!

Усмивката изчезна от лицето на Ричард.

— Скъпа, мислиш ли, че това е подходящо занимание за такава красива млада госпожица като теб!

— Аз внимавах и изобщо не се изцапах.

— Това е добре, но следващия път искам да стоиш настрана. Това е мръсна работа и за нея са наети специални хора да я вършат.

— Татко, но това е толкова забавно...

— Никол!

— Добре, татко, както кажеш — кимна детето, макар че на лицето му се изписа разочарование.

Ричард се обърна към Дженифър.

— Как беше твоят ден, скъпа?

— Дълъг...

— Изглежда, че имаш нужда от едно питие.

Дженифър се приближи и той я целуна по бузата. Не ѝ се пиеше, но знаеше, че ако му откаже, ще продължи да пие сам и това ще влоши настроението му.

Тримата влязоха в дневната. Ричард наля портокалов сок за Никол, а след това напълни почти до горе две чаши с уиски и подаде едната на Дженифър. Тя се обърна и тръгна към спалнята с намерение да се преоблече.

— Дженифър, остани още малко. Трябва да поговорим.

Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да говори с някого, а още по-малко — с Ричард. Но това, което се беше случило между нея и Крейг преди половин час, я караше да се чувства виновна и тя се опита да се усмихне. Седна на коженото кресло срещу прозореца, събу обувките си и разпери демонстративно ръце.

— Изцяло съм твоя.

Ричард се приближи до Никол и сложи ръка на рамото ѝ.

— Скъпа, защо не отидеш да се преоблечеш в стаята си, след малко ще вечеряме.

— Но, татко, исках да ти разкажа, че имам нов вуйчо, казва се Крейг и е...

Дженифър забеляза изражението на Ричард и побърза да прекъсне детето:

— Защо не оставиш това за след вечеря, Никол?

За първи път откриваше, че Ричард има нещо против Крейг, и в съзнанието ѝ прозвуча предупредителен сигнал. „Възможно ли е да е научил за нас?! Не, просто няма откъде. Но защо тогава се държи толкова странно?“

— Хайде, върви в стаята си, Никол! — Ричард пресуши на един дъх чашата си. — Мама е права, не искам да слушам нищо за новия ти вуйчо на празен стомах.

Дженифър се почувства още по-объркана. Той никога не беше използвал сарказъм, когато говореше с детето. Никол наведе глава и излезе от стаята.

— Ричард, какво ти става? Защо ѝ говориш така?!

— Нищо или поне нищо, което да е свързано с Никол. — Той се приближи и седна на стола срещу нея. — Но има нещо друго, за което трябва да говорим.

Дженифър преодоля тежестта, насъбрала се в гърдите ѝ.

— Какво е то?

Изминаха няколко дълги минути в мълчание.

— Баща ми... страхувам се, че има неприятности. Трябва да намери двеста и петдесет хиляди долара до петък или ще загуби фермата. Сигурен съм, че знаеш какво означава това за мен...

Дъхът на Дженифър спря. Заета с грижите си, тя не бе обърнала никакво внимание на проблемите на Ричард. Фермата Мартиндейл

имаше същата традиция, като и тяхната. Тя се предаваше по наследство и Ричард щеше да я ръководи като най-възрастен син. Ако сега Мартиндейл Фарм се продадеше, нямаше да получат и цент от нея. Всичко, за което беше работило семейството на съпруга ѝ, щеше да отиде по дяволите.

— Но как? Защо?

— Това няма голямо значение в момента.

— Трябва да се опита да получи заем от някоя банка.

— Вече го е направил, но навсякъде са му отказали.

— Но защо, той е почтен човек?

Ричард се изправи и си наля още една чаша уиски, печелейки време, за да реши какво да ѝ отговори.

— Банките не са съгласни да плащат комарджийски дългове.

— Какво?! Баща ти е загубил толкова пари на хазарт?! Но как, това е...

— Той е истински глупак. Заложил е на последното дерби на кон, който уж е бил сигурен победител. Искал да спечели пари, за да купи няколко елитни кобили. Знаеш колко тежко изживя женитбата ми с теб. Твоето присъствие постоянно му напомня, че нашата ферма не е нищо друго, освен едно мижаво конеразвъдно стопанство, а мечтата му беше да бъде някъде по върховете — като баща ти.

Разликата в социалния им статус беше невидимата бариера, която ги разделяше още от самото начало. Често пъти Ричард се беше оплаквал от тази разлика. Дженифър се бе опитвала да го убеди, че го обича и че това няма значение за нея, но никога не беше успяла. Напоследък беше забелязала, че и баща ѝ не одобрява тяхната връзка.

— Но аз никога...

— Това сега не е важно. Баща ми каза, че се е поучил от грешката си и няма да прави повече глупости. Аз съм длъжен обаче да му помогна, защото в противен случай фермата ще бъде продадена.

Дженифър остави чашата си на масата.

— Ричард, но това са много пари! Откъде ще ги събереш?

Той дълго време мълчаливо гледаше към пода.

— Скъпа, ужасно ми е неприятно да ти го кажа, но си помислих, че можем да използваме спестовния влог, който дядо ти ти остави.

— Нима не знаеш, че когато Никол се роди, аз прехвърлих парите на нейно име?

Ръката му силно стисна стъклената чаша.

— Как мога да знам, когато никога не си си направила труда да ми кажеш!

— Странно... Мислех, че съм го направила.

— Щом като не си използвала лихвата, откъде си вземала пари през всичките тези години?

— Как откъде, от теб.

— Сериозно ли твърдиш, че седем години си живяла с центовете, които ти давах?

— Но, Ричард, ти всеки ден ми даваше поне по двадесет долара, а аз нямам за какво да ги харча. Те ми бяха напълно достатъчни.

Ричард се облегна назад, отметна глава и затвори очи.

— Е, значи всичко е свършено. Ще трябва да кажа на стария, че няма късмет, а ние с теб трябва да си търсим квартира в града.

Това беше последният му коз и той го изигра много умело. Пулсът на Дженифър заби в ушите ѝ.

— Недей, Ричард, не му казвай още. Сигурна съм, че ако и двамата помислим, ще можем да съберем парите.

— Не знам откъде... Освен ако не поискаш от баща си предварително част от наследството.

— Знаеш, че не мога да направя това.

Мускулите на челюстта му се стегнаха от яд.

— Смятам тогава, че е време ти да предложиш нещо.

— Мога да продам някои от бижутата си или ти своите акции в Нощно крило.

По случай годишнина от сватбата им Франк и Агнес бяха подарили на Ричард част от акциите на Нощно крило още когато кобила беше съвсем невръстна. Сега ценните книжа струваха най-малко петстотин хиляди долара и навярно цената им щеше прогресивно да расте.

— Господи, Дженифър, това ми е подарък от твоите родители! Как ще им обясня после защо акциите са продадени?

— Да продам някои от бижутата си... или някои от конете, с които участвам...

— Глупости, трябва да обиколиш всеки проклет антиквариат, а на мен са ми нужни четвърт милион долара до петък.

Ричард прокара ръка през косата си и развали грижливо поддържаната си прическа.

— Не би ли мога да изтеглиш пари от този влог, въпреки че е на името на Никол?

— Бих искала да мога, но знаеш, че не е възможно, защото парите могат да бъдат употребени само в полза на детето.

— А това, че скоро детето ще остане без покрив над главата, не е ли достатъчна причина?

— Не знам какво да кажа, Ричард...

— Тогава не казвай нищо.

Ричард стисна ръце в юмруци. Чувстваше, че трябва да се махне от къщата, защото нервите му не издържаха и можеше да направи нещо на „скъпата си жена“, която му предлагаше да продаде стъклените си бижута и старите си коне. Коленичи пред нея.

— Дженифър, трябва да изляза. Много съм ядосан, а не искам ти и Никол да страдате от това. Отивам някъде да помисля какво да правя. Нали ми прощаваш, скъпа?

— Няма за какво да ти прощавам, Ричард. Бих искала да съм способна да направя нещо.

Той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Никога не съм те заслужавал, Дженифър. Не се тревожи, ако малко закъснея.

Когато Ричард тръгна към колата си, Дженифър взе чашата си и отпи голяма глътка. Седеше като вцепенена и не можеше да се помръдне от мястото си. За първи път Ричард се държеше така с нея, но перспективата да загуби фермата донякъде оправдаваше поведението му.

„Как е могъл да пази в тайна всичко от мен?! Сигурно е искал сам да се оправи и да ми спести тревогите.“

Единственото нейно бижу, което той беше виждал, бе брошката, която Крейг ѝ беше подарил. Ричард не знаеше за кутията с бижута от диаманти и перли, които се предаваха от майка на дъщеря поколения наред във фамилията Мичел. Сега те бяха в банката, но когато Никол навършеше пълнолетие, щеше да ѝ ги даде. „Един или два диаманта ще са напълно достатъчни, за да помогна на Ричард. Никол няма да има нищо против, защото парите ще бъдат използвани в нейна полза.“

Дженифър се изправи, взе празните чаши и тръгна към кухнята да ги измие. „Утре ще отида в банката, за да реша кои бижута да продам. Може би годежния пръстен на баба ми със синия диамант — и без това не ми харесва. А може и огърлицата от изумруди, така Ричард ще може да купи няколко млади, елитни кобили, за които толкова отдавна мечтае.“

Тя се усмихна, представяйки си как се връща от града и му дава парите. Все пак това беше най-малкото, което можеше да направи за него.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крейг лежеше с ръце под главата си и от леглото наблюдаваше оранжевото зарево на залеза. Слънцето обагреше стените на стаята, променяйки цветовете им всяка минута.

Както винаги, Агнес се беше оказала права. Когато се върна и го видя как изглежда, веднага го изпрати в кревата. Не беше сигурен колко време е спал, но вероятно бяха изминали няколко часа, защото до обонянието му достигаше невероятно апетитна миризма, идваща от кухнята.

Спазвайки указанията на доктор Витрейл, Крейг бавно се надигна, изчака няколко секунди и едва тогава се изправи. Испитваше силно желание да прекара малко време насаме с Агнес. С намерение да слезе в кухнята стъпи на най-горното стъпало на стълбището, но веднага се закова на мястото си. Отдолу се чуваше силен и ядосан мъжки глас, който отекваше из цялата къща.

— Аз имам право да знам какво става тук!

Последва отговор от женски глас, но думите бяха изречени толкова тихо, че Крейг не успя да ги чуе.

— Писна ми от всичко това! Искам да знам, смятате ли да позволите на този нещастник да остане тук и да си пъха носа в бизнеса на фермата?!

Женският глас се повиши с няколко децибела и вече се разбираха отделни думи.

— ... не можеш... у дома... права...

— Но той през живота си не е виждал породист кон, а ти му позволяваш да остане тук. Този мой брат ще излезе най-хитър от всички нас. Само с един дарен бъбрек той удари джакпота!

— Говори... тихо... чуе...

— Изобщо не ме е грижа дали ще ме чуе. Нима твърдиш, че Крейг се е върнал след толкова години единствено за да помогне на татко? Какво знаеш за него? Никой от нас не знае нищо за него? Ти

проверяваш биографията и искаш препоръки дори от хората, които през лятото боядисват оградата.

— ... което трябва да знам.

Крейг дочу стъпки, обърна се и видя, че Кайл е застанал зад него.

— Шумни са, нали? — отбеляза той, очевидно раздразнен от поведението на Ендрю.

— Тъкмо си мислех дали да не сляза в кухнята, за да си побъбря с тях.

— На твое място не бих го правил. Единственият човек, който може да се разбере с Ендрю, е мама.

— Разбирам, че той не е особено очарован от моето завръщане.

— Отдавна исках да ти го кажа. Трябва да знаеш едно нещо — Ендрю вече си мисли, че Мичел Фарм му принадлежи.

— А не забравя ли Франк?

— Откакто татко се разболя преди няколко години, той пое управлението на фермата. Сега ще му е много трудно да свикне с мисълта, че татко ще оздравее.

— Не виждам да има голям избор.

Кайл сведе глава.

— Ендрю не се тревожи толкова от татко, колкото от теб...

— Защо би могъл да смята, че аз съм заплаха за него?

Момчето го погледна учудено.

— Как защо? Сега ти си най-големият син.

— Но той не може да се бои, че Франк и Агнес ще го изритат, само защото аз...

— Ендрю дълбоко вярва в традицията. Веднъж чух как Ричард го попита защо още нямат деца, а той му отговори, че не искал някакво хлапе да му се мотае из краката, докато още не е получил фермата по закон.

Крейг се замисли върху думите на Кайл, но отдолу отново се чу гневният глас на Ендрю:

— В никакъв случай няма да му позволя да получи част от фермата! Прекалено много години съм бил в тази ферма, работил съм денонощно и нямам намерение да яделя с някакъв проклет каубой, само защото той е късметлия, че има същата кръвна група като татко!

— Каква мелодрама — отбеляза иронично Кайл.

— Според мен той изглежда решен на всичко.

— Да, но няма никакви основания за претенции. Ти си най-големият син и ако мама и татко поискат още утре да ти завещаят фермата, те могат да го направят.

Крейг погледна брат си, учуден от надеждата в гласа му, че това би могло да се случи.

— Не знам какво да кажа Кайл. Ако Ендрю наистина е решен на всичко, нещата могат да стигнат и до съд.

— Но няма да постигне нищо, това е фамилна традиция.

— Но той е прав, защото целият му живот е преминал тук.

— Ако Ендрю получи фермата като наследство, смятай, че това ще е краят! — процеди ядно Кайл. — Това е една от причините мама и татко толкова да се зарадват, когато се върна. Перспективата Ендрю да поеме фермата ги плашеше.

— Те ли ти го казаха?

— Не, но... аз знам.

— Как можеш да бъдеш сигурен?

— Аз слушам всичко, което се говори, и после само обобщавам фактите. Преди татко да се разболе, често спореха с Ендрю как да бъдат вършени различните неща. Проблемът на Ендрю е, че той мисли как да спечели най-много пари сега, а бъдещето изобщо не го интересува.

От долния етаж се чу трясък от затворена врата, а после настъпи тишина. Кайл тръгна надолу, но Крейг го хвана за ръката.

— Може ли да те помоля да ни оставиш насаме с Агнес? Искам да поговоря с нея.

Кайл се обърна и мушна ръце в джобовете на дънките си.

— Добре, но не се увличайте, защото умирам от глад. Впрочем, кога ще започнеш да я наричаш „мамо“?

Крейг учудено го погледна. Той беше само на шестнадесет години и виждаше света в черно и бяло — нюансите на сивото щяха да дойдат много по-късно.

— За някои неща има нужда от време — отвърна му, макар че желаше да има и някакъв друг отговор.

Кайл разочаровано сви рамене и се отправи към спалнята си.

Крейг завари Агнес да почиства салата на мивката. Тя му хвърли само един поглед и продължи да върши работата си.

— Ти чу всичко, нали?

— Да.

— Съжалявам, че трябваше по този начин да научиш какво мисли Ендрю за твоето завръщане, но това рано или късно щеше да ти стане ясно.

— Не бих казал, че щях да реагирам по друг начин, ако се намирах на неговото място.

Агнес се усмихна вяло.

— Е, слава богу, ти си последното изчезнало дете на семейство Мичел и няма да имаме възможност да разберем как ще реагираш.

Тя извади от шкафа кухненски нож и започна бързо да реже домати на равни кръгчета.

— Мислиш ли, че ще му помогна, ако му кажа, че нямам намерение да оставам и да управлявам Мичел Фарм?

— Как можеш да твърдиш, че нямаш никакво отношение към фермата, когато дори не си я разгледал?

Крейг остана толкова изненадан от този въпрос, че не можа веднага да ѝ отговори. От всички членове на фамилията очакваше Агнес най-много да се бори за правата на Ендрю.

„Може ли да съм я подценил? Възможно ли е да не е лоялна към всички свои деца? Или Кайл е прав — тя се страхува, че Ендрю ще разруши фермата, и предпочита да я остави в ръцете на човек, когото познава едва от една седмица?“

— Аз имам свой живот в Оклахома. Мисля, че скоро ще трябва да се завърна там.

— Но ти имаш наследство в Кентъки.

— Също и Ендрю.

Агнес стоеше с гръб към него и това не му позволяваше да види лицето ѝ. Но нервността и по-бавните ѝ движения го караха да мисли, че нещо не е наред. Крейг пристъпи към нея. Чувстваше, че тя има нужда някой да я прегърне, но не можеше все още да си позволи тази близост.

— Не виждам причина, поради която вие двамата...

— Напротив, има една много сериозна причина. Ендрю никога няма да ме приеме като свой брат.

— Ако му бъде казано, че няма друг избор, той трябва да свикне с тази мисъл.

— Не мога да разбера защо всеки се опитва да ме накара да хвана Ендрю за гърлото и да му отнема наследството, когато аз нямам никакво намерение да го правя.

— Не мога да разбера как, след като си прекарал само една седмица тук, решаващ, че твоето бъдеще не е свързано с фермата. Това е прекалено важно решение, което изисква много повече време!

— Агнес, ти избягваш въпроса ми.

Тя обърна глава към него и Крейг видя, че в очите ѝ има сълзи. Това, което бе изписано на лицето ѝ, не можеше да се изрази с думи. Противопоставянето на нейните двама сина я разкъсваше вътрешно.

— Фермата трябва да оцелее — прошепна едва доловимо.

Колко често беше чувал тези думи от Макс и Уинона. Според тях фамилната земя трябваше да бъде запазена за следващите поколения на всяка цена. Липсата му на загриженост и безразличието му към бъдещето обезсмисляше живота им.

Крейг се наведе и я целуна леко по бузата. Сега не беше моментът да ѝ обяснява колко е свързан с Оклахома и че не е дошъл тук да търси наследството си.

— Защо не оставим този разговор за друг път. Кайл ми спомена, че бил много гладен.

Агнес се усмихна през сълзи и погали косата му.

— Господи, колко много приличаш на баща си!

На Крейг не му даде сърце да ѝ каже, че същото беше чувал хиляди пъти и от хората, които познаваха Макс Темпълтън. Той отвърна на усмивката ѝ и преодоля смущението си, вземайки я в прегръдката си.

Дженифър влезе в сградата на банката и извади ключа за сейфа от чантата си. Няколко минути по-късно тя остана сама в малка стаичка, а пред нея на масата имаше обемиста метална кутия. Отвори я колебливо и започна да изважда различните документи, сребърните долари от баба ѝ, докато най-накрая стигна до старинна кожена торбичка. Внимателно изсипа съдържанието ѝ и веднага забеляза пръстена със синьо-белия диамант. Пъхна го в чантата си и започна да прибира обратно останалите бижута. Огърлицата от изумруди се намираше в специална оригинална кутия. Дженифър не я беше

виждала отдавна и бе очарована от разкрилата се пред очите ѝ красота. Бижутото се състоеше от златно синджирче, в средата му имаше голям скъпоценен камък, а от двете му страни — два по-малки диаманта. То сякаш беше направено специално за Никол. Един ден щеше страхотно да подхожда на нейната мургава кожа и на тъмните ѝ очи. Изведнъж Дженифър започна да се колебае дали да продаде тези украшения. Тя дори не познаваше жените, които ги бяха носили. Бижутата ѝ бяха завещани, но не ѝ принадлежаха. Не можеше да продаде нещо с толкова лека ръка, без дори да попита майка си. Все някога трябваше да намери начин да каже на Никол как и защо я е лишила от част от наследството ѝ. Извади пръстена от чантата си, върна го в металната кутия и заключи сейфа.

От фойето на банката позвъни на майка си и я помоли да се срещнат за обяд. Половин час по-късно седна на една маса в задната част на любимия си ресторант, за да не бъде забелязана от приятелите на баща си. След пет минути Агнес пристигна, Дженифър я забеляза и ѝ махна с ръка.

— Какво е това важно нещо, за което не можа да ми кажеш по телефона? — попита тя веднага щом седна срещу дъщеря си.

— Защо първо не обядваме, а после да говорим?

— Имам време само за едно кафе. Трябва да посетя баща ти в болницата, а после да пазарувам за вечерята.

— Каква вечеря?!

Агнес въздъхна отегчено.

— Изглежда, че не си говорила с Ричард тази сутрин. И тримата сте поканени на вечеря.

Лицето на Дженифър промени цвета си.

— Но, мамо, аз не мога...

— Дженифър, това не е молба. Настоявам да дойдеш!

Не бе характерно за Агнес да дава заповеди. Тя винаги намираще деликатен начин да изразява желанията си. Явно пристигането на Крейг я беше променило напълно.

— Мамо, защо се държиш така?

— Защото искам най-после всички да се съберем, Крейг да ви опознае по-добре, а и вие да опознаете него.

— Но...

— Това вече е решено. Кажи ми сега защо ме извика?

Дженифър се готвеше отново да спори върху поканата за вечеря, защото нямаше никакво намерение отново да се среща с Крейг, но решимостта в очите на майка ѝ я накара да размисли. Тя прокара ръка през косата си и се опита да се откъсне от един, за да се концентрира върху друг проблем.

— Искам твоето позволение да продам диамантения пръстен и изумрудената огърлица, които получих от прабаба.

Агнес примигна от изненада.

— Това пък защо ти е притрябвало?

— Трябва да събера голяма сума пари колкото се може по-скоро.

— Дженифър, в какво си се забъркала този път!?

Дженифър не знаеше как да ѝ отговори, защото бе дала обещание на Ричард да запази тайна.

— Съжалявам, мамо, но не мога да ти кажа...

Агнес опря лакти на масата и се приведе към нея.

— По дяволите, Дженифър! Ще ми кажеш веднага! Ти няма да се решиш да продадеш семейните бижута, освен ако нещо сериозно не се е случило. Вече ме замеси в това и си длъжна да ми кажеш цялата истина!

За първи път Дженифър чуваше майка си да ѝ говори толкова грубо и това напълно я обърка.

— Но аз обещах на Ричард...

— Ричард да върви по дяволите!

— Господи, какво ти става, защо говориш така?!

— Защото достатъчно време съм била толерантна към този мъж, а той изобщо не го заслужава! Искам да ми кажеш веднага защо са ти необходими тези пари!

Дженифър гледаше майка си, раздвоена между лоялността към съпруга си и собствената си гузна съвест.

— Бащата на Ричард ще загуби фермата си, ако до няколко дни не плати дълга си от двеста и петдесет хиляди долара.

— Какви са тези глупости! Как може Том Мартиндейл да дължи такава голяма сума?

— Заложил е тези пари на конните състезания. Ричард каза, че го е направил заради мен...

— Това пък какво трябва да означава?

— Изглежда, че Том през целия си живот е завиждал на татко.

Агнес тъжно поклати глава.

— Дженифър, през последните десет години ти се интересувахте единствено от себе си — от това как да забравиш болката си и сега гледаш на живота като щраус, който е заровил главата си в пясъка. Отдавна е време да се изправиш и да се огледаш наоколо. Не мога да повярвам, че Том Мартиндейл е способен на такава постъпка. Как би могъл да рискува толкова пари на хазарт, когато знам, че е напълно доволен от работата си и от конете, които отглежда?!

— Но Ричард каза, че той е имал намерение да използва парите за купуването на нови елитни кобили.

— Това е чиста лъжа! С тези пари не може да купи и половин кобила. Ти говориш така, сякаш не си израсла във фермата!

Дженифър осъзна, че в думите на майка ѝ има прекалено много истина. Винаги беше вярвала безусловно на Ричард, без дори да му зададе един въпрос. „Може ли през тези седем години той само да ме е използвал?“

— Но защо тогава го е направил?

— Мисля, че трябва да зададеш този въпрос на Ричард.

— Какво искаш да кажеш?

— Че той не е мъжът, за когото го мислиш.

Думите на майка ѝ напълно съвпадаха с тези, които Крейг ѝ бе казал вчера. „Как е могъл да го направи? Говорили са за мен и Ричард зад гърба ми!“

— Какво друго ти е казал Крейг?

Лицето на Агнес изразяваше искрено учудване и Дженифър разбра, че си е направила погрешен извод.

— Какво общо има Крейг?

— Нищо, направих грешка...

Агнес се взря в очите на дъщеря си.

— Има нещо между двама ви, което ти криеш от мен.

— Какво искаш да кажеш?!

— Още първия ден забелязах, че се гледате много особено.

— Бях само учудена, че той толкова прилича на татко.

— Не съм много убедена в това, което казваш.

— Тогава попитай Крейг...

Агнес отегчено разтри слепоочията си.

— Чувствам, че около мен духа ураганен вятър, който толкова променя всичко, че не знам как да реагирам.

Дженифър искаше да ѝ каже нещо окуражително, но така и не успя да намери подходящите думи.

Докато Крейг се приготвяше за неочакваната вечеря, на която Агнес го беше поканила, за първи път погледна в огледалото голямата червена ивица на хълбока си. Освен този белег и нуждата му да спи повече, засега не чувстваше други странични ефекти от операцията. Избръсна се, сложи си афтършейв и прокара няколко пъти гребена през все още мократа си коса. После уви една хавлиена кърпа около бедрата си и излезе от банята. В коридора се натъкна на Кайл, който веднага любопитно започна да изучава тялото му.

— Ей на това се казва белег!

Крейг се засмя на нескритото възхищение в гласа му.

— Белегът си го бива, но най-чудното е, че толкова бързо се възстанових след операцията.

— Това е така, защото тялото ти беше в много добра форма. Какво правиш, за да го поддържаш, тежести ли вдигаш?

Крейг рядко обръщаше внимание на тялото си и намираще физиката си и добре очертаните си мускули за природна даденост. За да не разочарова брат си, не му каза, че прекарва петнадесет часа зад бюрото си, и кимна с глава.

— В сградата, в която работя, имаме гимнастически салон и, когато намеря време, отивам да се поотпусна.

Не знаеше вече как да се държи пред по-малкия си брат. Ендрю го мразеше, а Кайл — напротив — го мислеше за герой и го издигаше на неподходящ за него пиедестал. Той отвори вратата на спалнята си и се обърна назад.

— Кажи на Агнес, че ще слеза да ѝ помогна веднага щом се облека.

Кайл вдигна рамене и тръгна надолу по стълбите, удрайки по въображаеми барабани и тананикайки си някаква мелодия.

Крейг влезе в стаята си и първото нещо, което забеляза, беше, че костюмът, който бе избрал да облече тази вечер и преди това беше захвърлил на леглото, сега бе изгладен и закачен на вратата на

гардероба. „Агнес! Няма кой друг да го направи.“ Тя беше майка, която отчаяно се бореше да запази семейството си. Не можеше да ѝ помогне, но искрено ѝ съчувстваше. Агнес се намираше в губещата позиция, защото въпреки усилията ѝ, нейните двама сина никога нямаше да бъдат приятели, а съперници и врагове.

Крейг бе дошъл в Кентъки да дари най-ценния подарък на баща си, да му подари живот, но това не се оказа толкова просто, колкото си го беше представял. Вместо с появяването си да обедини семейството, да го направи по-силно и сплотено, сега той започваше да се чувства като виновник за неговото разпадане.

Отказа се от костюма, който беше изработен при един от най-престижните дизайнери в Оклахома, страхувайки се да не събуди с него подозрението на роднините си. Предпочете спортен кафяв панталон и бледожълта риза с къс ръкав. Гледайки отражението си в огледалото, мислено отговаряше на въпросите, които очакваше да му бъдат зададени по време на вечерята. Чувстваше се така, сякаш не отиваше на вечеря със семейството си, а на подсъдимата скамейка, където трябва да даде показания.

По настояване на Агнес Крейг пое функциите на домакин и посрещаше гостите още от вратата. Първи пристигнаха Сибил и Ендрю. Това беше и първият път, когато тримата се срещаха след деня на операцията. Докато вече бе свикнал с омразата в очите на Ендрю, не знаеше как да реагира на страстните погледи, които скришом му хвърляше Сибил.

Поздрави ги любезно. Ендрю кимна мрачно и измърмори нещо като „добър вечер“ под носа си. Сибил се спря и оправи възела на вратовръзката му.

— О, Крейг, толкова се радвам отново да те видя. Но защо си застанал на вратата, не трябва ли да си в леглото?

Тя наблегна на думата „легло“, заслепи го с широката си усмивка, а след това последва съпруга си, оставяйки зад себе си облак от аромат на скъп парфюм.

Пред къщата спря последен модел мерцедес и иззад волана слезе Ричард. Той заобиколи от другата страна и докато отваряше вратата на Дженифър и Никол, погледът му остана прикован в Крейг. Тръгвайки към входа, Ричард нарочно сложи ръката си на кръста на Дженифър, за

да провери реакцията му. „Кучи син, само слепец няма да види, че той я желае!“

Чувството му на триумф, че изцяло контролира ситуацията, го караше да не обръща внимание на острата болка, която разрязваше стомаха му. Но в съзнанието му проблесна една мисъл, който го накара да почервенеет от яд. „Щом Крейг си позволява да я гледа така, отношенията между него и тази мръсница Дженифър сигурно са се задълбочили. Тя може да ми се изплъзне от ръцете, преди да съм осъществил плановете си!“ Още по-силна болка го накара да се разкашля. „Няма да ѝ позволя да го направи! Не и преди да ми донесе парите, които ми трябва!“

Никол го откъсна от мислите му, хващайки го за ръката.

— Виж, татко, виж! Нали бях права? Вуйчо Крейг изглежда точно като дядо!

Ричард стисна малко по-силно ръчичката ѝ.

— Недей да крещиш, Никол, не е необходимо хората от съседния щат да те чуят!

Крейг ги поздрави, отвори им вратата, но само Никол му отговори. Дженифър и Ричард преминаха покрай него, все едно че не съществуваше. Момиченцето неочаквано спря и дръпна майка си за лакътя.

— Мамо, аз винаги целувам вуйчо Кайл и вуйчо Ендрю, трябва да го направя и с вуйчо Крейг.

Дженифър поклати глава и се усмихна.

— Никол за своите години има прекалено силно развито чувство за морал. Дори куклите си обича по един и същ начин и няма любима.

Крейг вдигна очи и с изненада забеляза, че в погледа на Ричард вече нямаше гняв и омраза, а само любопитство. Той докосна жена си по рамото.

— Възпитала си я много добре, скъпа.

— Благодаря.

Дженифър последва Никол и двамата мъже останаха сами.

— Е, Крейг, колко време смяташ още да останеш в Лексингтън?

— Все още не съм решил.

— Късметлия си, че имаш такава работа, която да позволява дълги отсъствия.

— Да, така е.

— Извини ме, но не мога да си спомня какво работеше точно.

— Това вероятно е, защото никога не съм казвал.

Ричард едва не се задави от яд.

— Да, това е много основателна причина.

— Не е ли време да се присъединим към останалите?

Ричард направи жест с ръка.

— След теб.

Вървейки зад Крейг, той имаше възможност да го изследва, внимателно оглеждайки дрехите и обувките му. Собственият му гардероб струваше няколко хиляди долара, а облеклото бе негова слабост и го считаше като начин да изпъква над простолюдието. Остана изненадан, че костюмът на Крейг не беше от магазин за конфекция, а сигурно бе специална поръчка. Прибави тази частица информация към това, което знаеше досега, готвейки се за предстоящата битка с Дженифър. Когато влязоха в дневната, забеляза с удоволствие омразата, която имаше в погледа на Ендрю. Това поне за момент накара болката в стомаха му да поутихне. „На този каубой му предстои труден път, докато намери мястото си в това семейство.“

Агнес, както обикновено, прекъсна приятните му мисли.

— Ричард, защо не се погрижиш тази вечер за бара? — Тя му посочи масата с бутилки до стената. — И те моля, не наливай ром в кока-колата на Кайл, колкото и да настоява той.

Момчето скочи от мястото си.

— Мамо, нали ти казах, че обърках алкохола с малиновия сироп!

Агнес го погледна, но не каза нищо повече.

Крейг прекоси стаята и седна на дивана до Ендрю.

— Агнес ми каза, че ти и Ричард утре заминавате за Мериленд.

Той се опитваше да завърже с брат си някакъв разговор и избра тази тема, тъй като на следващия ден в Балтимор щеше да се проведе дербито на Мериленд — едно от състезанията за най-престижното отличие „Тройната корона“.

— Нещо обичайно е някой от собствениците да присъства, когато конят му участва в такова важно състезание — отвърна Ендрю с неприкрит сарказъм.

Крейг игнорира подмятането му.

— Печелила ли е някога кобила „Тройната корона“?

Ендрю гръмогласно се разсмя.

— Ти сигурно си първият мъж от пет поколения Мичел, който не разбира нищо от коне.

Никол се приближи, седна до Крейг и сложи ръка на коляното му.

— Не се тревожи, вуйчо, аз ще те науча.

Той взе ръката ѝ в своята и трябваше да се бори с невероятните, но прекрасни емоции, които го връхлетяха.

— Благодаря ти, Никол. Едва ли ще намеря по-подходящ учител от теб.

От отсрещния ъгъл на стаята Ричард зорко следеше тази размяна на реплики между двамата. Гледаше ги втренчено и веднага забеляза, че нещо ги свързва — нещо, което не можеше точно да определи... Нещо като пролетта и пухчетата, политнали от цъфналите тополи. Очите им, косата и дори цветът на кожата им изглеждаха еднакви. Въздухът около него се сгъсти и стана труден за дишане. „Между двама души не можеше да има толкова много случайни прилики!“

Макар че никога не беше казал на Дженифър, Ричард доста отдавна знаеше, че Никол не е негова плът и кръв. В първите години на техния брак той упорито се бе вглеждал в лицето на всеки мъж, когото срещнеше, но накрая се бе отказал. Сега всичко си идваше на мястото. Точно когато се бе примирил с мисълта, че никога няма да научи името на бащата на Никол, мистерията беше разгадана.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крейг стоеше на вратата на верандата и наблюдаваше Дженифър, която слагаше пресни ягоди върху сметановата торта. До преди ден беше смятал, че би могъл да я чака безкрайно, стига да знаеше, че някога ще бъдат заедно. Но сега, когато разбра, че Никол е негова дъщеря, всяка минута, прекарана в близост до нея и Дженифър, му се струваше като истинско мъчение.

Погледът му обходи останалите членове на семейството. Вечерята беше преминала досадно, но той не бе очаквал и нещо по-различно. За негово учудване, след три чаши вино Ендрю бе започнал да се държи почти цивилизовано. Проблемите тази вечер идваха от Ричард. Той упорито продължаваше да се налива с алкохол, карайки дори Никол да се отдръпне от него.

След вечерята всички се бяха преместили в задния двор, където беше сервиран десертът. Ричард бе седнал на стола до подвижния бар и си бе налял още една чаша уиски.

Колкото повече Крейг го наблюдаваше, толкова повече у него се затвърждаваше убеждението, че агенцията на Улф ще открие нещо за Ричард. От практиката си знаеше, че нервни хора като него често пъти имат дебели досиета. Не беше решил как да използва очакваната информация, но това сега не го интересуваше особено. Никол беше направила първата крачка към него, въпреки усилията на Дженифър да я държи настрана. Осъзнаваше, че много трудно ще я убеди да напусне Ричард, но не смяташе, че е невъзможно. Този път нямаше намерение да си тръгне за Оклахома без нея.

— Какво може да е толкова интересно тук на верандата? — чу зад себе си нежен женски глас.

Обърна се и видя Сибил да държи поднос с димящи чаши кафе.

— Още от малък много обичам да гледам звездите.

— О, колко интересно. И аз съм нощна птица — намигна му тя.
— Чаша кафе?

— Да, с удоволствие.

Сибил се отдалечи, поклащайки леко бедрата си в стил Мерилин Монро. Крейг се подсмихна на опитите ѝ да го впечатли. С крайчеца на окото си забеляза, че Ендрю се е отправил към него. Странно, но вместо да го направи по-буен, алкохолът го беше успокоил и бе станал някак нерешителен. Спря се на няколко крачки и очевидно се готвеше да каже нещо, което не му беше приятно.

— Знаеш ли... Крейг, аз... Толкова неща се случиха през тази седмица, че дори не успях да ти благодаря за това, което стори. Мисля, че сега е дошло време да го направя.

Крейг го погледна учудено.

— За какво има да ми благодариш?

— За това, че се върна отново и даде единия си бъбрек на татко. Бяхме започнали да се страхуваме, че му остава съвсем малко да живее...

„Върна се отново?! Ендрю си е спомнил, че съм идвал и преди това...“

— Много си мил, но нямаше нужда. Знаеш ли колко е странен животът? Гледах дербито, което Нощно крило спечели, и едва тогава разбрах, че Франк е много зле. В противен случай едва ли щях да се върна.

— Да благодарим на Бога, че кобилата спечели, и че ти си гледал по това време телевизия.

Ендрю кимна с глава и се оттегли, слагайки началото на тяхното примирие.

На устните на Крейг се появи лека усмивка. „Може би все пак не всичко е загубено и един ден ще бъдем като истински братя.“ Потърси с поглед Дженифър. Тя стоеше в далечния край на двора и водеше оживен разговор с Ричард. Изведнъж се отдръпна, приближи се до Никол, която седеше на коленете на Кайл, и я хвана за ръката. Крейг се досети, че се готвят да си тръгват. Безсилието и ядът му го вцепениха. Не можеше да направи нищо друго, освен да стои безучастен, докато Ричард издаваше заповеди, а Дженифър ги изпълняваше. В душата му се разгаряха най-примитивни страсти, карайки го да смята Ричард за свой враг, а Дженифър за негова жертва. Тази мисъл го раздразни още повече, напомняйки му колко е свързан с цивилизацията и с добрите обноски, които в този случай с нищо не му помагаха.

Дженифър се приближи до майка си и ѝ благодари за вечерята, като ѝ обясни, че си тръгват по-рано, защото Ричард неочаквано бил получил стомашно разстройство. Агнес потърси с поглед зет си и му кимна съчувствено с глава.

— Какво реши за състезанието в Луивил? Смяташ ли да участваш? — обърна се отново към Дженифър.

— Все още не знам, но ако замина, ще оставя Никол при родителите на Ричард.

— Това не е необходимо. Знаеш, че тя винаги е добре дошла тук.

— Но ти ще си толкова заета, нали татко ще го изпишат от болницата?

— Ако наистина имам много работа, Крейг и Кайл ще ми помогнат. Видя ли колко много си допаднаха Крейг и Никол? Учудващо добре се разбират още от самото начало, защото обикновено Никол се държи резервирано към непознати.

— С нея никога не знаеш какво да очакваш. — Докато разговаряха, се бяха приближили до вратата на верандата, където стоеше Крейг, и Дженифър срещна изпълнения му с мъка поглед. През цялата вечер усещаше, че той я наблюдава, и ѝ струваше огромни усилия да стои настрана и да не вдига главата си. На всичко отгоре трябваше да се крие от Ричард, който тази вечер имаше ужасно настроение.

— Тръгвате ли си вече?

Дженифър избягна погледа му, навеждайки се да оправи роклята на Никол.

— Когато те боли глава, не можеш да останеш до късно.

— Мислех, че вече не страдаш от главоболие — отвърна разтревожено Крейг.

Агнес, която стоеше зад тях, издаде някакво възклицание на изненада.

— Не аз, а Ричард има главоболие — рече сухо Дженифър и тръгна към изхода.

Един поглед към майка ѝ беше достатъчен да разбере, че тя се готви да ѝ зададе въпроси, на които все още не беше готова да отговори. Побърза да се сбогуваме всички и се качи в колата, където Ричард отдавна я очакваше.

Пътуването им до вкъщи премина в тягостно мълчание. Вместо да се успокои от тишината, Дженифър все повече се ядосваше на Ричард. Нито тя, нито Никол искаха да си тръгват толкова рано и този път той бе проявил егоистичния си нрав. Вече беше време нещата между тях да се уредят. На първо място стоеше въпросът за парите — четвърт милион долара.

Тази вечер положиха доста усилия да накарат Никол да си легне. Тя може би усещаше напрежението, създадо се между родителите ѝ, и отказваше да ги остави сами. Най-накрая, след като Дженифър ѝ прочете три приказки, Никол ѝ пожела лека нощ, каза вечерната си молитва, не забравяйки да спомене в нея новия си вуйчо Крейг, и затвори очи.

Дженифър отказа предложената ѝ чаша алкохол, но това не попречи на Ричард да напълни своята.

— Ричард, искам първо да говорим за парите, които ти са нужни.

— Разбира се, скъпа... целият съм в слух.

Провлеченият му говор я накара за миг да се поколебае. Ричард пиеше непрекъснато цялата вечер и последиците започваха да се проявяват. Сега определено не беше най-доброто време да търси истината кой всъщност имаше комарджийски дългове.

— Хайде, скъпа, нали спомена нещо за пари? Намерила ли си начин да ги получим отнякъде?

Дженифър осъзна, че изобщо не е трябвало да повдига въпроса, но вече беше твърде късно да се откаже от думите си.

— Искан да бъда сигурна, че съм те разбрала добре. Ти ми каза, че баща ти е натрупал комарджийски дългове за двеста и петдесет хиляди долара, нали?

Ричард вдигна чашата си и отпи няколко глътки от кехлибарената течност.

— Удивителна памет имаш, скъпа. Винаги съм ти се учудвал.

В съзнанието на Дженифър прозвуча предупредителен сигнал. И преди фермата на Том Мартиндейл беше имала финансови проблеми, но Ричард не беше ѝ казвал за тях. „Нещо не е наред? Ричард никога не е бил такъв. Не може да се държи така отвратително единствено защото има нужда от пари.“

— Слушай, нека оставим този разговор за утре сутринта, чувствам се ужасно изморена.

Тя се надигна от дивана с намерение да тръгне към спалнята, но Ричард грубо я блъсна назад.

Предупредителният сигнал в съзнанието ѝ се превърна в писък на сирена. През тези седем години Ричард никога не бе си позволявал подобно поведение, макар в някои случаи да бе изпивал и по-голямо количество алкохол.

— Добре, за какво искаш да говорим? — Дженифър реши да отстъпи, осъзнавайки, че не може да му се противопостави.

— Искам да знам откъде мислиш да събереш парите, които са ми нужни... нужни на баща ми.

— Добре ли чух, Ричард? Баща ти ли има нужда от пари или ти самият?

— Какво искаш да кажеш?

— Не само аз, но и мама смята...

— Какво?! Повтори какво каза!

— Трябваше да кажа на майка си. Знаеш, че няма откъде да събера такава голяма сума.

— Ах, ти мръсна кучка! Кой ти даде право да обсъждаш личните ми проблеми с други хора?!

Дженифър се отдръпна, ужасена от омразата, която имаше в гласа му.

— Моля те, Ричард. Аз не съм те предала, нека ти обясня.

— Нямам намерение да те слушам! Сигурно вече половината щат знае, че имам финансови проблеми!

— Мама никога няма да клюкарства.

— О, така ли?! И тя много добре умее да пази тайна? Каквато майката, такава и дъщерята!

Той я сграбчи за китката и я дръпна рязко към себе си.

— Ричард, пусни ме! Причиняваш ми болка.

— Добре! Време е най-после да разбереш, че на този свят има не само удоволствия, но и страдание.

Ричард бавно започна да извива ръката ѝ.

— Господи! Какво ти стана?! Защо си толкова ядосан?

Злобният му смях отекна в стаята.

— Прекрасната Дженифър Мичел, най-чистото създание на света, най-невинното... но само отвън. Вътре в нея бие сърце на лъжкия и курва.

Дженифър опита да се отскубне.

— Пусни ме! Нямам намерение да говоря с теб, когато си пиан. Ще говорим утре. Сега отивам да си легна.

Очите му гневно проблеснаха.

— Никъде няма да ходиш, мръснице! Ще правиш това, което аз кажа!

Тя отново се опита да се надигне от дивана. Ричард замахна и я удари с opakото на ръката си. Чу се плющящ звук, подобен на далечен пистолетен изстрел.

Дженифър рухна на пода. Няколко секунди остана там, защото главата ѝ беше прекалено замаяна, за да се изправи. Вдигна ръка и избърса бликналите сълзи, които замъгляваха зрението ѝ. Помъчи се да стане, но острата болка в слепоочията я накара бързо да се откаже.

— Опитай се да си тръгнеш и ще получиш още от това!

Дженифър усещаше тялото си като парализирано. Постепенно започна да разбира какво се беше случило. Никога досега, дори и като дете, не бяха я удряли. Не бе и предполагала, че точно от Ричард може да се очаква подобно нещо. Усети солен вкус в устата си, докосна с пръсти устните си и видя, че кърви.

— Ако се осмелиш да ме докоснеш, ще те...

— Заплаха ли е това, скъпа? Не можеш нищо да направиш. Но все пак напоследък научих, че изобщо не съм те познавал. Ти определено не си жената, за която те мислех. Кой би предположил, че си способна...

— Достатъчно, Ричард! Омръзна ми да играя твоите игри. Ядосан си не защото съм казала на мама, а защото този комарджийски дълг е твой, а не на баща ти.

— Колко си умна, Дженифър! Но сигурно не си се сетила сама. Някой трябва да ти е помогнал!

— Защо си ме лъгал?

— Аз трябва първи да ти задам този въпрос.

— Не знам за какво говориш.

— Не знаеш ли?! Мръсница! Говоря за Никол. През всичките тези години ме лъжеше, че е мое дете.

Дженифър получи странно облекчение, чувайки тези думи. От гърдите ѝ беше паднала тежест, карайки я да се чувства свободна.

— Как си разбрал?

— Толкова ли си глупава, Дженифър, или се правиш на такава? Аз знаех от години, но не можех да открия истинския ѝ баща. — Ричард се усмихна злобно. — Но вече и това направих.

— Ти си знаел от години?!

Той отиде до бара и си наля още една чаша уиски.

— След като се оженихме, започнах да се чудя как е възможно толкова бързо да забременееш. Отидох на лекар... — Той вдигна чашата си. — Наздраве, скъпа. И изследванията показаха, че съм стерилен, тоест никога няма да мога да имам деца. Горкият доктор Хардгроув! Той знаеше, че имам вече дъщеря, и му беше толкова неудобно да ми каже истината.

— Защо си чакал толкова години, преди да ми кажеш?

— Какво?! И да убия кокошката, която ми снася златни яйца? Аз може да имам много отрицателни качества, Дженифър, но глупостта не е едно от тях.

— Ричард?! Нима всичко, което те интересува, са парите, които татко ще ми завещае?

— О, да не би това да накърнява прословутата гордост на фамилията Мичел?

— Не, ни най-малко, напротив.

Дженифър прокара ръка през косата си, опитвайки се да овладее главоболието си.

— Това е най-големият подарък, който можеш да ми направиш — връщаш ми свободата, без да ме караш да се чувствам виновна за нещо.

— Тук грешиш, скъпа, аз не съм свършил. Настани се по-удобно, защото ни чака дълъг разговор.

Тя с мъка се изправи, но вместо да седне на дивана, тръгна към вратата.

— Не мисли, че се шегувам, Дженифър! Ще напуснеш тази стая, само когато аз ти кажа! Ако се опиташ да го направиш сега, ще те накарам насила да останеш... И това ще ми достави голямо удоволствие.

— Няма да посмееш.

— Изпитай ме. От доста отдавна искам да те сложа там, където ти е мястото.

— Господи, как съм била толкова сляпа?!

— Не си била сляпа, а аз ти казвах какво да виждаш и какво не.

Дженифър си спомни за първите им години, прекарани заедно, за нежността, с която Ричард я беше обграждал, за любовта му към Никол. Не можеше всичко това да е лъжа.

— А Никол?

В очите му се появи несигурност и моментно объркване.

— Какво Никол?

— И към нея ли чувствата ти са били само лъжа?

Ричард потърка с ръка слепоочието си.

— За разлика от теб, детето е невинно. Нея не мога за нищо да я обвинявам.

— Знам, че може би съм сгрешила, като не съм ти казала за нея, но смятах, че по този начин ще ти е по-лесно да я приемеш като своя дъщеря.

— Колко красиви думи! Но не ме вземай за глупак, ти не си ми казала само защото те е срам да признаеш факта, че се чукаш със собствения си брат.

— Не ставай смешен! Крейг ми е брат толкова, колкото и ти самият.

Дженифър прехапа устните си, осъзнавайки, че неволно си беше признала.

— Как разбра?

— Всеки, който ги погледне двамата с Никол, веднага ще се досети. Те си приличат като две капки вода.

— Съжалявам, винаги съм искала да ти спестя това.

Грубият му смях сякаш разтърси стаята.

— Съжаляваш?! Ти дори не знаеш значението на тази дума.

С рязко движение Ричард я хвана за гърлото.

— Но ти обещавам, че до сутринта ще я научиш!

Дженифър направи отчаян опит да се освободи, но колкото повече се съпротивляваше, толкова по-стегната ставаше хватката му. Чувстваше, че започва да се задушаваше.

— Пусни ме, Ричард!...

— Кажете „моля те“!

Очите му блестяха от удоволствие.

— Моля... те... — изхриптя тя.

Ричард я пусна, но когато Дженифър се отдръпна, той вдигна ръка, за да я удари отново.

— Не! — чу се силен детски писък зад тях. Двата се обърнаха и видяха Никол, застанала на прага, с разкривено от ужас лице и течещи по бузите ѝ сълзи. Дженифър избута Ричард настрани, приближи се и вдигна на ръце треперещото телце на дъщеря си.

— Не се тревожи, скъпа, всичко е наред...

Ричард също се приближи и посегна да погали детето.

— Не я докосвай! — процеди Дженифър с леден глас. — Ние си отиваме. Вземам Никол в къщата на моите родители, препоръчвам ти да не се опитваш да ни спираш!

— Дженифър, моля те, не ме изоставяй! Съжалявам, че се държах така... но нали виждаш, че съм пиан... Не ми обръщай внимание. Това е само от проклетия алкохол!

— За първи път, откакто сме женени, съм ти благодарна, че си пиан.

— Но ти не можеш да ме изоставиш. Ти си ми съпруга!

— Така ли?! — Тя се разсмя почти истерично. — Само гледай!

— Никога няма да ти дам развод! Никога няма да бъдеш свободна!

— Не ми е нужен развод, Ричард. Аз вече се чувствам свободна.

Дженифър хвана Никол за ръката и излезе от къщата, без да се обръща назад. Вече бяха изминали половината разстояние до фермата, когато сълзите ѝ бликнаха толкова силно, че замъглиха зрението ѝ и тя трябваше да спре колата. Прегърна волана и тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Мамо, какво става?! — попита уплашено Никол.

Дженифър я взе в обятията си, обсипа лицето ѝ с целувки, зауспокоява я с нежни думи. Най-накрая дъщеря ѝ се отпусна и заспа. „Може би когато обясня на нея, и на мен ще ми бъде по-лесно да го разбера“ — помисли си, въздъхвайки тежко.

Крейг не можеше да заспи и все още беше в дневната, когато чу шум от спираща пред къщата кола. Първата му мисъл беше, че нещо с Франк не е наред. Веднага я отхвърли, защото в такъв случай служителите от болницата биха телефонирали.

Той се приближи до прозорците, отдръпна плътните завеси и сърцето му лудо заби от радост, когато видя, че от паркиралия мерцедес слиза Дженифър. Вземайки стъпалата по две наведнъж, за секунди слезе на долния етаж. Чу как Дженифър изважда ключа от чантата си и ѝ отвори вратата, преди тя да го е пъхнала в ключалката. В същия миг радостта му се изпари. Бузата ѝ беше подпухнала, очите ѝ — зачервени от плач, а от едната страна на устата ѝ имаше струйка засъхнала кръв.

— Господи! Какво се е случило с теб?!

Виждайки загрижеността му, очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Ако трябваше да разкаже на Крейг това, което се бе случило, означаваше да го преживее още един път. Тя се отдръпна встрани от ръцете му.

— Никол е в колата, ще ми помогнеш ли да я пренесем до леглото?

Дженифър чувстваше, че и последните ѝ сили я напускат, но първо трябваше да помисли за дъщеря си, а едва по-късно и за себе си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крейг внимателно положи Никол на леглото в една от свободните спални. Отмахна тъмните къдрици, падащи по лицето ѝ, и оправи одеялото.

— Благодаря ти... — прошепна Дженифър.

— Тя е много красиво малко момиченце — отвърна той, опиянен от радост и щастие.

Бледа усмивка се появи върху устните на Дженифър.

— Добре, че не може да те чуе. Вече се мисли за много голямо момиче.

— Сама ли ще я оставиш да спи тази нощ?

— Не, ще остана при нея в случай, че се събуди.

Крейг изучаваше лицето ѝ в полумрака.

— Ричард ли ти направи това?

— Моля те, не ми задавай въпроси тази вечер. Прекалено съм изморена, за да говоря за каквото и да е било.

Той сложи ръка на рамото ѝ и Дженифър се облегна на гърдите му. Чу бясното биене на сърцето му и осъзна, че макар външно да изглеждаше спокоен, в душата му бушуваше ураган. Не беше честно да го кара повече да чака.

— Коя е твоята стая?

— Тази отсреща.

Влязоха вътре и тя седна на леглото. Никога не се бе чувствала толкова изтощена. Всяка частица от тялото ѝ я болеше, всяка дума и движение изискваха невероятни усилия.

— Ричард знае за нас...

— Как е разбрал?!

— Веднага щом те е сравнил с Никол, се е досетил. Аз не се опитах да споря с него.

Ръцете на Крейг се свиха в юмруци. Не можеше да понася мъже, които бият жените си. Беше уволнил един от най-добрите си сътрудници, защото беше получил оплакване от съпругата му.

— Затова ли те е ударил?

Дженифър усети почти физически яда, който пламтеше в душата му.

— Не искам да се намесваш. Това, което се е случило, е между нас двамата.

— Не мога, не и след това, което ти е причинил!

— Това е мой проблем! Остави ме сама да го разреша... — промълви Дженифър с последни сили.

— Осъзнаваш ли за какво ме молиш?!

— Да.

Тя нямаше друг избор. Не искаше Крейг да направи нещо необмислено в нейна защита и бе готова на всичко, за да го спре.

— Обещай ми! Моля те, обеща ми!

Крейг коленичи до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Добре, няма да се намесвам.

— Благодаря ти — въздъхна Дженифър.

Той започна да целува ръцете ѝ.

— Изглежда, че винаги когато съм наоколо, ти нося само болка и неприятности, а искам да ти донеса само щастие. Това нямаше да се случи, ако не бях идвал в Кентъки...

Очите ѝ се изпълниха със сълзи от отчаянието в гласа му.

— Преди седем години ти ме дари с пет дни неземно щастие и те ми бяха напълно достатъчни. Подари ми и Никол.

— И сега съм готов да...

Тя притисна устните му с пръсти.

— Тихо, нека не говорим за бъдещето, все още е рано.

Крейг кимна с глава. Сега, когато вече знаеше, че ще бъдат пак заедно, можеше да изчака още малко. Мечтаеше си как тримата ще се преместят в Оклахома сити, как ще прекарват летата на ранчото, където ще имат коне за Никол и Дженифър. Как ще канят Кайл да им идва на гости, как ще имат още деца. Как ще се радват на живота и ще получат всичко от него...

Останаха прегърнати дълго време, докато не чуха Никол тихо да проплаква в съня си.

— По-добре е да се върна при нея. Като се събуди, ще се изплаши, ако ме няма.

Крейг я изпрати до вратата и целуна ефирно устните ѝ.

— Обичам те, Дженифър!
— И аз те обичам, Крейг...

Цялата трепереше от вълнение, че отново е свободна да изрече тези думи.

Нощта премина мъчително за Крейг. Непрекъснато мислеше за Ричард и в гърдите му се разгаряше омраза, каквато никога не беше предполагал, че може да изпитва към човешко същество. И друг път по време на своите бизнес сделки се беше сблъсквал с хора като него. Само обещанието, което бе дал на Дженифър, да стои настрана, го възпираше да отиде в къщата на Мартиндейл.

Най-накрая слънцето освети хоризонта и той нетърпеливо слезе в кухнята. За негово учудване, Агнес вече беше там и месеше тесто за курабийки.

— Дженифър и Никол са тук — започна той без заобикалки.

— Така ли?! Но защо са дошли толкова рано?

Крейг хвана ръцете ѝ и ѝ подаде кърпа, за да ги избърше от брашното.

— Те дойдоха още снощи.

— Снощи ли?!

Крейг отиде до кафеварката, напълни две чаши и ѝ подаде едната.

— Защо не седнем? Имам чувството, че така по-добре ще възприемеш това, което ще чуеш.

Агнес зави тестото и го последва до малката кухненска маса.

— Предполагам, че сама си се досетила за какво ще говорим, така че ще ти разкажа всичко. Недей ме прекъсва, после ще отговоря на въпросите ти.

Крейг отпи от кафето си и започна:

— Разбрах, че съм ваше дете преди седем години... — Половин час по-късно той завърши разказа си.

— Това обяснява повечето неща — рече замислено Агнес сякаш на себе си.

— Винаги съм се учудвала как може Никол толкова да прилича на мъжете от нашата фамилия, а да няма нищо общо с Ричард. — Тя поклати глава. — Решението на Дженифър да се омъжи за този мъж ми дойде като гръм от ясно небе. Никога не съм харесвала Ричард. Преди двадесет години той за първи път дойде тук. Бе дошъл с други деца на

посещение от училището, но само той имаше един особен, подъл поглед. Изглежда си е останал през целия си живот подлец, но не можах да убедя Дженифър в това. Тя толкова копнееше да води нормален живот. Три години след смъртта на Дейвид не можех да я накарам да излезе в града...

— Очевидно, той умело е успял да я заблуди.

— Какво говориш, Ричард се грижеше за нея така, както не би и предположил.

Агнес се изправи и напълни отново чашите им.

— Ако те се разделят, това означава ли, че...

— Да, не мога да мисля за нищо друго.

— Нима чувствата ви са се съхранили през всичките тези години?!

— Знам, че ще прозвучи банално, но животът ми нямаше смисъл без Дженифър. Ако тя се съгласи, още днес бих взел нея и Никол в Оклахома. — Крейг се загледа замислено пред себе си. — Това притеснява ли те? Искам да кажа... все пак ние сме брат и сестра...

— Имам толкова други неща, за които да се тревожа, че това изобщо не ми прави впечатление. — Усмивката на Агнес изчезна. — Просто разчитах ти да останеш в Кентъки...

— Но нали ти казах, че имам фирма в Оклахома сити, за която трябва да се погрижа. Сега съм оставил моя съдружник да я управлява, но не мога да остана тук толкова дълго.

— Не мислиш ли, че постъпваш жестоко? Ще откъснеш корените на Дженифър точно сега, когато е преживяла такъв шок. А и всички приятелки на Никол са в Лексингтън.

Крейг въздъхна тежко.

— Агнес, ти няма да се предадеш лесно.

Вратата с трясък се отвори и Кайл влетя в кухнята, насочвайки се веднага към хладилника.

— Хей, къде е Дженифър? Колата ѝ е отпред, а нея я няма в цялата къща.

— По-тихо, Кайл, стига си ревал. Тя спи горе в крайната спалня.

— Защо спи тук?!

— Ендрю и Ричард заминаха за Балтимор и тя реши да остане да спи тук.

Крейг поклати глава. Кайл вече беше на шестнадесет, а Агнес продължаваше да се държи с него така, сякаш бе на годините на Никол.

— Кайл, Дженифър е напуснала Ричард.

Момчето невъзмутимо продължи да си налива мляко.

— Е, отдавна беше време да го направи. Сигурно е разбрала, че е истински гадняр.

Агнес го погледна учудено.

— Кайл, какво искаш да кажеш с това?

— Ричард я лъжеше още от деня, в който се ожениха.

— Но как е възможно да знаеш подобно нещо?

— Имам си собствени информатори.

— Изглежда, че всички си имат информатори, освен мен — каза Дженифър, влизайки в кухнята.

Агнес се изправи, за да я прегърне, и тихо изохка, когато видя лицето ѝ.

— Гадно копеле! Господи, какво ти е направил! Само да ми падне в ръцете...

— Не, мамо! Достатъчни проблеми имах, докато убедя Крейг да не ходи да се бие с него. — Дженифър погледна към Кайл. — Отнася се и за теб. Това е мой проблем... ще си го реша сама, разбрахте ли ме?!

— Мръсник, няма никакво право да те удря! — мрачно пробоботи Кайл.

Крейг беше съгласен напълно с мислите на брат си, но вече беше дал обещание.

— Кайл, Дженифър е достатъчно голяма, за да реши какво да прави. Все пак Ричард е неин съпруг, затова ще трябва да уважаваме решенията ѝ.

Дженифър му отвърна с благодарен поглед.

— Искам да ви помоля да контролирате чувствата си пред Никол. Смятам, че обича Ричард... а и той също нея.

Тя не можеше да овладее треперенето на гласа си. „Сега трябва да съм силна. Никол има нужда от мен, не трябва и тя да получава рани в душата си още от детските си години.“ Дженифър беше прекарала една безсънна нощ, прехвърляйки в ума си всеки ден от изминалите седем години. Доказателствата, че Ричард само я бе

използвал, бяха стотици. „Защо съм била толкова сляпа? Или просто не съм искала да ги забележа, за да не остана отново сама?“

— Дженифър, какво ще кажеш, ако взема Никол с мен в болницата. Вече цяла седмица не е виждала дядо си.

— Няма да ѝ разрешат да влезе, мамо. Предполагам, че още не са разрешили свободно посещение на татко.

— Не са, но аз ще поговоря с доктор Витрейл.

— Имам по-добра идея — намеси се Кайл. — Ще я взема със себе си долу при конюшните. Днес всички работници ще гледат състезанието. Миналата седмица телевизионният екип засне репортаж за фермата, който ще бъде излъчен следобед. Струва ми се, че тя ще пощурее от възторг, когато го гледа.

— Чудесно, Кайл! — възкликна Дженифър. — Ще трябва да отида до къщи да ѝ взема някои неща.

— Ще дойда с теб — изправи се Крейг.

— Сама ще се оправя. Ричард и Ендрю са заминали за Балтимор.

— Все пак мисля, че е по-добре да дойда с теб.

Дженифър огледа внимателно загрижените лица на Агнес, Кайл и Крейг. Целият ѝ живот беше преминал в топлото и спокойно семейно гнездо. Всички прекалено много се грижеха за нея и това беше причината тя толкова трудно да стои на краката си.

— Ако не се върна до час, тогава ела.

Крейг видя решимостта в очите ѝ и въпреки че не разбираше причината за това, кимна.

— Къде е сега Никол? — попита Агнес.

— Горے в стаята. Облича си дрехите за игра.

— Ще имаш ли нещо против, ако отида да я видя?

Дженифър се засмя, защото майка ѝ никога преди не ѝ бе искала разрешение да види внучката си.

— Предполагам, че Никол също желае да те види.

Веднага щом Агнес излезе от кухнята, Кайл също се изправи.

— Ще видя какво има по телевизията — усмихна се той, оставяйки Дженифър и Крейг сами.

— Той наистина е много добро момче — отбеляза Крейг, когато Кайл излезе.

— Ако си спомняш, казах ти това още преди седем години.

— Спомням си всяка дума, която си ми казала, но сега трябва да говорим за друго.

Крейг се приближи до нея и я притисна в обятията си. В първия миг Дженифър импулсивно се отдръпна, но спомняйки си, че вече е свободна, склони глава на гърдите му.

Вратата внезапно се отвори и на прага застана Кайл. Като ги видя да се прегръщат, лицето му поруменя от смущение.

— Извинете ме, няхах намерение...

— Не се тревожи, Кайл. Ти си един от първите, който ще научи, че аз съм влюбен в сестра ти и съвсем скоро ще ѝ направя предложение за женитба.

— Крейг, ти наистина си пълен с изненади!

— Кажу ми, че ще му обясня всичко по-късно — прошепна Дженифър.

— Чух те, Дженифър.

— Както и да е, има ли някаква причина, поради която си се върнал?

— Да, мама каза да довършиш месенето на тестото.

— Предай ѝ, че ще го направя.

— Благодаря ти. Слушай, Крейг, след като ще се жениш за Дженифър, а си мой брат, какъв ще ми се падаш?

— Ако задаваш още въпроси, ще ти лепна прякора Питанка.

— Това много ще ми хареса — засмя се Кайл и с подчертано елегантно движение затвори вратата.

— Сами ли сме най-после? — въздъхна Дженифър.

— Поне за момента.

— Тогава ме целуни!

Сърцето на Крейг наруши ритъма си. Той бавно сведе глава и устните им се срещнаха. Езикът на Дженифър навлезе в устата му, наслаждавайки се вкуса ѝ. Тя го обичаше още от първия ден, в който бе влязъл в офиса ѝ. Нямаше търпение да му покаже какво означава за нея тази любов.

— Трябва да говоря с теб... имаме толкова много неща, които трябва да решим.

— Не искаш ли да те придружа, когато отиваш в къщата си?

— Не, вече ти казах, че не желая.

— Не мислиш ли, че ще е много по-болезнено да бъдеш там сама?

— Знам, но ми омръзна винаги да търся най-лесния път. Време е и аз да стана самостоятелен човек.

Крейг не успя да ѝ отговори, защото по стълбите се чу тропот. Той побърза да я пусне и да грабне чашата си с кафе. Никол влетя в кухнята, сияейки от щастие.

— Мамо, мамо! Вуйчо Кайл ще ме вземе да гледаме състезанието. Ще ми разрешиш, нали?

— Разбира се, скъпа.

— Нали и ти и вуйчо Крейг ще дойдете?

— Не, ние трябва да останем тук и да поговорим.

Усмивката изчезна от лицето на детето.

— А ще му кажеш ли за татко?

— Той вече знае, Никол. Снощи ми помогна да те сложа да спиш.

— А може ли татко да дойде с мен долу в конюшните.

— Забрави ли, че той днес е в Балтимор за състезанието.

Никол се приближи и хвана ръката ѝ.

— Татко не искаше да ти направи нищо лошо...

Гърдите на Дженифър се стегнаха от болка. Следващите няколко месеца щяха да бъдат много трудни за детето. Още шестгодишна трябваше да се опита да разбере, че животът не означава непременно щастие.

— Знам това, скъпа.

— Сърдита ли си му?

— Да, но повече съм сърдита на себе си. Ти не се тревожи. На теб никой не ти се сърди и всички те обичат.

— А ти все още ли обичаш татко?

— Не...

— Ще го обичаш ли, когато престанеш да му се сърдиш?

— Не.

— Никога повече?!

Как можеше да ѝ обясни, че повече любовта ѝ към Ричард не съществуваше. Нямахше ли да започне да мисли, че когато направи някоя беля, всички ще спрат да я обичат?

Крейг забеляза колебанието на Дженифър, коленичи и хвана ръцете на момиченцето.

— Никол, на този свят има различни видове любов и хубавото е, че можеш да имаш по няколко вида. Например ти можеш да обичаш всички свои баби, дядовци и роднини, но когато се омъжиш, това означава, че си готова да дариш любовта си само на един човек. Ако случайно спреш да го обичаш, за да заличиш болката, трябва да потърсиш някой друг, за когото да се грижиш по този специален начин.

Никол се обърна към Дженифър.

— Мамо, ти ще потърсиш ли друг човек, когото да обичаш?

— Да.

Момиченцето я прегърна през кръста.

— А аз трябва ли да спра да обичам татко?

Крейг видя мъката в очите на Дженифър и искрено желяеше, ако има начин, да отнеме част от страданието ѝ. Вече съжаляваше, че не бе обяснил всичко по-внимателно на детето. Сложи ръка на рамото на Никол и усети как крехкото ѝ телце се разтърсва от плач. „Господи, дано в Ричард има наистина нещо, с което да заслужи обичта на това ангелче!“

— Никой не може да те спре да обичаш татко — прошепна ѝ едва доловимо.

Очите на Дженифър се изпълниха с влага. Знаеше колко трудно беше на Крейг да изрече тези думи.

— Благодаря ти... — усмихна му се през сълзи.

Крейг и Дженифър бяха планирали следобед да останат сами, но Нощно око спечели дербито на Мериленд и къщата веднага се изпълни с приятели и роднини, които искаха да ги поздравят за големия успех. Кайл, Дженифър и Крейг станаха техните домакини, докато очакваха завръщането на Агнес от болницата. Никол също скачаше от възторг, за облекчение на Дженифър. Въпреки че всички се държаха учтиво с Крейг, никой не се осмели да попита какво прави този напълно непознат мъж в къщата.

Късно следобед Ендрю се обади по телефона. Той поиска първо да говори с Агнес, после с Кайл, а най-накрая и с Дженифър. Крейг наблюдаваше с учудване как изражението ѝ от усмихнато се превръща в загрижено, а след това и в тревожно. Когато остави слушалката, тя се обърна към Никол.

— Скъпа, ще отидеш ли още веднъж да провериш дали не сме забравили някоя чаша в тревата?

— Не и преди да чуя какво ти каза вуйчо Ендрю!

— Каза, че коленете му треперят от щастие и ще трябва да остане още няколко дни в Балтимор, докато се оправи. А сега върви да свършиш това, за което те помолих.

Дженифър изчака със затаен дъх Никол да се отдалечи, страхувайки се, че може да я попита за Ричард.

— Какво се е случило? — обади се нетърпеливо Агнес, веднага след като вратата на верандата се затвори.

— Ричард са го взели в болница...

— Какво се е случило? — повтори тя.

— Припаднал е в самолета. При изследванията са му открили язва и вътрешен кръвоизлив.

— Значи затова не е бил на почетната стълбичка — отбеляза замислено Кайл.

— Казал е на Ендрю, че иска да замина за Балтимор.

— И какво мислиш да правиш сега?

Дженифър вдигна очи към Крейг, който стоеше извън малкия кръг, който се беше образувал около нея. За всички други може би изражението му изглеждаше безразлично, но тя вече прекалено добре го познаваше и зачака търпеливо.

— Прави, каквото смяташ за добре.

Ако бяха сами, би го обсипала с целувки за тези думи. Никога не го бе обичала повече от този миг. Отново се обърна към майка си.

— Никъде няма да ходя. Той не се нуждае от мен и никога не се е нуждаел!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващият ден след победата на Нощно око в състезанието се оказа още по-динамичен и напрегнат от предишния. Във фермата сякаш бяха дошли журналисти от всички вестници и списания. Дженифър и Крейг напразно се опитваха да останат сами. Най-накрая те не издържаха, напуснаха изпълнената с хора къща и се отдалечиха почти на една миля от имението.

— Е, не е ли време да ми кажеш това, за което избягахме?

Крейг се поколеба и Дженифър усети, че по гърба ѝ пробягват студени тръпки.

— Трябва да се върна в Оклахома.

— Кога?

— Още утре...

След разговора си с Хенри, Крейг бе научил, че сделката „Ламбърт-Ингерсол“ е почти провалена. Трябваше бързо да се върне и да поднови преговорите, защото в противен случай хиляди работници щяха да останат без работа.

— Искам ти и Никол да дойдете с мен.

— Знаеш, че и аз го желая, но точно сега не мога.

Крейг очакваше тези думи, но чувайки ги, се почувства така, сякаш го бяха ритнали в корема.

— Трябва да се прибера, защото във фирмата не могат без мене. Ако бе възможно, щях да остана повече...

— Да, знам.

Тя облегна главата си на гърдите му. Още преди да тръгне, вече ѝ липсваше.

— Кога мислиш...

Дженифър се поколеба, преди да му отговори. В момента съзнанието ѝ бе обсебено от емоции, които не можеше напълно да разбере.

— Тези дни научих нещо много важно. Аз не се харесвам, Крейг. Един човек наскоро ми каза, че съм заровила главата си в пясъка, и той

беше прав. Прекарах последните десет години, опитвайки се да се защитя, като се крия. Отдавна е време да престана да бъда такава страхливка и да се науча да живея нормално.

— Не може ли това да стане, ако сме заедно?

Дженифър хвана ръката му.

— Има още нещо, за което си мисля. Ние с теб се познаваме съвсем бегло...

— Знам, че може да ти прозвучи глупаво, но когато сме заедно, това няма значение.

Тя се засмя.

— И аз се чувствам така. Но не е ли странно, че почти нищо не знам за теб? Не знам каква музика обичаш? Дали гледаш бейзбол или футбол. Дали изстискваш пастата си от средата или от края на тубата. Дали си републиканец или демократ...

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че за да може нашата връзка най-после да стане такава, каквато я искаме, не трябва да прибързваме, а да си дадем малко време, за да се опознаем.

Крейг се намръщи леко.

— Това означава ли, че би могла да промениш мнението си и да останеш в Кентъки?

— Моята любов към теб и Никол е единственото нещо, в което съм сигурна.

— Тогава не мога да те разбера.

— Аз желая нещо повече от това да станем приятели, искам да мога да възвърна гордостта и честта си. Не съм съгласна да дойда при теб с разбита психика.

— Това за мен няма никакво значение. Не ме интересува как си миеш зъбите, в коя партия членуваш, а колкото до музиката — бих се разтревожил само ако обичаш опера. Дженифър, най-важно за мен е това, което изпитваме един към друг.

Тя обгърна кръста му с ръце и погали гърба му.

— Забравяш нещо много важно — вече сме трима. Трябва да мислим и за Никол.

Крейг въздъхна тежко и я целуна по слепоочието.

— Права си, както винаги.

— Надявам се, разбираш, че психиката ѝ е много деликатна и можем само да ѝ навредим, ако я откъснем от Ричард и я накараме насила да приеме теб.

— Колко време мислиш, че ще ти отнеме?

— Доста. Зависи от Ричард — дали той ще ни остави да си тръгнем.

— Има ли някакъв шанс всичко да мине без проблеми?

— Едва ли. Последните му думи онази вечер, когато се скарахме, бяха, че никога няма да ми даде развод. Но това не ме интересува. Готова съм на всичко, само да не го видя повече.

Крейг почувства, че гореща вълна залива лицето му. Ако си намереше добър адвокат, Ричард можеше да проточи бракоразводното дело с години. „Този мръсник ще използва Никол като свое оръжие за натиск.“ Мисълта накара стомаха му да се свие от погнуса.

— Ти спомена, че имал нужда от пари. Не може ли да бъде подкупен?

Дженифър се усмихна тъжно.

— Нямам толкова пари, колкото ще поиска той. Завещах спестовния си влог на Никол още при раждането ѝ.

— Колко мислиш, че ще поиска?

— Повече, отколкото ти и аз имаме.

По лицето на Крейг се разля доволна усмивка. Дженифър продължаваше да го смята за дребен животновъд от най-бедната част на Оклахома. От гърдите му се откъсна тежест, осъзнавайки, че все пак нещо може да се направи.

— Може би Ричард няма да се окаже толкова упорит.

— Няма начин, по който да ме откъсне от теб. Щом Никол е готова, веднага тръгвам.

Крейг се наведе и я целуна нежно.

— Моля се само да е по-скоро. Между другото, ти откъде си изстискваш пастата?

— От средата, а ти?

— По дяволите, проблемите започнаха.

— Ти я изстискваш от края, нали?

— Да, винаги.

— А сега какво?

— Сега ще трябва да се променя.

— А ще ме чакаш ли?

— Вече те чаках седем години. Ще мога да издържа поне още толкова.

— Господи, а аз не мога да издържа толкова дълго!

Зад тях спря една кола, но те не й обърнаха внимание, докато не чуха клаксона.

— Ей, вие двамата? — извика им Кайл.

— Нас ли търсиш? — учуди се Крейг.

— Не ви търся аз, а татко. Мама те е видяла, че си стягаш багажа, и каза веднага да отидеш в болницата.

Крейг помогна на Дженифър да се качи и минута по-късно те пътуваха към болницата.

Крейг почука леко на вратата и очите на Франк веднага се отвориха. В същия момент лицето му се намръщи.

— Какви са тези глупости?! Чувам, че си се готвел да заминаваш? Не можеш ли поне да изчакаш няколко дена, докато ме изпишат от това проклето място, за да ти благодаря, както подобава? А и да се съберем заедно най-после цялото семейство.

Крейг придърпа един стол и седна до леглото му.

— Трябва да се връщам на работа. Възникнал е проблем, който само аз мога да реша.

— Впрочем, ти с какво се занимаваш?

— Нали ти казах още първия ден, когато пристигнах.

— Какво беше, финансови инвестиции?

— Точно така.

— И как се казва шефът ти?

На Крейг вече му беше омръзнало да крие истината.

— Крейг Темпълтън.

Франк доволно се усмихна.

— Виждам, че си решил вече да не играеш игрички.

Крейг зяпна от учудване.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждам, че на никой друг не си казал всъщност кой си.

— Но ти си разбрал?

— Да, президент си на „Темпълтън Ентърпрайз“ — една от най-мощните финансови групировки. Твое право е да кажеш на останалите, когато пожелаеш, но дори и да не го направиш, рано или

късно те ще разберат. Когато това все пак стане, искам да изпратя Ендрю при теб. Той има нужда от няколко урока по хуманност и човешка етика. Аз се провалих като учител, но мисля, че ти ще се справиш. Още когато пристигна, Ендрю беше убеден, че си се върнал само, за да го лишиш от наследство. Сам трябва да се убеди, че дълбоко е грешил, а и може би ще престане да се кланя единствено на доларите.

— Как си разбрал за мен?!

Очите на Франк проблеснаха.

— Частна детективска агенция, как иначе.

Крейг избухна в гръмогласен смях. Той беше подценил баща си.

— Е, тогава поне сам си разбрал защо трябва да си тръгна веднага и защо няма да се месея на Ендрю в управлението на фермата.

— Храня още някаква крехка надежда, която отказва да умре. Но дори и да се прибереш в Оклахома, съвсем друго е да знам, че те има. Нашата фамилия е известна с това, че превръща празниците в истинско събитие. Разчитам, че ти ще идваш за всеки един от тях?

— Имаш ми думата.

Изминаха няколко секунди, преди Крейг да попита:

— Само от любопитство, какво щеше да направиш, ако бях решил да остана тук?

Франк го погледна втренчено, за да разбере какво има предвид под думата „любопитство“.

— Както ти казах и преди, за теб има място във фермата.

— А Ендрю?

— Щеше да бъде принуден да сподели управлението ѝ. Най-важно е как върви бизнесът, а не кой стои начело.

— Това означава ли, че не спазваш желязната традиция фермата да бъде завещана на най-големия син?

— Крейг, престани да играеш, а ми кажи направо накъде биеш?

— Разбрах, че не приемаш много добре методите, по които работи Ендрю. Кайл е човекът, който ще ти помогне да се придържаш към традициите. След няколко години той ще е вече мъж, ще може да се противопостави, когато трябва, на Ендрю и от него ще излезе чудесен администратор.

— Знаеш ли, в думите ти има истина. Ще си помисля над това.

Франк се пресегна и взе от шкафчето си голям кафяв плик.

— А ти какво ще кажеш за тази сделка между „Ингерсол“ и „Ламбърт“? Ако бях на твое място, щях да се откажа от сливането, надушвам, че има нещо гнило.

Крейг само примигна учудено, не знаейки какво да му отговори.

— Господи, ти си наел много способен частен детектив. Той не само е бърз, но и много подробен.

Франк се усмихна доволно.

— Това е един местен чудак, казва се Джак Чапмън.

Крейг искрено се разсмя.

— Това е прекалено невероятно, за да е истина. Татко, някой ден ще ти разкажа една история за Джак Чапмън...

Той замълча, осъзнавайки, че за първи път нарича Франк „татко“. Някъде в съзнанието му нещо се беше преобърнало и вече чувстваше този възрастен, побелял мъж като свой истински баща.

— Крейг, имаме толкова много неща да си казваме, толкова време да навакстваме. Съжалявам, че точно сега трябва да си тръгнеш.

— Искам да ме посетите в Оклахома. Ще стегна къщата на ранчото и ще има място за всички. Искам да ви запозная с някои хора, с които съм израсъл.

— Благодаря ти, ще дойдем веднага, щом лекарите ми разрешат.

Крейг отдавна не се беше чувствал толкова добре. Много му се щеше Макс и Уиона да бяха живи, за да споделят щастието му. Имаше чувството, че те биха си допаднали с Франк и Агнес. В душата си вече не усещаше и частица от предишната омраза към хората, които го бяха отгледали. Отърсването от омразата му беше помогнало да разбере, че и те го бяха обичали и му бяха дали всичко, на което са способни. Дори и в смъртта си Уиона беше помислила първо за него.

Следобедът изтече неусетно и дойде време Крейг да тръгва. Франк се надигна от леглото и му протегна ръката си, но той се засмя, наведе се и го прегърна.

— Веднага щом лекарите ми разрешат, ще дойда при теб.

— Ще те очаквам. Опитай се да вземеш и Ендрю със себе си. Той все още не може да свикне с неочакваното ми появяване, но съм сигурен, че един ден ще станем приятели.

Тази покана дойде дълбоко от душата му и когато видя усмивката на лицето на Франк, разбра, че е постъпил много правилно, като не е забравил за брат си.

Крейг се усмихна, махна му с ръка и излезе в коридора.

Когато се прибра в къщата, откри, че Агнес е приготвила огромна маса за неговата последна вечер в Кентъки. Той разчиташе да прекара това време насаме със семейството си, но посетителите, които идваха да ги поздравят за победата на Нощно око, сякаш нямаха край.

След като си легна, дълго не можа да заспи. Още отсега започваше да тъгува за Дженифър и Никол. Знаеше, че няма друг избор, но мисълта, че вече са загубили седем години и отново няма да бъдат заедно, не му даваше покой.

Вратата на спалнята тихо изскърца и Крейг трепна. Очите му бяха свикнали с тъмнината и веднага разпозна силуета на Дженифър. Бесният ритъм на сърцето отекна в ушите му.

— Крейг?

— Аз съм тук. — Той ѝ подаде ръка. — Какво се е случило?

— Шшшт! По-тихо, не искам цялата къща да разбере, че нощем се промъквам в стаята ти.

Дженифър застана до леглото и с рязко движение разтвори халата си, под който бе съвсем гола.

Крейг застина от изненада и възхищение. От гърлото му се изтръгнаха дълбоки стонове. Халатът ѝ се свлече на пода и пред очите му блесна тялото, което толкова пъти се бе появявало в сънищата му. Изправи се бързо и я притисна към себе си.

— Господи, Дженифър! Ти си още по-хубава от преди!

Ръцете му пробягаха по гърба ѝ, спуснаха се към нежната извивка на талията и обхванаха стегнатото ѝ дупе. Крейг я приповдигна леко и мислено благодари на Бога, че имаше навик да спи гол. Дженифър потрепери и изпусна дълбока въздишка на възбуда. Най-последе огънят, който изгаряше утробата ѝ, щеше да бъде потушен. Тя притисна гърдите си до тъмния мъх на гърдния му кош и леко захапа кожата на рамото му. Крейг пое меката част на ухото ѝ в устата си и Дженифър едва не експлодира от желание.

— Не, не мога да се любя с теб. Не и след това, което се случи последния път... — прошепна дрезгаво Крейг. — Аз нямам сигурен начин, по който да те предпазя...

Тя започна да прави кръгчета с език около зърната му, без да обръща внимание на неговите думи.

— Дженифър, казах ти престани!

— Признателна съм ти за тази загриженост, но тя е излишна. Направила съм всичко необходимо. Телефонирах дори на доктор Витрейл, за да го питам дали можеш...

— Сигурно е бил много интересен разговор.

Дженифър се засмя.

— Как позна? Искаш ли да ти кажа какво си говорихме?

— Нека оставим това за друг път, когато нямаме какво да правим.

Устните му жадно се впиха в нейните, а езикът му започна да изследва кадифената вътрешност на устата ѝ. Дланите му обгърнаха гърдите ѝ и втвърдиха тъмните им връхчета. Крейг ги засмука и се опита да я вдигне на ръце.

— Крейг, веднага престани! Обещах на доктор Витрейл, че ще бъдем внимателни.

Той се засмя, представяйки си разговора между педантичния лекар и свенливата Дженифър.

— Колко внимателни?

— Без нищо... — запъна се Дженифър, търсейки точните думи.

— Искаш да кажеш, без ексцентрични изпълнения?

— Е, не без всички...

Крейг изстена тихо.

— Това не е честно.

— Кой казва, че животът е честен?

Той обхвана в длани лицето ѝ и се взря очите ѝ.

— Можеш ли да си представиш какво ще ми струва утре да си тръгна?

— Нека не мислим за утре. Нека тази нощ празнуваме, че отново се открихме.

Бавно се отпуснаха на леглото и Дженифър се сгуши на рамото му. Крейг докосна с устни слепоочието ѝ.

— Искаш ли да ти кажа какво ще правиш на този ден след една година?

— Трябва ли да впиша в списъка на нещата, които не знам за теб, че си и гадател?

— Нека приемем, че предсказвам бъдещето само при особени случаи.

Дженифър прокара леко нокти по мускулите на ръката му.

— Добре тогава, кажи ми какво ще ми се случи след една година?

Крейг затвори очи, имитирайки концентрация.

— Ти си в обятията на мъж, който те обожаваш... Намирате се в крайпътен мотел някъде из планината. Заобиколени сте от възрастни хора... Свири музика, но вие не знаете стъпките и не можете да танцувате. После ви виждам да влизате в стая със старомоден интериор и голямо...

— Ти си спомняш всичко! — възкликна щастливо Дженифър.

— Да, сякаш беше вчера. Толкова пъти съм си мислил за уикенда, който прекарахме заедно.

— Не се тревожи. Той няма да бъде последен, животът ни заедно ще бъде прекрасен.

— И ще имаме много деца, да правят компания на Никол.

— Дори можем да си основем династия.

— И тя ще има само един закон.

— Какъв ще бъде той?

— Дори и да имаме дузина деца, всички ще получат равни дялове от бизнеса.

— За какво говориш?

Беше време да ѝ разкаже всичко за себе си. Направи го за по-малко от минута и Дженифър радостно извика:

— Гласувам с двете си ръце!

— Обичам те!

— Как винаги пръв успяваш да кажеш: „Обичам те“?

Крейг се усмихна широко.

— Искаш ли да си върна думите?

Изминаха няколко секунди, преди тя да отговори.

— Да, ако ми го докажеш с действия...

— Бих искал първо да знаеш колко съм ти благодарен, че тази нощ дойде при мен.

— Трябваше да го направя.

Крейг я целуна и погали с език ъгълчето на устата ѝ. После сведе глава и започна да рисува мокри кръгчета около нетърпеливо вирнатите ѝ зърна. Дженифър се притисна до него, едва сдържайки разгарящия се в слабините ѝ пожар. Започна да го гали, като

внимаваше случайно да не докосне белега от операцията му. Дланите ѝ се спряха на плоския му корем и усетиха потръпването му.

Крейг целуваше косата, раменете, гърдите ѝ. Тя вече едва издържаше на напрежението и с нетърпение очакваше сливането на телата им. Но той не бързаше. Устните му се спуснаха под вдлъбнатинката на пъпа ѝ и едва когато разтвори с ръце бедрата ѝ, Дженифър разбра какво е замислил.

— Не, моля те, не прави това!

Протестите ѝ се удавиха във вълните на удоволствие, които ѝ причиняваше езикът му. Напрежението ѝ достигна своя предел и след миг избухна сладкото освобождение на оргазма.

Главата ѝ все още беше замаяна, когато Крейг проникна в нея с дълбоки, мощни тласъци и отново я поведе към върха на насладата, от който само преди секунди бе слязла. Дженифър се притисна неистово към него и извика името му.

— О, Дженифър, колко те обичам! Толкова дълго те чаках.

Телата им запулсираха в общ ритъм и двамата едновременно стигнаха до експлозивен оргазъм, който ги остави без дъх и отне последните им сили.

Останаха дълго време прегърнати, докато кръвта във вените им се успокои. Постепенно Крейг осъзна, че неудобството, което беше изпитвал досега, се дължи на болка от мястото, където беше операцията му. Опита се да се обърне на една страна, стремейки се това движение да изглежда колкото се може по-нормално. Дженифър се отдръпна, за да му направи място до себе си.

— Остра или тъпа болка? — попита тя загрижено.

— Засега само тъпа...

— Сигурен ли си?

— Да, вече отминава.

Той сложи главата ѝ на рамото си.

— Дженифър?

— Да?

— Обичаш ли зелен фасул?

Дженифър се надигна на лакът и учудено го погледна.

— Мразя зелен фасул.

— А зеле?

— Цветно или обикновено?

- И двете.
- И двете ги мразя.
- Какво ще кажеш за спанака?
- Пфу, гадост!
- Моркови?
- Варени или сурови?
- Варени.
- Обичам ги.
- А сурови?
- Заешка храна.
- Праз?
- Обожавам го с картофена супа.
- Какво ще кажеш за...

Тя се засмя и притисна устните му с пръсти.

— Да не би да се опитваш да се насочиш към ексцентричната част?

— Не, само давам добро начало на твоята идея.

— Идея?!

— Да, нали искаш да се опознаем.

Дженифър изведнъж почувства ужасна празнота и очите ѝ се изпълниха с влага.

— Господи, колко ще ми липсваш!

Крейг я притисна силно до себе си и останаха така, докато слънцето позлати прозореца им. Ужасно не му се искаше да я пусне. Въпреки оптимистичните обещания, които си бяха дали един на друг, той знаеше, че ще измине прекалено много време, преди да може отново да я прегърне.

ЕПИЛОГ

Дженифър плати и слезе от таксито. Докато чакаше шофьорът да свали багажа ѝ, засенчи с ръка очите си и с усмивка погледна към отсрещната страна на тротоара. „Малкият офис“, за който Крейг ѝ бе говорил, се оказа една от най-високите и красиви сгради в Оклахома сити. Както винаги, въпреки финансовия си успех, той си оставаше все същият скромен човек, какъвто го помнеше от преди осем години, когато го бе видяла за пръв път. Това беше едно от качествата му, което бе открила при техните дълги разговори по телефона по време на шестмесечната им раздяла, и то я караше да го обича още по-силно.

— Приятно прекарване в Оклахома сити, госпожо — усмихна ѝ се шофьорът и ѝ махна за сбогом.

— Благодаря, сигурна съм, че ще е така.

Искаше ѝ се да му каже, че не е само туристка, която е дошла само за няколко дни, и с големи усилия на волята сдържа желанието си да запее и закреши от щастие.

Пресече улицата и се насочи към входа на сградата. Чувстваше се по-добре от всякога. Освен че страстно и всеотдайно бе влюбена в Крейг, най-сетне имаше и самочувствие. Шестте месеца от последната им среща бяха мъчително дълги, но необходими. Без тази раздяла едва ли би била в състояние сама да стъпи на краката си. Постепенно животът ѝ се бе върнал към нормалния си и отдавна забравен ритъм.

След като състоянието на Ричард се беше подобрило, той се бе завърнал в Лексингтън и веднага бе обявил, че е станал нов човек. Едва по-късно Дженифър бе разбрала, че Крейг, вместо да замине направо за Оклахома, го е посетил в болницата в Балтимор. Той бе откупил акциите му от Ноцно око и вече финансово необременен, Ричард бе концентрирал всички свои сили в опитите си да си върне Дженифър и Никол.

За да избегне евентуалните скандали, Дженифър бе оставила всичко в ръцете на семейния адвокат. Все пак това не бе спряло Ричард да продължи да идва в къщата ѝ. След няколко срещи обаче той се бе

убедил, че тя не е вече онази жена, която така лесно беше манипулирал през последните седем години, и бе насочил усилията си към нещо, което беше еднакво скъпо и за двамата им — Никол.

Дженифър никога не се бе съмнявала, че Ричард истински обича Никол, и когато ѝ бе предложил да се разведа, но при условие, че ще може да я посещава, тя с готовност бе приела.

Макар объркана и разочарована от всичко, което се бе случило около нея, Никол постепенно бе започнала да свиква с драматичните промени, настъпили в живота ѝ. В началото Крейг ѝ се бе обаждал един път седмично, а след това и по-често.

Момиченцето все още нямаше представа, че е негова дъщеря, и щяха да минат години, преди да приеме този факт, без това да я нарани...

Дженифър пристъпи към внушителната врата на „Темпълтън тауър“ и сърцето ѝ ускори ритъма си. След толкова години на раздяла, на безсънни нощи и безкрайни телефонни разговори най-после се намираше на няколко крачки от щастието, за което бе бленувала.

Крейг захвърли химикалката на бюрото и уморено разтри слепоочието си. Погледът му премина по лицата на мъжете, насядали около голямата маса в офиса му. Наближаваше четири следобед, а не бяха постигнали никакъв напредък в решаването на финансовите проблеми, които срещаше „Кондовар Електроникс“. Седем часа тези осем мъже не бяха напускали помещението, а решението все още липсваше. Беше ги предупредил, че никой няма да си тръгне, докато не приключат, но вече се чувстваше толкова уморен, че бе готов да ги освободи и да остави всичко за утре.

Слушаше спора, който водеха Хенри Кайли и Бърт Уъртън, но съзнанието му отказваше да асимилира казаното от тях.

— Крейг, добре ли си? — погледна го Хенри загрижено.

— Да, нищо ми няма...

Крейг прокара ръка през косата си.

— Дайте ми доклада за годишните продажби на „Кондовар Електроникс“. Искам да проверя нещо.

Взе документите, но странното чувство на безпомощност отново се появи — и този път много по-силно. Уъртън му говореше нещо, но до ушите му не достигаше никакъв звук.

— Извинете ме, но май не се чувствам добре... Ще се разходя за пет минути, а и вие си починете.

Крейг взе палтото си, излезе от офиса и високо се разсмя. Причината за липсата му на концентрация беше точно срещу него.

Дженифър захвърли списанието, което четеше, и му дари усмивка, от която дъхът му секна.

— Не можех да чакам до следващата седмица...

Крейг с мъка възстанови емоционалния си баланс.

Животът му през последните шест месеца се състоеше от безкрайно дълги и самотни дни. Когато поредният ден си отиваше, той се успокояваше с мисълта, че това го приближава още повече към Дженифър. Но след като вчера тя му бе казала, че ще пристигне след седмица, а сега стоеше пред него, бе вцепенен от изненада.

Интуитивно Дженифър разбра състоянието му и също се засмя гласно.

— Сърдиш ли ми се, че дойдох по-рано?

Нямаше нищо по-хубаво от този момент в живота на Крейг. Той я вдигна, притисна я до себе си и напълни дробовете си с прекрасния аромат на тялото ѝ, за да се увери още един път, че това не е сън или шега на преуморения му мозък.

— Господи, Дженифър! Вече съм стар човек, не мога да издържам подобни изненади. Трябваше да се обадиш, щях да те посрещна.

— Реших да дойда само преди няколко часа. Обадох се на летището, имаше билети и...

Крейг я прекъсна с целувка. Задъхано и страстно я целуваше, без да осъзнава къде се намира. Зад тях се чу някакъв шум. Мъжете бяха излезли от заседателната зала и когато Дженифър и Крейг стреснато се обърнаха, те започнаха да им ръкопляскаат.

— Ела.

Крейг хвана ръката на Дженифър и я въведе в офиса си. Колегите му ги последваха.

— Господа, особено ми е приятно да ви представя мис Дженифър Мичел... бъдещата мисис Темпълтън.

Отново избухнаха ръкопляскания, а после всеки един от сътрудниците му дойде да ги поздрави. Хенри Кайли беше последен и,

игнорирайки протегнатата ръка на Дженифър, я дари със силна, приятелска прегръдка.

— Господа, знам, че всички ще бъдете много разочаровани, но смятам да обявя край на работния ден. „Кондовар Електроникс“ ще трябва да почака още малко, докато разрешим проблема им.

Отвсякъде се чува въздишки на облекчение.

— А сега, марш навън и приятна почивка.

Когато най-последно останаха сами, Крейг обгърна талията на Дженифър и я притегли към себе си.

— Променила си се.

— Така ли?!

— Да, вече нямаш този изплашен поглед.

— Трябваше да те предупредя, че при теб в Оклахома ще дойде друга жена.

— В такъв случай, трябваше да ме предупредиш и за това колко много ще ми харесаш.

— Винаги ли успяваш да намериш най-правилния отговор?

Крейг ѝ отговори с целувка. Целувка, която изтриваше годините раздяла и изпращаше тръпки и горещи вълни по цялото ѝ тяло. Той зарови лице в косите ѝ.

— Господи, вече почти свърши...

Дженифър остана шокирана от облекчението, което се прокрадна в гласа му. Досега той бе прикривал мъката си зад непробиваема фасада и за първи път ѝ позволяваше да надникне отвъд нея. От това любовта ѝ сякаш стана по-силна, ако това въобще бе възможно.

— Да... всичко свърши.

— Обичам те, Дженифър.

— И аз те обичам, Крейг. Още от деня, в който те срещнах, искам да бъда твоя любима, жена и майка на нашите деца.

Крейг се засмя и отново зарови лице в косите ѝ.

— Това означава ли, че се отказваш от амбициите си да участваш в олимпиадата?

— Е, не знам... Не вярвам, че ще ти хареса да бездействам.

Той се взря в очите ѝ.

— Колко?

— Какво колко? Олимпиади ли?

— Не, деца?

— Как ти звучи дванадесет?

— Какво говориш, това е ужасно много?!

— Помисли си само какво ще е в къщата...

Изречението на Крейг изведнъж стана сериозно.

— Мисля, че засега ще трябва да почакаме и да се погрижим Никол да е добре. Тя трябва да преживее всичко, без в живота ѝ да настъпят сътресения.

Дженифър знаеше, че колкото и да се опитваше да го убеждава, че всичко с детето ще е наред, той нямаше да ѝ повярва, докато лично не се убеди.

— Може би направих грешка, че дойдох цяла седмица по-рано. Никол свършва училище в петък и трябваше да я изчакам... Знаеш ли, че следващия месец мама, татко, Кайл и Ендрю ти идват на гости?

— Ендрю?! Ендрю ще дойде в Оклахома?!

— Да, приел е поканата ти.

— Е, да ме вземат...

— Крейг?!

Дженифър го сграбчи за реверите и го разтърси.

— Да, какво?!

— Ако искаш ми вярвай, но не съм дошла цяла седмица по-рано, за да говорим за останалите членове на семейството. Може ли да ми обърнеш малко внимание?

Устните на Крейг се разтегнаха в широка усмивка.

— Да... тъкмо се готвех да те питам защо все пак дойде цяла седмица по-рано?

Гласът ѝ се превърна в тих шепот:

— Чувал ли си, че някои неща е по-добре да се показват, вместо да се разказват?

— Нещо ми подсказва...

— Да?

Тя мушна ръцете си под ризата му.

— Докато...

— Да?

Дженифър започна да целува гърдите му.

— Може наистина да се окажем родители на цяла дузина деца...

Тя се засмя и вдигна глава.

— Кой знае, може би и повече...

Издание:

Джорджия Боковън. Дългият път към дома

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1996

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-431-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.